

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 122

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

11 maja 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 443/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 444/2011 z dnia 5 maja 2011 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru 12
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 445/2011 z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 653/2007 ⁽¹⁾ 22
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 446/2011 z dnia 10 maja 2011 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji 47

Cena: 7 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 447/2011 z dnia 6 maja 2011 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej	63
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 448/2011 z dnia 6 maja 2011 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Σταφίδα Ηλείας (Stafida Ilias) (ChOG)]	65
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 449/2011 z dnia 6 maja 2011 r. rejestrujące niektóre nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [陕西苹果 (Shaanxi ping guo) (ChNP), 龙井茶 (Longjing Cha) (ChNP), 琚溪蜜柚 (Guanxi Mi You) (ChNP), 蠡县麻山药 (Lixian Ma Shan Yao) (ChOG)]	67
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 450/2011 z dnia 10 maja 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	69

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Komisji 2011/58/UE z dnia 10 maja 2011 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu odnowienia włączenia karbendazymu jako substancji czynnej ⁽¹⁾	71
---	----

DECYZJE

2011/276/UE:

★ Decyzja Komisji z dnia 26 maja 2010 r. w sprawie pomocy państwa w formie ugody podatkowej udzielonej przez Belgię na rzecz spółki Umicore SA (dawniej „Union Minière SA”) (Pomoc państwa C 76/03 (ex NN 69/03)) (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 2538) ⁽¹⁾	76
---	----

2011/277/UE:

★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 10 maja 2011 r. zmieniająca załącznik II do decyzji 93/52/EWG w odniesieniu do uznania niektórych regionów Włoch za oficjalnie wolne od brucelozy (<i>B. melitensis</i>) oraz zmieniająca załączniki do decyzji 2003/467/WE w odniesieniu do uznania niektórych regionów Włoch, Polski i Zjednoczonego Królestwa za oficjalnie wolne od gruźlicy bydła, brucelozy bydła i enzootycznej białaczki bydła (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 3066) ⁽¹⁾	100
--	-----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 443/2011

z dnia 5 maja 2011 r.

rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 23 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Obowiązujące środki

- (1) Komisja nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 194/2009⁽²⁾ tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (USA).
- (2) Rozporządzeniem (WE) nr 598/2009⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł ostatecznych”) Rada nałożyła na przywóz biodiesla określonego w art. 1 ust. 1 wymienionego rozporządzenia („produkt objęty postępowaniem”), pochodzącego z USA, ostateczne cło wyrównawcze

wynoszące od 211,2 EUR do 237 EUR na tonę („obowiązujące środki”). Dochodzenie, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia w sprawie ceł ostatecznych, zwane jest dalej „dochodzeniem pierwotnym”.

- (3) Należy także zaznaczyć, że rozporządzeniem (WE) nr 599/2009⁽⁴⁾ Rada nałożyła na przywóz produktu objętego postępowaniem ostateczne cło antydumpingowe wynoszące od 0 EUR do 198 EUR na tonę.

1.2. Wniosek

- (4) W dniu 30 czerwca 2010 r. do Komisji wpłynął wniosek na podstawie art. 23 ust. 4 rozporządzenia podstawowego o przeprowadzenie dochodzenia w sprawie możliwego obchodzenia środków wyrównawczych nałożonych na przywóz produktu objętego postępowaniem. Wniosek został złożony przez Europejską Radę Biodiesla („EBB”) w imieniu unijnych producentów biodiesla.
- (5) We wniosku twierdzono, że środki wyrównawcze względem przywozu produktu objętego postępowaniem były obchodzone poprzez przeładunek w Kanadzie i Singapurze oraz wywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej maksymalnie 20 % biodiesla.
- (6) We wniosku twierdzono, że po wprowadzeniu środków względem produktu objętego postępowaniem zaszła istotna zmiana w strukturze handlu obejmującego wywóz z USA, Kanady i Singapuru oraz że nie ma innej wystarczającej racjonalnej przyczyny lub uzasadnienia tej zmiany niż nałożenie cła. Ta zmiana w strukturze handlu miała wynikać z przeładunku produktu objętego postępowaniem w Kanadzie i Singapurze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 50.

⁽³⁾ Dz.U. L 179 z 10.7.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 179 z 10.7.2009, s. 26.

- (7) We wniosku twierdzono ponadto, że po wprowadzeniu środków rozpoczął się wywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej maksymalnie 20 % biodiesla z USA, w którym, jak się domniemywa, wykorzystywano próg zawartości biodiesla ustalony w opisie produktu objętego postępowaniem.
- (8) Ponadto we wniosku twierdzono, że skutki naprawcze środków wyrównawczych obowiązujących względem produktu objętego postępowaniem zostały osłabione zarówno w pod względem ilości, jak i ceny. Utrzymywano, że znaczące ilości przywozu biodiesla w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % biodiesla z Kanady i Singapuru, oraz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla okazały się zastępować przywóz produktu objętego postępowaniem. Ponadto istniały wystarczające dowody potwierdzające, iż przedmiotowy zwiększony przywóz był dokonywany po cenach dużo niższych od niewyrządzającej szkody ceny ustalonej w dochodzeniu, które doprowadziło do wprowadzenia obowiązujących środków.
- (9) We wniosku twierdzono wreszcie, że ceny produktu objętego postępowaniem są nadal subsydiowane, jak wcześniej ustalono.

1.3. Wszczęcie postępowania

- (10) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* pozwalające na wszczęcie dochodzenia zgodnie z art. 23 rozporządzenia podstawowego, Komisja wszczęła dochodzenie rozporządzeniem (WE) nr 721/2010 ⁽¹⁾ („rozporządzenie wszczynające”). Na podstawie art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja rozporządzeniem wszczynającym poleciła organom celnym rejestrowanie przywozu wysyłanego z Kanady i Singapuru, a także przywozu pochodzącego z USA biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym.
- (11) Rozporządzeniem (UE) nr 720/2010 ⁽²⁾ Komisja wszczęła także równoległe dochodzenie dotyczące możliwości obchodzenia środków antydumpingowych względem przywozu biodiesla pochodzącego z USA poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady i Singapuru oraz poprzez przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego z USA.

1.4. Dochodzenie

- (12) Komisja oficjalnie powiadomiła władze USA, Kanady i Singapuru. Znanym Komisji producentom/eksporterom w USA, Kanadzie i Singapurze wysłano kwestionariusze.

Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w rozporządzeniu wszczynającym.

- (13) Następujące przedsiębiorstwa przedstawiły odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, a w ich siedzibach przeprowadzono następnie wizyty weryfikacyjne:

Producenci/eksporterzy w Kanadzie:

- BIOX Corporation,
- Rothsay Biodiesel.

Przedsiębiorstwa handlowe w Singapurze:

- Trafigura Pte Ltd.,
- Wilmar Trading Pte Ltd.

Producenci/eksporterzy w USA:

- Archer Daniels Midland Company,
- BP Products North America Inc.,
- Louis Dreyfus Corporation.

Powiązani importerzy:

- BP Oil International Ltd.,
- Cargill BV.

- (14) Ponadto złożono wizyty w stosownych właściwych organach rządu Kanady i rządu Singapuru.

1.5. Okres objęty dochodzeniem

- (15) Dochodzenie objęło okres od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 30 czerwca 2010 r. („OD”). Dane zgromadzono za okres od 2008 r. do końca OD w celu zbadania domniemanej zmiany w strukturze handlu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211 z 12.8.2010, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 211 z 12.8.2010, s. 1.

2. PRODUKT BĄDĄCY PRZEDMIOTEM DOCHODZENIA W SPRAWIE OBCHODZENIA CEŁ

- (16) Produktem, którego dotyczy możliwe obchodzenie środków, tj. produktem będącym przedmiotem dochodzenia pierwotnego, są monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, objęte obecnie kodami CN ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 99, ex 2710 19 41, 3824 90 91, ex 3824 90 97 oraz pochodzące z USA.
- (17) Produkt będący przedmiotem obchodzenia cel jest dwojaki. Po pierwsze, w odniesieniu do domniemanego przeładunku przez Kanadę i Singapur, jest to produkt identyczny z produktem będącym przedmiotem dochodzenia pierwotnego, zgodnie z opisem w poprzednim ustępie. W odniesieniu do przywozu bezpośrednio z USA produktem objętym dochodzeniem jest biodiesel w postaci mieszanki zawierający wagowo maksymalnie 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzący z USA.

3. PRZYWÓZ BIODIESLA DO UNII WOBEC WYWOZU Z USA

- (18) W następstwie nałożenia tymczasowych środków wyrównawczych w marcu 2009 r. praktycznie zaprzestano przywozu produktu objętego postępowaniem. Poniższa tabela przedstawia w skrócie tę sytuację:

Przywóz biodiesla oraz niektórych mieszanek biodiesla do Unii Europejskiej

objęty kodem CN 3824 90 91 (w tonach)

	2008	udział	2009	udział	OD	udział
USA	1 487 790	83,62 %	381 227	22,29 %	24	0,00 %
Kanada	1 725	0,10 %	140 043	8,19 %	197 772	9,28 %
Singapur	179	0,01 %	20 486	1,20 %	32 078	1,50 %

Źródło: Eurostat

- (19) Powyższe dane Eurostatu obejmują wszystkie rodzaje biodiesla zawierającego co najmniej 96,5 % estrów.
- (20) Dla porównania USA podają następujące dane na temat wywozu biodiesla i mieszanek biodiesla objętego kodem HTS 3824 90 40 00 (mieszanek substancji tłuszczowych pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego):

Wywóz biodiesla i mieszanek biodiesla z USA

objęty kodem HTS 3824 90 40 00 (w tonach)

	2008	2009	OD
Unia Europejska	2 241 473	335 577	358 291
Kanada	967	128 233	161 841
Singapur	311	42 056	27 415
	2 242 751	505 866	547 547

Źródło: Departament Handlu Stanów Zjednoczonych

- (21) Porównanie dwóch powyższych tabel prowadzi do wniosku, iż 358 291 ton wywozu do Unii podczas OD stanowią mieszanki o maksymalnie 96,5 % zawartości biodiesla.

4. KANADA

4.1. Uwagi ogólne

- (22) Poziom współpracy producentów/eksporterów w Kanadzie był wysoki. Dwóch producentów reprezentujących około 90 % kanadyjskiej produkcji biodiesla przedstawiło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i w pełni współpracowało podczas dochodzenia. Ponadto Canadian Renewable Fuels Association oraz właściwe organy rządu Kanady także współpracowali podczas dochodzenia.
- (23) Zgodnie z art. 23 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ocena, czy ma miejsce obchodzenie środków, powinna być przeprowadzona poprzez analizę kolejno następujących kwestii: czy doszło do zmiany w strukturze handlu między USA, Kanadą a Unią, czy zmiana ta wynikała z praktyki, procesu lub prac, dla których nie ma wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, czy istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości produktu podobnego oraz czy przywożony produkt podobny nadal korzysta z subsydiów.

4.2. Zmiana w strukturze handlu

4.2.1. Przywóz do Unii

- (24) Przywóz biodiesla z USA zmniejszył się z 1 487 790 ton w 2008 r. do 381 227 ton w 2009 r. oraz do blisko zera w OD.
- (25) Z drugiej strony, według danych Eurostatu całkowity przywóz biodiesla z Kanady do Unii zwiększył się znacząco między 2008 r. a OD z 1 725 ton w 2008 r. do 140 043 ton w 2009 r. i 197 772 ton w OD.

4.2.2. Wywóz biodiesla z USA do Kanady

- (26) Sprzedaż biodiesla między USA a Kanadą nie podlega cłom, ani żadnym innym rodzajom ograniczeń przywózowych.
- (27) Według statystyk USA wywóz biodiesla z USA do Kanady zwiększył się z 967 ton w 2008 r. do 128 233 ton w 2009 r. i do 161 841 ton w OD.
- (28) Porównanie statystyk wywozu przedstawionych przez władze USA ze statystykami przywozu przedstawionymi na miejscu przez władze Kanady pokazało istotne rozbieżności w skali miesięcznej. Według statystyk kanadyjskich przywóz biodiesla z USA zwiększył się z 11 757 ton w 2008 r. do 18 673 ton w 2009 r. i do 174 574 ton w OD.
- (29) Według władz Kanady nie używa się specjalnego kodu do zgłaszania biodiesla. Zaznaczono, że Kanada i USA wymieniają dane dotyczące przywozu w celu ich wyko-

rzystania jako odpowiednich danych dotyczących wywozu. Na poziomie sześciocyfrowym dane dotyczące przywozu do Kanady i dane dotyczące wywozu z USA powinny się więc zgadzać i tak jest istotnie w przypadku HTS 38.24.90. Poza poziomem sześciocyfrowym każde z tych państw ma jednak własny system klasyfikacji. Należy także zaznaczyć, że statystyki kanadyjskie obejmują jedynie przywóz poddany odprawie celnej w Kanadzie, a nie towary przeładowywane.

- (30) Podsumowując, pomimo rozbieżności między tymi dwoma źródłami danych oczywiste jest, że wywóz biodiesla z USA do Kanady zwiększył się od 2008 r. do OD, w szczególności w następstwie nałożenia środków wyrównawczych. Kanadyjski rynek biodiesla nie jest obecnie zdolny do wchłonięcia takich ilości biodiesla. Producenci oryginalnego kanadyjskiego biodiesla są w istocie ukierunkowani na wywóz.

4.2.3. Produkcja w Kanadzie i sprzedaż oryginalnego kanadyjskiego biodiesla w Unii

- (31) Dwaj współpracujący producenci w Kanadzie nie kupowali żadnego biodiesla z USA, ani z żadnych innych źródeł podczas OD.
- (32) Produkcja biodiesla w Kanadzie jest nową gałęzią przemysłu. W OD działało sześć zakładów produkcyjnych, ale produkcja w dwóch zakładach położonych we wschodniej Kanadzie, należących do dwóch współpracujących producentów i przez nich zarządzanych, stanowiła około 90 % łącznej produkcji.
- (33) Z wielkości produkcji sprzedawanej przez współpracujących producentów wyodrębniono sprzedaż, której klienci końcowi bez wątpienia znajdowali się w Ameryce Północnej, tzn. w USA lub Kanadzie. Pozostała sprzedaż trafiała do klientów, którzy odsprzedawali towar lub mieszała go z innymi rodzajami biodiesla. Dwa współpracujące przedsiębiorstwa nie wiedziały, czy klienci sprzedawali te produkty w Unii jako biodiesel kanadyjski, czy mieszała go, bądź sprzedawali klientom końcowym w USA lub Kanadzie.
- (34) Nawet przy założeniu w skrajnym przypadku, że cała „oryginalna” kanadyjska produkcja biodiesla trafiła do Unii, stanowiłaby ona zaledwie 20 % całkowitego przywozu do Unii z Kanady w OD.

4.3. Wniosek dotyczący zmiany w strukturze handlu

- (35) Uzgodnienie statystyk z danymi otrzymanymi od współpracujących producentów pokazało, że kanadyjscy producenci biodiesla nie mogli wyprodukować ilości odpowiadającej wielkości wywozu z Kanady do Unii. Z tego wynika, że wzrost przywozu z Kanady do Unii ma związek z wywozem biodiesla z USA wysyłanego z Kanady.

- (36) Ogólne zmniejszenie wywozu z USA do Unii, począwszy od 2008 r., oraz równoległe zwiększenie wywozu z Kanady do Unii i wywozu z USA do Kanady po nałożeniu pierwotnych środków może być zatem uważane za zmianę w strukturze handlu.

4.4. Niewystarczająca racjonalna przyczyna lub ekonomiczne uzasadnienie inne niż nałożenie cła wyrównawczego

- (37) W ramach dochodzenia nie znaleziono żadnej innej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia dla przeładunku poza unikaniem płacenia cła wyrównawczego obowiązującego w odniesieniu do biodiesla pochodzącego z USA.

4.5. Osłabianie skutków naprawczych cła wyrównawczego

- (38) Do stwierdzenia, czy przywożone produkty osłabiły pod względem ilości skutki naprawcze środków wyrównawczych obowiązujących względem przywozu biodiesla z USA, wykorzystano dane Eurostatu. Ilości i ceny wywozu z Kanady porównano z poziomem usuwającym szkodę określonym w dochodzeniu pierwotnym.
- (39) Jak wspomniano powyżej, przywóz z Kanady do Unii zwiększył się z 1 725 ton w 2008 r. do 197 772 ton (co stanowiło 9,2 % udziału w przywozie) podczas OD. Wzrost przywozu z Kanady nie może być uznany za nieistotny, biorąc pod uwagę rozmiary unijnego rynku ustalone w dochodzeniu pierwotnym. Uwzględniając niewyrządzający szkody poziom cen określony w dochodzeniu pierwotnym, przywóz z Kanady do Unii podczas OD wykazywał się 50 % zaniżaniem cen w regionie, podcinając ceny sprzedaży producentów unijnych o około 40 %.
- (40) Stwierdzono zatem, że środki ulegają osłabieniu pod względem ilości i cen.

4.6. Dowody na istnienie subsydiowania

- (41) Jeśli chodzi o subsydiowanie, należy zaznaczyć, że ulgę podatkową dotyczącą biodiesla w USA, która w dochodzeniu pierwotnym została uznana za główny mechanizm subsydiowania, wprowadzono ponownie z mocą wsteczną w grudniu 2010 r. Na tej podstawie stwierdza się, że przywożony produkt podobny nadal korzystał z subsydiów podczas OD.

4.7. Wniosek

- (42) W dochodzeniu stwierdzono, że ostateczne cła wyrównawcze nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego z USA były obchodzone poprzez przeładunek w Kanadzie, zgodnie z art. 23 rozporządzenia podstawowego.

5. SINGAPUR

- (43) Dwa przedsiębiorstwa handlowe mające swoje siedziby w Singapurze współpracowały podczas dochodzenia. Ponadto współpracowały właściwe organy rządu Singapuru.
- (44) Kryteria oceny, czy ma miejsce obchodzenie środków, zostały opisane w motywie 23 powyżej.
- (45) Według danych Eurostatu całkowity wywóz biodiesla z Singapuru do Unii wzrósł z 179 ton w 2008 r. do 20 486 ton w 2009 r. i do 32 078 ton w OD. Wywóz z USA do Singapuru także wzrósł w tym samym okresie.
- (46) Według właściwych organów rządu Singapuru biodiesel produkowany lokalnie jest sprzedawany głównie w na terenie Singapuru w celu zaspokajania popytu krajowego. Władze zauważają jednak, że ta gałąź przemysłu w Singapurze się rozwija, biorąc pod uwagę niedawną budowę nowych zakładów produkcyjnych.
- (47) Wywóz z Singapuru był zwykle niski. Przywóz biodiesla do Unii został dokładnie zbadany w bazie danych, o której mowa w art. 14 ust. 6, i sprawdzony z właściwymi krajowymi organami celnymi. Wydaje się, że przywóz ten nastąpił w kilku nagłych skokach. Analiza wykazała, że większość tego przywozu rzeczywiście pochodziła z Singapuru. Nie można jednak zaliczyć tu całkowitego przywozu.
- (48) Porównując do konsumpcji Unii ustalonej w dochodzeniu pierwotnym, wykazano, że wielkości przywozu z Singapuru do Unii, których nie można zaliczyć jako pochodzących z Singapuru, są bardzo niskie. Ponadto, biorąc pod uwagę dane szacunkowe EBB dotyczące znacznego wzrostu konsumpcji Unii od czasu dochodzenia pierwotnego, ich udział w konsumpcji Unii byłby nieistotny.
- (49) W związku z powyższym można stwierdzić, że skutki naprawcze środków wyrównawczych nie były osłabiane pod względem ilości pochodzących z Singapuru.
- (50) Jeśli chodzi o przeładunek, to powszechnie wiadomo, że Singapur jest ogromnym węzłem w Azji, gdzie statki regionalne przyplývają i gdzie następuje rozładunek towarów, które są następnie ponownie ładowane na statki płynące między innymi do Europy. W dochodzeniu ujawniono, że jedno ze współpracujących przedsiębiorstw handlowych dokonywało przeładunku biodiesla pochodzącego z Malezji lub Indonezji w Singapurze, a jego miejscem przeznaczenia była Unia. Podczas OD tylko to jedno przedsiębiorstwo handlowe dokonywało wywozu znacznej ilości biodiesla do Unii poprzez przeładunek w Singapurze i poddawało biodiesel odprawie celnej w Unii jako pochodzący z Malezji lub Indonezji. Weryfikacja nie wykazała przesłanek do podania w wątpliwość deklarowanego pochodzenia z Indonezji lub Malezji.

- (51) W świetle powyższego należy zakończyć dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków wyrównawczych poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Singapuru.

6. USA

6.1. Uwagi wstępne

- (52) Pięciu producentów biodiesla lub mieszanek biodiesla z USA współpracowało w dochodzeniu, przy czym trzech z nich objęto próbą w dochodzeniu pierwotnym. Rząd USA współpracował poprzez zapewnienie statystyk dotyczących wywozu oraz ich interpretację.

- (53) Wszyscy trzej producenci, których objęto próbą w dochodzeniu pierwotnym, zaprzestali wywozu biodiesla po wprowadzeniu środków ostatecznych.

- (54) Tylko jedno z pięciu współpracujących przedsiębiorstw, BP North America, które nie współpracowało w dochodzeniu pierwotnym, dokonywało w OD wywozu do Unii mieszanek biodiesla zawierających wagowo maksymalnie 20 % biodiesla („B20 i poniżej”).

- (55) Krajowa Rada Biodiesla (National Biodiesel Board – „NBB”), która reprezentuje przemysł biodiesla w USA, twierdziła, że produkt, który według niej wyraźnie znajduje się poza zakresem produktu objętego obowiązującymi środkami, nie może być przedmiotem stosowania środków wyrównawczych bez wszczynania *de novo* dochodzenia antysubsydyjnego. NBB twierdziła, że w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych wyraźnie wskazano „produkt objęty postępowaniem” i „produkt podobny” na poziomie biodiesla lub biodiesla w postaci mieszanki zawierającej ponad 20 % biodiesla. Według NBB nie był to sztuczny próg, lecz odpowiadał on realiom rynkowym ustalonym w dochodzeniu pierwotnym. Ustalono na przykład, że próg 20 % jest właściwy, aby umożliwić jasne rozróżnienie między różnymi rodzajami mieszanek, które są dostępne na rynku USA.

- (56) W opinii NBB i innych zainteresowanych stron dochodzenie dotyczące obchodzenia środków może rozszerzyć środki wyrównawcze względem produktu objętego postępowaniem na produkt podobny, który jest jedynie nieznacznie zmieniony w porównaniu do produktu objętego postępowaniem. Ponownie NBB twierdziła, że sama Rada ustanowiła w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych, że biodiesel w postaci mieszanki zawierającej maksymalnie 20 % biodiesla nie jest produktem podobnym. Z tego względu według NBB struktura przepisów rozporządzenia podstawowego nie daje innej opcji poza wszczęciem nowego dochodzenia w celu ustalenia, czy te mieszanki powinny zostać objęte środkami.

- (57) W odpowiedzi na te argumenty należy przede wszystkim zauważyć, że celem przepisów przeciwdziałających obchodzeniu środków w art. 23 rozporządzenia podstawowego jest przeciwdziałanie domniemanym próbom unikania obowiązujących środków. Jeżeli istnieją wystar-

czające dowody *prima facie* wskazujące, że ma miejsce obchodzenie środków w rozumieniu art. 23 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja dokona wszczęcia dochodzenia w celu ustalenia, czy ma miejsce obchodzenie środków. Zgodnie z art. 23 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ocena, czy ma miejsce obchodzenie środków, powinna być przeprowadzona np. poprzez analizę kolejno następujących kwestii: czy doszło do zmiany w strukturze handlu między USA a Unią, czy zmiana ta wynika z praktyki, procesu lub prac, dla których nie ma wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, oraz czy istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości.

- (58) Należy przypomnieć, że dochodzenie dotyczące obchodzenia środków nie stanowi przeglądu zakresu produktu na podstawie art. 19 rozporządzenia podstawowego i nie zmienia definicji produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego. W przepisach art. 23 rozporządzenia podstawowego przewiduje się odpowiednią podstawę prawną dla dochodzenia, czy występuje obchodzenie środków w odniesieniu do produktu, wobec którego się je stosuje.

- (59) W tym względzie we wniosku, który Komisja otrzymała zgodnie z art. 23 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, stwierdzono, że po wprowadzeniu środków rozpoczął się wywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanek zawierających maksymalnie 20 % biodiesla z USA, w którym, jak się domniemywa, wykorzystywano próg zawartości biodiesla ustalony w opisie produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego. W dochodzeniu zbadano, czy taką praktykę można uznać za obchodzenie środków w rozumieniu przepisów art. 23 rozporządzenia podstawowego. Należy wreszcie zauważyć, że domniemane praktyki obchodzenia środków mogą być zbadane jedynie na mocy art. 23 rozporządzenia podstawowego.

6.2. Wywóz B20 i poniżej z USA do Unii

- (60) Jak wspomniano w motywie 20, kod USA HTS 3824 90 40 00 obejmuje także mieszanki o maksymalnie 96,5 % zawartości biodiesla. Według statystyk wywozu USA całkowita ilość tego typu mieszanki wywiezionej do Unii w OD wyniosła 358 291 ton.

- (61) W OD BP Products North America („BPNA”) dokonał wywozu znacznej części powyżej wymienionej ilości.

- (62) Przedsiębiorstwo BPNA nie uczestniczyło w dochodzeniu pierwotnym, ponieważ oczekując wzrostu rynku biodiesla w przyszłości, rozpoczęło ono swoją działalność w dziedzinie biodiesla dopiero na początku 2009 r. w odpowiedzi na mandaty udzielone mu zarówno przez rząd w USA, jak i za granicą. BPNA rozpoczęło wywóz do Unii w grudniu 2009 r. Przypomina się, że środki ostateczne zostały wprowadzone w lipcu 2009 r.

(63) W Unii BP sprzedawało pochodzącą z USA mieszkankę biodiesla zawierającą wagowo maksymalnie 15 % biodiesla („B15”) w Zjednoczonym Królestwie, Francji i Niemczech. We wszystkich przypadkach produkt poddawany był dalszemu mieszanemu w celu przestrzegania odpowiednich przepisów obowiązujących w niektórych państwach członkowskich, służących promocji tankowania biopaliw, ponieważ są one obecnie uważane za przyjazne dla środowiska.

(64) BPNA argumentowało, że mieszanki zawierające mniej niż 15 % nie są produktem podobnym dla produktu objętego postępowaniem. Właściwości produktów i rzeczywistość rynkowa są bardzo odmienne. Logistyka (w tym ograniczenia dotyczące transportu morskiego) związana z produkcją i przywozem mieszanek o niższej zawartości jest bardzo różna od tej przy wyższych poziomach zawartości. Według BPNA w transporcie mieszanek o zawartości niższej niż 15 % produkty te klasyfikowane są jako produkty naftowe, a nie produkty chemiczne, co sprawia, że transport morski jest mniej kosztowny. BPNA twierdziło także, że mieszanki o wyższej i niższej zawartości biodiesla dają różne wyniki w przypadku ich stosowania w silnikach diesla.

(65) Celem dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków jest ustalenie, czy w przypadku biodiesla w mieszance zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla obchodzono obowiązujące środki. Możliwe, że mieszanki o niższej zawartości wiążą się z niższymi kosztami transportu morskiego. Należy jednak zaznaczyć, że w porównaniu z procesem produkcji biodiesla w postaci mieszanki powyżej B20 mieszanka B20 i poniżej charakteryzuje się w rzeczywistości jedynie innym składem mieszanki. Zmiana składu mieszanki jest bardzo prostym procesem. Produkcja B20 i poniżej jest uznawana za jedynie niewielką zmianę produktu objętego postępowaniem, a różnica polega wyłącznie na innej proporcji biodiesla w mieszance. Należy także zaznaczyć, że produkt objęty postępowaniem oraz B20 i poniżej są ostatecznie przeznaczone w Unii do tych samych zastosowań. Co więcej, biodiesel w postaci mieszanki B20 i poniżej oraz biodiesel w postaci mieszanki powyżej B20 posiadają te same podstawowe cechy charakterystyczne.

6.3. Zmiana w strukturze handlu

(66) Przywóz produktu objętego postępowaniem z USA zmniejszył się z 1 487 790 ton w 2008 r. do 381 227 ton w 2009 r. oraz do blisko zera w OD.

(67) W tym względzie należy zaznaczyć, iż pomimo obowiązkowego wymogu dotyczącego mieszania np. B5 obowiązującego w Unii podczas dochodzenia pierwotnego, wywóz B20 i poniżej z USA do Unii rozpoczął się dopiero po wprowadzeniu środków ostatecznych. Według danych otrzymanych od współpracujących

producentów eksportujących objętych próbą, podczas dochodzenia pierwotnego dokonywano przywozu głównie B99,9 do Unii. Powodem tego był fakt, że osiągnięto w ten sposób maksymalne dotacje do wywożonych towarów (ulga podatkowa dotycząca biodiesla w wysokości 1 USD za galon).

(68) Trudno jest zatem dostrzec ekonomiczne uzasadnienie rozpoczęcia wywozu B20 i poniżej inne niż unikanie obowiązujących środków wyrównawczych.

(69) Proporcja biodiesla w mieszance jest nadal subsydiowana, a importer unika płacenia należnego cła wyrównawczego. W tym względzie należy zauważyć, że cło wyrównawcze nakładane na mieszanki jest stosowane proporcjonalnie do zawartości biodiesla w mieszance, tj. w przypadku przywozu B15 niezapłacone cło wyrównawcze wyniosłoby maksymalnie około 35 EUR za tonę.

6.4. Niewystarczająca racjonalna przyczyna lub ekonomiczne uzasadnienie inne niż nałożenie cła wyrównawczego

(70) Według BNPA biodiesel o zawartości mniejszej niż B15 nie został stworzony specjalnie dla uniknięcia ceł. Przedsiębiorstwo argumentowało, że nie uczestniczyło w dochodzeniu pierwotnym, ponieważ rozpoczęło swoją działalność w dziedzinie biodiesla dopiero na początku 2009 r. w oczekiwaniu na aktywny rynek biodiesla w przyszłości w związku z rządowymi mandataми, zarówno w USA, jak i za granicą. Specyficzna struktura przedsiębiorstwa, jego działalność jako przedsiębiorstwa paliwowego oraz logistyczna obecność w USA spowodowały, że wytwarzanie mieszanek w USA i ich wywóz do Unii stały się logiczną decyzją handlową. Wywożona mieszanka zawsze była mieszanką B15 i poniżej, ze względu na mniej surowe środki bezpieczeństwa: do B15 mieszanka nie jest uznawana za produkt chemiczny w rozumieniu przepisów żeglugi morskiej.

(71) Należy zaznaczyć, że przedsiębiorstwo rozpoczęło wywóz do Unii dopiero po nałożeniu środków. Uważa się, że nie ma wystarczającej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia poza unikaniem obowiązującego cła wyrównawczego na biodiesel pochodzący z USA.

6.5. Osłabianie skutków naprawczych cła wyrównawczego

(72) Uwzględniając niewyrządzający szkody poziom cen określony w dochodzeniu pierwotnym, przywóz z USA B20 i poniżej do Unii podczas OD wykazywał się zarówno podcięciem cenowym, jak i zaniżaniem cen. Przywóz B20 i poniżej pojawił się dopiero po wprowadzeniu środków ostatecznych, a związane z nim ilości nie są nieistotne.

- (73) Stwierdzono zatem, że środki ulegają osłabieniu pod względem ilości i cen.

6.6. Dowody na istnienie subsydiowania

- (74) Jeśli chodzi o subsydiowanie, należy zaznaczyć, że ulgę podatkową dotyczącą biodiesla w USA, która w dochodzeniu pierwotnym została uznana za główny mechanizm subsydiowania, wprowadzono ponownie z mocą wsteczną w grudniu 2010 r. Na tej podstawie stwierdza się, że przywożony produkt podobny nadal korzystał z subsydiów podczas OD.

6.7. Wnioski

- (75) W dochodzeniu stwierdzono, że ostateczne cła wyrównawcze nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego z USA były obchodzone poprzez przywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla.
- (76) Stwierdzono, że jedynym ekonomicznym uzasadnieniem wywozu mieszanek B20 i poniżej było z jednej strony wsparcie w postaci subsydiów w USA, a z drugiej strony unikanie płacenia cła wyrównawczego przy przywozie do Unii.
- (77) Przedsiębiorstwo BPNA złożyło wniosek o zwolnienie z możliwych rozszerzonych środków. Jednakże ze względu na fakt, że dochodzenie wyraźnie wykazało, że przywozu B20 i poniżej dokonywano w celu obchodzenia obowiązujących środków, takie zwolnienie nie może zostać przyznane. Zgodnie z przepisami art. 23 ust. 6 rozporządzenia podstawowego zwolnienia mogą zostać przyznane producentom produktu objętego postępowaniem, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce omijania środków. W dochodzeniach wykazano, że BPNA bierze udział w praktykach obchodzenia środków poprzez rozpoczęcie wywozu B20 i poniżej po wprowadzeniu środków antydumpingowych i wyrównawczych bez wystarczającej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia innych niż wprowadzenie środków. Ponadto istnieją dowody, że środki ulegają osłabieniu pod względem cen i ilości, a przywożony produkt jest nadal subsydiowany.
- (78) Niektórzy producenci biodiesla współpracujący w dochodzeniu pierwotnym wystąpili o zwolnienie ze wszelkich środków rozszerzonych z powodu obchodzenia środków. Ustalono, że ci producenci z USA nie produkowali ani nie sprzedawali B20 i poniżej. Zgodnie z art. 23 ust. 6 rozporządzenia podstawowego podczas dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków uwzględnione mogą zostać tylko wnioski o zwolnienie przedłożone przez producentów. Należy jednak zaznaczyć, że art. 23 rozporządzenia podstawowego zawiera przepisy dotyczące nowych przedsiębiorstw na rynku.

7. ŚRODKI

7.1. Kanada

- (79) Z powyższych względów stwierdzono, że ostateczne cło wyrównawcze nałożone na przywóz biodiesla pochodzą-

cego z USA było obchodzone poprzez przeładunek w Kanadzie, zgodnie z art. 23 rozporządzenia podstawowego.

- (80) Zgodnie z art. 23 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego obowiązujące środki mające zastosowanie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z USA powinny zatem zostać rozszerzone na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Kanady, niezależnie od tego, czy zostały one zgłoszone jako pochodzące z Kanady, czy też nie.
- (81) Aby zapobiec unikaniu cła przez nieweryfikowalne zarzuty, iż produkt poddawany przeładunkowi w Kanadzie został wyprodukowany przez przedsiębiorstwo podlegające indywidualnej stawce cła w rozporządzeniu w sprawie cła ostatecznych, środkami podlegającymi rozszerzeniu powinny być środki ustanowione dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 598/2009, które są ostatecznym cłem wyrównawczym w wysokości 237 EUR na tonę.
- (82) Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki obowiązuje, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrowyodróżnienia o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.
- (83) Zgodnie z art. 23 ust. 4 i art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, które stanowią, że wszelkie rozszerzone środki stosuje się do przywozu produktów wprowadzonych do Unii z zastrzeżeniem rejestracji wymaganej rozporządzeniem podstawowym, cło należy pobierać od zarejestrowanego przywozu biodiesla wysyłanego z Kanady.
- 7.2. Stany Zjednoczone**
- (84) W związku z powyższym stwierdzono, że ostateczne cło wyrównawcze nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego z USA było obchodzone poprzez przywóz do Unii B20 i poniżej, zgodnie z art. 23 rozporządzenia podstawowego.
- (85) Zgodnie z art. 23 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego należy zatem rozszerzyć środki obowiązujące względem przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z USA na przywóz B20 i poniżej.
- (86) Środkami podlegającymi rozszerzeniu powinny być środki ustanowione w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 598/2009.

- (87) Rozszerzone cło wyrównawcze nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku wagowym do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrowyodróżnienia o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

- (88) Zgodnie z art. 23 ust. 4 i art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, które stanowią, że wszelkie rozszerzone środki należy stosować do przywozu produktów wprowadzonych do Unii z zastrzeżeniem rejestracji wymaganej rozporządzeniem podstawowym, cła należy pobierać od zarejestrowanego przywozu B20 i poniżej pochodzącego z USA.

8. ZAKOŃCZENIE DOCHODZENIA PRZECIWKO SINGAPUROWI

- (89) W świetle ustaleń dotyczących Singapuru należy zakończyć dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków wyrównawczych poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Singapuru oraz zaprzestać rejestracji przywozu biodiesla wysyłanego z Singapuru, które wprowadzono rozporządzeniem wszczynającym.

9. WNIOSEK O ZWOLNIENIE

- (90) Dwa współpracujące przedsiębiorstwa z Kanady, które przedstawiły odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, złożyły wnioski o przyznanie zwolnienia z możliwych rozszerzonych środków zgodnie z art. 23 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- (91) Stwierdzono, że dwaj współpracujący producenci kanadyjscy nie biorą udziału w praktykach obchodzenia środków, które są przedmiotem niniejszego dochodzenia. Ponadto ci producenci potrafili wykazać, że nie są powiązani z żadnym producentem/eksporterem biodiesla w USA. Z tego względu można przyznać im zwolnienie.
- (92) Uznaje się, że w tym przypadku konieczne jest wprowadzenie specjalnych środków w celu zapewnienia właściwego stosowania takich zwolnień. Środki specjalne polegają na przedstawianiu organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, podlega rozszerzonemu cłu wyrównawczemu.
- (93) Jeden współpracujący podmiot w USA, który przedstawił odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu, także wnioskował o przyznanie zwolnienia z możliwych rozszerzonych środków zgodnie z art. 23 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- (94) Zgodnie z wyjaśnieniem w motywie 77 powyżej dochodzenie wyraźnie wykazało, że podmiot ten brał udział w praktykach obchodzenia środków poprzez przywóz B20 i poniżej. W rezultacie takie zwolnienie nie może zostać przyznane.
- (95) Należy jednak podkreślić, że gdyby któryś z producentów eksportujących, których to dotyczy, przestał korzystać z subsydiowania, może on zwrócić się z wnioskiem o dokonanie przeglądu na podstawie art. 19 rozporządzenia podstawowego.

10. UJAWNIAŃ INFORMACJE

- (96) Zainteresowane strony zostały poinformowane o najważniejszych faktach i względach prowadzących do powyższych wniosków oraz zaproszone do przedstawienia swoich uwag. Uwagi przedstawione przez strony ustnie lub na piśmie zostały rozpatrzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących z USA, zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz do Unii monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym, wysyłanych z Kanady, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kanady, obecnie objętych kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 21), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 21), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 21), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 21), ex 3824 90 91 (kod TARIC 3824 90 91 10) i ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 01), z wyjątkiem tych produkowanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Kanada	BIOX Corporation, Oakville, Ontario, Kanada	B107
Kanada	Rothsay Biodiesel, Guelph, Ontario, Kanada	B108

Cłem, które ma podlegać rozszerzeniu, jest cło ustanowione dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 598/2009, które jest ostatecznym cłem wyrównawczym w wysokości 237 EUR na tonę netto.

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

2. Stosowanie zwolnień przyznanych przedsiębiorstwom wymienionym w ust. 1 lub upoważnionym przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 2 jest uwarunkowane przedstawieniem organom celnym państwa członkowskiego ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury stosuje się cło wyrównawcze nałożone na mocy ust. 1.

3. Cło rozszerzone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu pobierane jest od przywozu produktów wysyłanych z Kanady, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kanady, zarejestrowanych zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 721/2010 oraz art. 23 ust. 4 i art. 24 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 597/2009, z wyjątkiem tych produkowanych przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1.

4. Stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące cel.

Artykuł 2

1. Ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących z USA, zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzącego z USA i obecnie objętego kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 30), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 30), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 30) i ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 04).

Cłem, które ma podlegać rozszerzeniu, jest cło ustanowione w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 598/2009.

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

2. Cło rozszerzone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu jest pobierane od przywozu pochodzącego z USA, zarejestrowanego zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 721/2010 oraz art. 23 ust. 4 i art. 24 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 597/2009.

3. Stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące cel.

Artykuł 3

Dochodzenie wszczęte rozporządzeniem (WE) nr 721/2010 dotyczące możliwego obchodzenia środków wyrównawczych wprowadzonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 598/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego z USA poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Singapuru, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Singapuru, oraz poddające ten przywóz rejestracji, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 4

1. Wnioski o zwolnienie z cła rozszerzonego na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 składa się na piśmie w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej; wnioski muszą być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu wnoszącego o zwolnienie. Wnioski przesyła się na adres:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate H
Office: N-105 04/92
1049 Brussels
BELGIA

Faks: +32 22956505

2. Zgodnie z art. 23 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, może zezwolić, na mocy decyzji, na wyłączenie przywozu przedsiębiorstw, co do których zostanie wykazane, że nie obchodzą środków wyrównawczych nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 598/2009, z cła rozszerzonego na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1.

Artykuł 5

Organom celnym poleca się niniejszym zaprzestanie rejestracji przywozu, ustanowionej zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 721/2010.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 maja 2011 r.

W imieniu Rady
MARTONYI J.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 1 ust. 2, musi zawierać oświadczenie podpisane przez oficjalnego przedstawiciela podmiotu wystawiającego fakturę handlową w następującej formie:

1. Nazwisko i funkcja pracownika podmiotu, który wystawił fakturę handlową.
2. Oświadczenie o następującej treści: „Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że (ilość) (nazwa danego produktu) sprzedanego na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa przedsiębiorstwa i adres) (dodatkowy kod TARIC) w (nazwa państwa). Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są kompletne i zgodne z prawdą”.
3. Data i podpis.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 444/2011

z dnia 5 maja 2011 r.

rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, na przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Kanady, oraz rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, oraz kończące dochodzenie w odniesieniu do przywozu wysyłanego z Singapuru

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 13 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Obowiązujące środki

- (1) Komisja nałożyła rozporządzeniem (WE) nr 193/2009 ⁽²⁾ tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (USA).
- (2) Rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 ⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie cel ostatecznych”) Rada nałożyła na przywóz biodiesla określonego w art. 1 ust. 1 wymienionego rozporządzenia („produkt objęty postępowaniem”), pochodzącego z USA, ostateczne cło antydumpingowe wynoszące od 0 EUR do 198 EUR na tonę („obowiązujące środki”). Dochodzenie, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia w sprawie cel ostatecznych, zwane jest dalej „dochodzeniem pierwotnym”.
- (3) Należy także zaznaczyć, że rozporządzeniem (WE) nr 598/2009 ⁽⁴⁾ Rada nałożyła na przywóz produktu objętego postępowaniem ostateczne cło wyrównawcze wynoszące od 211,2 EUR do 237 EUR na tonę.

1.2. Wniosek

- (4) W dniu 30 czerwca 2010 r. do Komisji wpłynął wniosek na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego o przeprowadzenie dochodzenia w sprawie możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych na przywóz produktu objętego postępowaniem. Wniosek został złożony przez Europejską Radę Biodiesla („EBB”) w imieniu unijnych producentów biodiesla.
- (5) We wniosku twierdzono, że środki antydumpingowe względem przywozu produktu objętego postępowaniem

były obchodzone poprzez przeładunek w Kanadzie i Singapurze oraz wywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej maksymalnie 20 % biodiesla.

- (6) We wniosku twierdzono, że po wprowadzeniu środków względem produktu objętego postępowaniem zaszła istotna zmiana w strukturze handlu obejmującego wywóz z USA, Kanady i Singapuru oraz że nie ma innej wystarczającej racjonalnej przyczyny lub uzasadnienia tej zmiany niż nałożenie cła. Ta zmiana w strukturze handlu miała wynikać z przeładunku produktu objętego postępowaniem w Kanadzie i Singapurze.

- (7) We wniosku twierdzono ponadto, że po wprowadzeniu środków rozpoczął się wywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej maksymalnie 20 % biodiesla z USA, w którym, jak się domniemywa, wykorzystywano próg zawartości biodiesla ustalony w opisie produktu objętego postępowaniem.

- (8) Ponadto we wniosku twierdzono, że skutki naprawcze środków antydumpingowych obowiązujących względem produktu objętego postępowaniem zostały osłabione zarówno w pod względem ilości, jak i ceny. Utrzymywano, że znaczące ilości przywozu biodiesla w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % biodiesla z Kanady i Singapuru, oraz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla okazały się zastępować przywóz produktu objętego postępowaniem. Ponadto istniały wystarczające dowody potwierdzające, iż przedmiotowy zwiększony przywóz był dokonywany po cenach dużo niższych od niewyrządzającej szkody ceny ustalonej w dochodzeniu, które doprowadziło do wprowadzenia obowiązujących środków.

- (9) We wniosku twierdzono wreszcie, że ceny produktu objętego postępowaniem były nadal subsydiowane, jak wcześniej ustalono.

1.3. Wszczęcie postępowania

- (10) Ustaliwszy, po konsultacji z Komitetem Doradczym, że istnieją wystarczające dowody *prima facie* pozwalające na wszczęcie dochodzenia zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego, Komisja wszczęła dochodzenie rozporządzeniem (WE) nr 720/2010 ⁽⁵⁾ („rozporządzenie wszczynające”). Na podstawie art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja rozporządzeniem wszczynającym poleciła organom celnym rejestrowanie przywozu

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 179 z 10.7.2009, s. 26.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 179 z 10.7.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 211 z 12.8.2010, s. 1.

wysyłanego z Kanady i Singapuru, a także przywozu pochodzącego z USA biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym.

- (11) Rozporządzeniem (UE) nr 721/2010 ⁽¹⁾ Komisja wszczęła także równoległe dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków wyrównawczych względem przywozu biodiesla pochodzącego z USA poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Kanady i Singapuru oraz poprzez przywóz biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla pochodzącego z USA.

1.4. Dochodzenie

- (12) Komisja oficjalnie powiadomiła władze USA, Kanady i Singapuru. Znany Komisji producentom/eksporterom w USA, Kanadzie i Singapurze wysłano kwestionariusze. Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w rozporządzeniu wszczynającym.
- (13) Następujące przedsiębiorstwa przedstawiły odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, a w ich siedzibach przeprowadzono następnie wizyty weryfikacyjne:

Producenci/eksporterzy w Kanadzie:

- BIOX Corporation,
- Rothsay Biodiesel.

Przedsiębiorstwa handlowe w Singapurze:

- Trafigura Pte Ltd.,
- Wilmar Trading Pte Ltd.

Producenci/eksporterzy w USA:

- Archer Daniels Midland Company,
- BP Products North America Inc.,
- Louis Dreyfus Corporation.

Powiązani importerzy:

- BP Oil International Limited,
- Cargill BV.

- (14) Ponadto złożono wizyty w odpowiednich stosownych właściwych organach rządu Kanady i rządu Singapuru.

1.5. Okres objęty dochodzeniem

- (15) Dochodzenie objęło okres od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 30 czerwca 2010 r. („OD”). Dane zgromadzono za okres od 2008 r. do końca OD w celu zbadania domniemanej zmiany w strukturze handlu.

2. PRODUKT BĘDĄCY PRZEDMIOTEM DOCHODZENIA W SPRAWIE OBCHODZENIA CEŁ

- (16) Produktem, którego dotyczy możliwe obchodzenie środków, tj. produktem będącym przedmiotem dochodzenia pierwotnego, są monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji, o pochodzeniu niekopalnym, objęte obecnie kodami CN ex 1516 20 98, ex 1518 00 91, ex 1518 00 99, ex 2710 19 41, 3824 90 91, ex 3824 90 97 oraz pochodzące z USA.

- (17) Produkt będący przedmiotem obchodzenia ceł jest dwojaki. Po pierwsze, w odniesieniu do domniemanego przeładunku przez Kanadę i Singapur, jest to produkt identyczny z produktem będącym przedmiotem dochodzenia pierwotnego, zgodnie z opisem w poprzednim ustępie. W odniesieniu do przywozu bezpośrednio z USA produktem objętym dochodzeniem jest biodiesel w postaci mieszanki zawierający wagowo maksymalnie 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzący z USA.

3. PRYWÓZ BIODIESLA DO UNII WOBEC WYWOZU Z USA

- (18) W następstwie nałożenia tymczasowych środków antidumpingowych w marcu 2009 r. praktycznie zaprzestano przywozu produktu objętego postępowaniem. Poniższa tabela przedstawia w skrócie tę sytuację:

Przywóz biodiesla oraz niektórych mieszanek biodiesla do Unii Europejskiej

objęty kodem CN 3824 90 91 (w tonach)

	2008	udział	2009	udział	OD	udział
USA	1 487 790	83,62 %	381 227	22,29 %	24	0,00 %
Kanada	1 725	0,10 %	140 043	8,19 %	197 772	9,28 %
Singapur	179	0,01 %	20 486	1,20 %	32 078	1,50 %

Źródło: Eurostat

⁽¹⁾ Dz.U. L 211 z 12.8.2010, s. 6.

- (19) Powyższe dane Eurostatu obejmują wszystkie rodzaje biodiesla zawierającego co najmniej 96,5 % estrów.
- (20) Dla porównania USA podają następujące dane na temat wywozu biodiesla i mieszanek biodiesla objętego kodem HTS 3824 90 40 00 (mieszanek substancji tłuszczowych pochodzenia zwierzęcego lub roślinnego):

Wywóz biodiesla i mieszanek biodiesla z USA

objęty kodem HTS 3824 90 40 00 (w tonach)

	2008	2009	OD
Unia Europejska	2 241 473	335 577	358 291
Kanada	967	128 233	161 841
Singapur	311	42 056	27 415
	2 242 751	505 866	547 547

Źródło: Departament Handlu Stanów Zjednoczonych

- (21) Porównanie dwóch powyższych tabel prowadzi do wniosku, iż 358 291 ton wywozu do Unii podczas OD stanowią mieszanek o maksymalnie 96,5 % zawartości biodiesla.

4. KANADA

4.1. Uwagi ogólne

- (22) Poziom współpracy producentów/eksporterów w Kanadzie był wysoki. Dwóch producentów reprezentujących około 90 % kanadyjskiej produkcji biodiesla przedstawiło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i w pełni współpracowało podczas dochodzenia. Ponadto Canadian Renewable Fuels Association oraz właściwe organy rządu Kanady także współpracowali podczas dochodzenia.
- (23) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ocena, czy ma miejsce obchodzenie środków, powinna być przeprowadzona poprzez analizę kolejno następujących kwestii: czy doszło do zmiany w strukturze handlu między USA, Kanadą a Unią, czy zmiana ta wynikała z praktyki, procesu lub prac, dla których nie ma wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, czy istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości produktu podobnego oraz czy istnieją dowody dumpingu w stosunku do wartości normalnych ustalonych uprzednio dla produktu podobnego.

4.2. Zmiana w strukturze handlu

4.2.1. Przywóz do Unii

- (24) Przywóz biodiesla z USA zmniejszył się z 1 487 790 ton w 2008 r. do 381 227 ton w 2009 r. oraz do blisko zera w OD.

- (25) Z drugiej strony, według danych Eurostatu całkowity przywóz biodiesla z Kanady do Unii zwiększył się znacząco między 2008 r. a OD z 1 725 ton w 2008 r. do 140 043 ton w 2009 r. i 197 772 ton w OD.

4.2.2. Wywóz biodiesla z USA do Kanady

- (26) Sprzedaż biodiesla między USA a Kanadą nie podlega cłom, ani żadnym innym rodzajom ograniczeń przywozowych.
- (27) Według statystyk USA wywóz biodiesla z USA do Kanady zwiększył się z 967 ton w 2008 r. do 128 233 ton w 2009 r. i do 161 841 ton w OD.
- (28) Porównanie statystyk wywozu przedstawionych przez władze USA ze statystykami przywozu przedstawionymi na miejscu przez władze Kanady pokazało istotne rozbieżności w skali miesięcznej. Według statystyk kanadyjskich przywóz biodiesla z USA zwiększył się z 11 757 ton w 2008 r. do 18 673 ton w 2009 r. i do 174 574 ton w OD.

- (29) Według władz Kanady nie używa się specjalnego kodu do zgłaszania biodiesla. Zaznaczono, że Kanada i USA wymieniają dane dotyczące przywozu w celu ich wykorzystania jako odpowiednich danych dotyczących wywozu. Na poziomie sześciocyfrowym dane dotyczące przywozu do Kanady i dane dotyczące wywozu z USA powinny się więc zgadzać, i tak jest istotnie w przypadku HTS 38.24.90. Poza poziomem sześciocyfrowym każde z tych państw ma jednak własny system klasyfikacji. Należy także zaznaczyć, że statystyki kanadyjskie obejmują jedynie przywóz poddany odprawie celnej w Kanadzie, a nie towary przeładowywane.

- (30) Podsumowując, pomimo rozbieżności między tymi dwoma źródłami danych, oczywiste jest, że wywóz biodiesla z USA do Kanady zwiększył się od 2008 r. do OD, w szczególności w następstwie nałożenia środków antydumpingowych. Kanadyjski rynek biodiesla nie jest obecnie zdolny do wchłonięcia takich ilości biodiesla. Producenci oryginalnego kanadyjskiego biodiesla są w istocie ukierunkowani na wywóz.

4.2.3. Produkcja w Kanadzie i sprzedaż oryginalnego kanadyjskiego biodiesla w Unii

- (31) Dwaj współpracujący producenci w Kanadzie nie kupowali żadnego biodiesla z USA, ani z żadnych innych źródeł podczas OD.
- (32) Produkcja biodiesla w Kanadzie jest nową gałęzią przemysłu. W OD działało sześć zakładów produkcyjnych, ale produkcja w dwóch zakładach położonych we wschodniej Kanadzie, należących do dwóch współpracujących producentów i przez nich zarządzanych, stanowiła około 90 % łącznej produkcji.

(33) Z wielkości produkcji sprzedawanej przez współpracujących producentów wyodrębniono sprzedaż, której klienci końcowi bez wątplenia znajdowali się w Ameryce Północnej, tzn. w USA lub Kanadzie. Pozostała sprzedaż trafiała do klientów, którzy odsprzedawali towar lub mieszała go z innymi rodzajami biodiesla. Dwa współpracujące przedsiębiorstwa nie wiedziały, czy klienci sprzedawali te produkty w Unii jako biodiesel kanadyjski, czy mieszała go, bądź sprzedawali klientom końcowym w USA lub Kanadzie.

(34) Nawet przy założeniu w skrajnym przypadku, że cała „oryginalna” kanadyjska produkcja biodiesla trafiła do Unii, stanowiłaby ona zaledwie 20 % całkowitego przywozu do Unii z Kanady w OD.

4.3. Wniosek dotyczący zmiany w strukturze handlu

(35) Uzgodnienie statystyk z danymi otrzymanymi od współpracujących producentów pokazało, że kanadyjscy producenci biodiesla nie mogli wyprodukować ilości odpowiadającej wielkości wywozu z Kanady do Unii. Z tego wynika, że wzrost przywozu z Kanady na rynek unijny ma związek z wywozem biodiesla z USA wysyłanego z Kanady.

(36) Ogólne zmniejszenie wywozu z USA do Unii, począwszy od 2008 r., oraz równoległe zwiększenie wywozu z Kanady do Unii i wywozu z USA do Kanady po nałożeniu pierwotnych środków może być zatem uważane za zmianę w strukturze handlu.

4.4. Niewystarczająca racjonalna przyczyna lub ekonomiczne uzasadnienie inne niż nałożenie cła antydumpingowego

(37) W ramach dochodzenia nie znaleziono żadnej innej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia dla przeładunku poza unikaniem obowiązującego cła antydumpingowego na biodiesel pochodzący z USA.

4.5. Osłabianie skutków naprawczych cła antydumpingowego

(38) Do stwierdzenia, czy przywożone produkty osłabiły pod względem ilości skutki naprawcze środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu biodiesla z USA, wykorzystano dane Eurostatu. Ilości i ceny wywozu z Kanady porównano z poziomem usuwającym szkodę określonym w dochodzeniu pierwotnym.

(39) Jak wspomniano powyżej, przywóz z Kanady do Unii zwiększył się z 1 725 ton w 2008 r. do 197 772 ton (co stanowiło 9,2 % udziału w przywozie) podczas OD. Wzrost przywozu z Kanady nie może być uznany za nieistotny, biorąc pod uwagę rozmiary unijnego rynku

ustalone w dochodzeniu pierwotnym. Uwzględniając niewyrządzający szkody poziom cen określony w dochodzeniu pierwotnym, przywóz z Kanady do Unii podczas OD wykazywał się 50 % zaniżaniem cen w regionie, podcinając ceny sprzedaży producentów unijnych o około 40 %.

(40) Stwierdzono zatem, że środki ulegają osłabieniu pod względem ilości i cen.

4.6. Dowody na istnienie dumpingu

(41) Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego oceniono, czy istnieją dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do wartości normalnej ustalonej uprzednio w dochodzeniu pierwotnym.

(42) W dochodzeniu pierwotnym wartość normalną ustalono na podstawie cen sprzedaży krajowej w zwykłym obrocie handlowym oraz skonstruowano na podstawie kosztów produkcji powiększonych o rozsądną marżę zysku w przypadkach, gdy nie było sprzedaży krajowej lub w przypadku gdy produkt nie znajdował się w zwykłym obrocie handlowym.

(43) Ceny eksportowe z Kanady ustalono na podstawie średniej ceny przywozu biodiesla podczas OD według danych Eurostatu.

(44) Aby zapewnić rzetelne porównanie między wartością normalną a ceną eksportową, należycie uwzględniono w formie dostosowania różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z powyższym wobec braku informacji na temat niektórych składników kosztów, aby uzyskać ceny FOB na granicy kanadyjskiej, od cen CIF wg Eurostatu odjęto jedynie koszty transportu i ubezpieczenia na podstawie średnich kosztów frachtu morskiego biodiesla z USA do Unii podczas pierwotnego okresu dochodzenia.

(45) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i art. 2 ust. 12 rozporządzenia podstawowego, dumping obliczono poprzez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ustalonej w dochodzeniu pierwotnym i średnich ważonych cen eksportowych w OD wyrażonych jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem.

(46) Porównanie to wykazało istnienie dumpingu.

4.7. Wniosek

(47) W dochodzeniu stwierdzono, że ostateczne cła antydumpingowe nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki były obchodzone poprzez przeładunek w Kanadzie, zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego.

5. SINGAPUR

- (48) Dwa przedsiębiorstwa handlowe mające swoje siedziby w Singapurze współpracowały podczas dochodzenia. Ponadto współpracowały stosowne organy rządu Singapuru.
- (49) Kryteria oceny, czy ma miejsce obchodzenie środków zostały opisane w motywie 23 powyżej.
- (50) Według danych Eurostatu całkowity wywóz biodiesla z Singapuru do Unii wzrósł z 179 ton w 2008 r. do 20 486 ton w 2009 r. i do 32 078 ton w OD. Wywóz z USA do Singapuru także wzrósł w tym samym okresie.
- (51) Według stosownych organów rządu Singapuru biodiesel produkowany lokalnie jest sprzedawany głównie w na terenie Singapuru w celu zaspokajania popytu krajowego. Władze zauważają jednak, że ta gałąź przemysłu w Singapurze się rozwija, biorąc pod uwagę niedawną budowę nowych zakładów produkcyjnych.
- (52) Wywóz z Singapuru był zwykle niski. Przywóz biodiesla do Unii został dokładnie zbadany w bazie danych, o której mowa w art. 14 ust. 6, i sprawdzony z właściwymi krajowymi organami celnymi. Wydaje się, że przywóz ten nastąpił w kilku nagłych skokach. Analiza wykazała, że większość tego przywozu rzeczywiście pochodziła z Singapuru. Nie można jednak zaliczyć tu całkowitego przywozu.
- (53) Porównując do konsumpcji Unii ustalonej w dochodzeniu pierwotnym, wykazano, że wielkości przywozu z Singapuru do Unii, których nie można zaliczyć jako pochodzących z Singapuru, są bardzo niskie. Ponadto biorąc pod uwagę dane szacunkowe EBB dotyczące znacznego wzrostu konsumpcji Unii od czasu dochodzenia pierwotnego, ich udział w konsumpcji Unii byłby nieistotny.
- (54) W związku z powyższym można stwierdzić, że skutki naprawcze środków antydumpingowych nie były osłabiane pod względem ilości wysyłanych z Singapuru.
- (55) Jeśli chodzi o przeładunek, to powszechnie wiadomo, że Singapur jest ogromnym węzłem w Azji, gdzie statki regionalne przyplływają i gdzie następuje rozładunek towarów, które są następnie ponownie ładowane na statki płynące między innymi do Europy. W dochodzeniu ujawniono, że jedno ze współpracujących przedsiębiorstw handlowych dokonywało przeładunku biodiesla pochodzącego z Malezji lub Indonezji w Singapurze, a jego miejscem przeznaczenia była Unia. Podczas OD tylko to jedno przedsiębiorstwo handlowe dokonywało wywozu znacznej ilości biodiesla do Unii poprzez przeładunek w Singapurze i poddawało biodiesel odprawie celnej w Unii jako pochodzący z Malezji lub Indonezji. Weryfikacja nie wykazała przesłanek do podania w wątpliwość deklarowanego pochodzenia z Indonezji lub Malezji.
- (56) W świetle powyższego należy zakończyć dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Singapuru.

6. USA

6.1. Uwagi wstępne

- (57) Pięciu producentów biodiesla lub mieszanek biodiesla z USA współpracowało w dochodzeniu, przy czym trzech z nich objęto próbą w dochodzeniu pierwotnym. Rząd USA współpracował poprzez zapewnienie statystyk dotyczących wywozu oraz ich interpretację.
- (58) Wszyscy trzej producenci, których objęto próbą w dochodzeniu pierwotnym, zaprzestali wywozu biodiesla po wprowadzeniu środków ostatecznych.
- (59) Tylko jedno z pięciu współpracujących przedsiębiorstw, BP North America, które nie współpracowało w dochodzeniu pierwotnym, dokonywało w OD wywozu do Unii mieszanek biodiesla zawierających wagowo maksymalnie 20 % biodiesla („B20 i poniżej”).
- (60) Krajowa Rada Biodiesla (National Biodiesel Board – „NBB”), która reprezentuje przemysł biodiesla w USA, twierdziła, że produkt, który według niej wyraźnie znajduje się poza zakresem produktu objętego obowiązującymi środkami, nie może być przedmiotem stosowania środków antydumpingowych bez wszczynania *de novo* dochodzenia antydumpingowego. NBB twierdziła, że w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych wyraźnie wskazano „produkt objęty postępowaniem” i „produkt podobny” na poziomie biodiesla lub biodiesla w postaci mieszanki zawierającej ponad 20 % biodiesla. Według NBB nie był to sztuczny próg, lecz odpowiadał on realiom rynkowym ustalonym w dochodzeniu pierwotnym. Ustalono na przykład, że próg 20 % jest właściwy, aby umożliwić jasne rozróżnienie między różnymi rodzajami mieszanek, które są dostępne na rynku USA.
- (61) W opinii NBB i innych zainteresowanych stron dochodzenie dotyczące obchodzenia środków może rozszerzyć środki antydumpingowe względem produktu objętego postępowaniem na produkt podobny, który jest jedynie nieznacznie zmieniony w porównaniu do produktu objętego postępowaniem. Ponownie NBB twierdziła, że sama Rada ustanowiła w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych, że biodiesel w postaci mieszanki zawierającej maksymalnie 20 % biodiesla nie jest produktem podobnym. Z tego względu według NBB struktura przepisów rozporządzenia podstawowego nie daje innej opcji poza wszczęciem nowego dochodzenia w celu ustalenia, czy te mieszanki powinny zostać objęte środkami.
- (62) W odpowiedzi na te argumenty należy przede wszystkim zauważyć, że celem przepisów przeciwdziałających obchodzeniu środków w art. 13 rozporządzenia podstawowego jest przeciwdziałanie domniemanym próbom unikania obowiązujących środków. Jeżeli istnieją wystarczające dowody *prima facie* wskazujące, że ma miejsce obchodzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Komisja dokona wszczęcia dochodzenia w celu ustalenia, czy ma miejsce obchodzenie środków. Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ocena, czy ma miejsce obchodzenie środków, powinna być przeprowadzona np.

poprzez analizę kolejno następujących kwestii: czy doszło do zmiany w strukturze handlu między USA a Unią, czy zmiana ta wynika z praktyki, procesu lub prac, dla których nie ma wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, oraz czy istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości.

(63) Należy przypomnieć, że dochodzenie dotyczące obchodzenia środków nie stanowi przeglądu zakresu produktu na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i nie zmienia definicji produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego. W przepisach art. 13 rozporządzenia podstawowego przewiduje się odpowiednią podstawę prawną dla dochodzenia, czy występuje obchodzenie środków w odniesieniu do produktu, wobec którego się je stosuje.

(64) W tym względzie we wniosku, który Komisja otrzymała zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, stwierdzono, że po wprowadzeniu środków rozpoczął się wywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanek zawierających maksymalnie 20 % biodiesla z USA, w którym, jak się domniemywa, wykorzystywano próg zawartości biodiesla ustalony w opisie produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego. W dochodzeniu zbadano, czy taką praktykę można uznać za obchodzenie środków w rozumieniu przepisów art. 13 rozporządzenia podstawowego. Należy wreszcie zauważyć, że domniemane praktyki obchodzenia środków mogą być zbadane jedynie na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego.

6.2. Wywóz B20 i poniżej z USA do Unii

(65) Jak wspomniano w motywie 20 powyżej, kod USA HTS 3824 90 40 00 obejmuje także mieszanki o maksymalnie 96,5 % zawartości biodiesla. Według statystyk wywozu USA całkowita ilość tego typu mieszanki wywiezionej do Unii w OD wyniosła 358 291 ton.

(66) W OD BP Products North America („BPNA”) dokonano wywozu znacznej części powyżej wymienionej ilości.

(67) Przedsiębiorstwo BPNA nie uczestniczyło w dochodzeniu pierwotnym, ponieważ oczekując wzrostu rynku biodiesla w przyszłości, rozpoczęło ono swoją działalność w dziedzinie biodiesla dopiero na początku 2009 r. w odpowiedzi na mandaty udzielone mu zarówno przez rząd w USA, jak i za granicą. BPNA rozpoczęło wywóz do Unii w grudniu 2009 r. Przypomina się, że środki ostateczne zostały wprowadzone w lipcu 2009 r.

(68) W Unii BP sprzedawało pochodzącą z USA mieszankę biodiesla zawierającą wagowo maksymalnie 15 % biodiesla („B15”) w Zjednoczonym Królestwie, Francji i Niderlandach. We wszystkich przypadkach produkt poddawany był dalszemu mieszanemu w celu przestrzegania odpowiednich przepisów obowiązujących w niektórych państwach członkowskich, służących promocji tankowania biopaliw, ponieważ są one obecnie uważane za przyjazne dla środowiska.

(69) BPNA argumentowało, że mieszanki zawierające mniej niż 15 % nie są produktem podobnym dla produktu objętego postępowaniem. Właściwości produktów i rzeczywistość rynkowa są bardzo odmienne. Logistyka (w tym ograniczenia dotyczące transportu morskiego) związana z produkcją i przywozem mieszanek o niższej zawartości jest bardzo różna od tej przy wyższych poziomach zawartości. Według BPNA w transporcie mieszanek o zawartości niższej niż 15 % produkty te klasyfikowane są jako produkty naftowe, a nie produkty chemiczne, co sprawia, że transport morski jest mniej kosztowny. BPNA twierdziło także, że mieszanki o wyższej i niższej zawartości biodiesla dają różne wyniki w przypadku ich stosowania w silnikach diesla.

(70) Celem dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków jest ustalenie, czy w przypadku biodiesla w mieszanke zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla obchodzono obowiązujące środki. Możliwe, że mieszanki o niższej zawartości wiążą się z niższymi kosztami transportu morskiego. Należy jednak zaznaczyć, że w porównaniu z procesem produkcji biodiesla w postaci mieszanki powyżej B20 mieszanka B20 i poniżej charakteryzuje się w rzeczywistości jedynie innym składem mieszanki. Zmiana składu mieszanki jest bardzo prostym procesem. Produkcja B20 i poniżej jest uznawana za jedynie niewielką zmianę produktu objętego postępowaniem, a różnica polega wyłącznie na innej proporcji biodiesla w mieszanke. Należy także zaznaczyć, że produkt objęty postępowaniem oraz B20 i poniżej są ostatecznie przeznaczone w Unii do tych samych zastosowań. Co więcej, biodiesel w postaci mieszanki B20 i poniżej oraz biodiesel w postaci mieszanki powyżej B20 posiadają te same podstawowe cechy charakterystyczne.

6.3. Zmiana w strukturze handlu

(71) Przywóz produktu objętego postępowaniem z USA zmniejszył się z 1 487 790 ton w 2008 r. do 381 227 ton w 2009 r. oraz do blisko zera w OD.

(72) W tym względzie należy zaznaczyć, iż pomimo obowiązkowego wymogu dotyczącego mieszania np. B5 obowiązującego w Unii podczas dochodzenia pierwotnego, wywóz B20 i poniżej z USA do Unii rozpoczął się dopiero po wprowadzeniu środków ostatecznych.

Według danych otrzymanych od współpracujących producentów eksportujących objętych próbą, podczas dochodzenia pierwotnego dokonywano przywozu głównie B99,9 do Unii. Powodem tego był fakt, że osiągnano w ten sposób maksymalne dotacje do wywożonych towarów (ulga podatkowa dotycząca biodiesla w wysokości 1 USD za galon).

- (73) Trudno jest zatem dostrzec ekonomiczne uzasadnienie rozpoczęcia wywozu B20 i poniżej inne niż unikanie obowiązujących środków antydumpingowych.
- (74) Proporcja biodiesla w mieszance jest nadal subsydiowana, a importer unika płacenia należnego cła antydumpingowego. W tym względzie należy zauważyć, że cło antydumpingowe nakładane na mieszanki jest stosowane proporcjonalnie do zawartości biodiesla w mieszance, tj. w przypadku przywozu B15 niezapłacone cło antydumpingowe wynosiłoby maksymalnie około 26 EUR za tonę.

6.4. Niewystarczająca racjonalna przyczyna lub ekonomiczne uzasadnienie inne niż nałożenie cła antydumpingowego

- (75) Według BNPA biodiesel o zawartości mniejszej niż B15 nie został stworzony specjalnie dla uniknięcia ceł. Przedsiębiorstwo argumentowało, że nie uczestniczyło w dochodzeniu pierwotnym, ponieważ rozpoczęło swoją działalność w dziedzinie biodiesla dopiero na początku 2009 r. w oczekiwaniu na aktywny rynek biodiesla w przyszłości w związku z rządowymi mandatami, zarówno w USA, jak i za granicą. Specyficzna struktura przedsiębiorstwa, jego działalność jako przedsiębiorstwa paliwowego oraz logistyczna obecność w USA spowodowały, że wytwarzanie mieszanek w USA i ich wywóz do Unii stały się logiczną decyzją handlową. Wywożona mieszanka zawsze była mieszanką B15 i poniżej, ze względu na mniej surowe środki bezpieczeństwa: do B15 mieszanka nie jest uznawana za produkt chemiczny w rozumieniu przepisów żeglugi morskiej.
- (76) Należy zaznaczyć, że przedsiębiorstwo rozpoczęło wywóz do Unii dopiero po nałożeniu środków. Uważa się, że nie ma wystarczającej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia poza unikaniem obowiązującego cła antydumpingowego na biodiesel pochodzący z USA.

6.5. Osłabianie skutków naprawczych cła antydumpingowego

- (77) Uwzględniając niewyrządzający szkody poziom cen określony w dochodzeniu pierwotnym, przywóz z USA B20 i poniżej do Unii podczas OD wykazywał się zarówno podcięciem cenowym, jak i zaniżaniem cen. Przywóz B20 i poniżej pojawił się dopiero po wprowadzeniu środków ostatecznych, a związane z nim ilości nie są nieistotne.

- (78) Stwierdzono zatem, że środki ulegają osłabieniu pod względem ilości i cen.

6.6. Dowody na istnienie dumpingu

- (79) Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego oceniono, czy istnieją dowody dumpingu w odniesieniu do wartości normalnej ustalonej uprzednio w dochodzeniu pierwotnym. Porównanie średniej ważonej wartości normalnej i średnich ważonych cen eksportowych wykazało istnienie dumpingu.

6.7. Wniosek

- (80) W dochodzeniu stwierdzono, że ostateczne cła antydumpingowe nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego z USA były obchodzone poprzez przywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % biodiesla.
- (81) Stwierdzono, że jedynym ekonomicznym uzasadnieniem wywozu mieszanek B20 i poniżej było z jednej strony wsparcie w postaci subsydiów w USA, a z drugiej strony unikanie płacenia ceł antydumpingowych przy przywozie do Unii.
- (82) Przedsiębiorstwo BPNA złożyło wniosek o zwolnienie z możliwych rozszerzonych środków. Jednakże ze względu na fakt, że dochodzenie wyraźnie wykazało, że przywozu B20 i poniżej dokonywano w celu obchodzenia obowiązujących środków, takie zwolnienie nie może zostać przyznane. Zgodnie z przepisami art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zwolnienia mogą zostać przyznane producentom produktu objętego postępowaniem, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce omijania środków. W dochodzeniach wykazano, że BPNA bierze udział w praktykach obchodzenia środków poprzez rozpoczęcie wywozu B20 i poniżej po wprowadzeniu środków antydumpingowych i wyrównawczych bez wystarczającej racjonalnej przyczyny lub ekonomicznego uzasadnienia innych niż wprowadzenie środków. Ponadto istnieją dowody, że środki ulegają osłabieniu pod względem cen i ilości oraz że istnieje dumping w stosunku do wartości normalnych ustalonych uprzednio.
- (83) Niektórzy producenci biodiesla współpracujący w dochodzeniu pierwotnym wystąpili o zwolnienie ze wszelkich środków rozszerzonych z powodu obchodzenia środków. Ustalono, że ci producenci z USA nie produkowali, ani nie sprzedawali B20 i poniżej. Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego podczas dochodzenia dotyczącego obchodzenia środków uwzględnione mogą zostać tylko wnioski o zwolnienie

przedłożone przez producentów. Należy jednak zaznaczyć, że art. 13 rozporządzenia podstawowego zawiera przepisy dotyczące nowych przedsięwzięć na rynku.

7. ŚRODKI

7.1. Kanada

- (84) Z powyższych względów stwierdzono, że ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego z USA było obchodzone poprzez przeładunek w Kanadzie, zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego.
- (85) Zgodnie z art. 13 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego obowiązujące środki mające zastosowanie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z USA powinny zatem zostać rozszerzone na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Kanady, niezależnie od tego, czy zostały one zgłoszone jako pochodzące z Kanady, czy też nie.
- (86) Aby zapobiec unikaniu cel przez nieweryfikowalne zarzuty, iż produkt poddawany przeładunkowi w Kanadzie został wyprodukowany przez przedsiębiorstwo podlegające indywidualnej stawce cła w rozporządzeniu w sprawie cel ostatecznych, środkami podlegającymi rozszerzeniu powinny być środki ustanowione dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 599/2009, które są ostatecznym cłem antydumpingowym w wysokości 172,2 EUR na tonę.
- (87) Cło antydumpingowe nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku wagowym do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.
- (88) Zgodnie z art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, które stanowią, że wszelkie rozszerzone środki należy stosować do przywozu produktów wprowadzonych do Unii z zastrzeżeniem rejestracji wymaganej rozporządzeniem podstawowym, cło należy pobierać od zarejestrowanego przywozu biodiesla wysyłanego z Kanady.

7.2. Stany Zjednoczone

- (89) W związku z powyższym stwierdzono, że ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz biodiesla pochodzącego z USA było obchodzone poprzez przywóz do Unii B20 i poniżej zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego.
- (90) Zgodnie z art. 13 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego należy zatem rozszerzyć środki obowiązujące względem przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z USA na przywóz B20 i poniżej.
- (91) Środkami podlegającymi rozszerzeniu są środki ustanowione w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 599/2009.
- (92) Rozszerzone cło antydumpingowe nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku wagowym do łącznej

zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

- (93) Zgodnie z art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, które stanowią, że wszelkie rozszerzone środki należy stosować do przywozu produktów wprowadzonych do Unii z zastrzeżeniem rejestracji wymaganej rozporządzeniem podstawowym, cła należy pobierać od zarejestrowanego przywozu B20 i poniżej pochodzącego z USA.

8. ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA PRZECIWKO SINGAPUROWI

- (94) W świetle ustaleń dotyczących Singapuru należy zakończyć dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Singapuru oraz zaprzestać rejestracji przywozu biodiesla wysyłanego z Singapuru, które wprowadzono rozporządzeniem wszczynającym.

9. WNIOSEK O ZWOLNIENIE

- (95) Dwa współpracujące przedsiębiorstwa z Kanady, które przedstawiły odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, złożyły wnioski o przyznanie zwolnienia z możliwych rozszerzonych środków zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (96) Stwierdzono, że dwaj współpracujący producenci kanadyjscy nie biorą udziału w praktykach obchodzenia środków, które są przedmiotem niniejszego dochodzenia. Ponadto ci producenci potrafili wykazać, że nie są powiązani z żadnym producentem/eksporterem biodiesla w USA. Z tego względu można przyznać im zwolnienie.
- (97) Uznaje się, że w tym przypadku konieczne jest wprowadzenie specjalnych środków w celu zapewnienia właściwego stosowania takich zwolnień. Środki specjalne polegają na przedstawianiu organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, podlega rozszerzonemu cłu antydumpingowemu.
- (98) Jeden współpracujący podmiot w USA, który przedstawił odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, także wnioskował o przyznanie zwolnienia z możliwych rozszerzonych środków zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (99) Zgodnie z wyjaśnieniem w motywie 82 powyżej dochodzenie wyraźnie wykazało, że ten podmiot brał udział w praktykach obchodzenia środków poprzez przywóz B20 i poniżej. W rezultacie takie zwolnienie nie może zostać przyznane.
- (100) Należy jednak podkreślić, że gdyby któryś z producentów eksportujących, których to dotyczy, przestał stosować dumping, może on zwrócić się z wnioskiem o dokonanie przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

10. UJAWNIANIE INFORMACJE

- (101) Zainteresowane strony zostały poinformowane o najważniejszych faktach i względach prowadzących do powyższych wniosków oraz zaproszone do przedstawienia swoich uwag. Uwagi przedstawione przez strony ustnie lub na piśmie zostały rozpatrzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących z USA, zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz do Unii monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, wysyłanych z Kanady, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kanady, obecnie objętych kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 21), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 21), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 21), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 21), ex 3824 90 91 (kod TARIC 3824 90 91 10) i ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 01), z wyjątkiem tych produkowanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Kanada	BIOX Corporation, Oakville, Ontario, Kanada	B107
Kanada	Rothsay Biodiesel, Guelph, Ontario, Kanada	B108

Cłem, które ma podlegać rozszerzeniu, jest cło ustanowione dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 599/2009, które jest ostatecznym cłem antydumpingowym w wysokości 172,2 EUR na tonę netto.

Cło antydumpingowe nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

2. Stosowanie zwolnień przyznanych przedsiębiorstwom wymienionym w ust. 1 lub upoważnionym przez Komisję zgodnie z art. 4 ust. 2 jest uwarunkowane przedstawieniem

organom celnym państwa członkowskiego ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury stosuje się cło antydumpingowe nałożone na mocy ust. 1.

3. Cło rozszerzone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu pobierane jest od przywozu produktów wysyłanych z Kanady, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kanady, zarejestrowanych zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 720/2010 oraz art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, z wyjątkiem tych produkowanych przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1.

4. Stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące cel.

Artykuł 2

1. Ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 599/2009 na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzących z USA, zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz do Unii biodiesla w postaci mieszanki zawierającej wagowo maksymalnie 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, pochodzącego z USA i obecnie objętego kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 30), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 30), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 30) i ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 04).

Cłem, które ma podlegać rozszerzeniu, jest cło ustanowione w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 599/2009.

Cło antydumpingowe nałożone na mieszanki ma zastosowanie, w stosunku wagowym, do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

2. Cło rozszerzone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu jest pobierane od przywozu pochodzącego z USA, zarejestrowanego zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 720/2010 oraz art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.

3. Stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące cel.

Artykuł 3

Dochodzenie wszczęte rozporządzeniem (WE) nr 720/2010 dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych wprowadzonych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 599/2009 na przywóz biodiesla pochodzącego z USA poprzez przywóz biodiesla wysyłanego z Singapuru, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzący z Singapuru, oraz poddające ten przywóz rejestracji, zostaje niniejszym zakończone.

Artykuł 4

1. Wnioski o zwolnienie z cła rozszerzonego na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 składa się na piśmie w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej; wnioski muszą być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu wnoszącego o zwolnienie. Wnioski przesyła się na adres:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate H
Office: N-105 04/92
1049 Brussels
BELGIA
Faks: + 32 2 295 65 05

2. Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, może zezwolić, na mocy decyzji, na wyłączenie przywozu przedsiębiorstw, co do których zostanie wykazane, że nie obchodzą środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem (WE) nr 599/2009, z cła rozszerzonego na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1.

Artykuł 5

Organom celnym poleca się niniejszym zaprzestanie rejestracji przywozu, ustanowionej zgodnie z art. 2 rozporządzenia (UE) nr 720/2010.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 maja 2011 r.

W imieniu Rady
MARTONYI J.
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 1 ust. 2, musi zawierać oświadczenie podpisane przez oficjalnego przedstawiciela podmiotu wystawiającego fakturę handlową w następującej formie:

1. Nazwisko i funkcja pracownika podmiotu, który wystawił fakturę handlową.
 2. Oświadczenie o następującej treści: „Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że (ilość) (nazwa danego produktu) sprzedanego na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez (nazwa przedsiębiorstwa i adres) (dodatkowy kod TARIC) w (nazwa państwa). Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są kompletne i zgodne z prawdą”.
 3. Data i podpis.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 445/2011**z dnia 10 maja 2011 r.****w sprawie systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 653/2007****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14a,

uwzględniając zalecenie Europejskiej Agencji Kolejowej z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2004/49/WE ma na celu poprawienie dostępu do rynku usług transportu kolejowego poprzez określenie wspólnych zasad zarządzania bezpieczeństwem kolei oraz regulacji i nadzoru w tym zakresie. Dyrektywa 2004/49/WE przewiduje także wdrożenie ram zapewniających równe warunki dla wszystkich podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe poprzez stosowanie takich samych wymogów związanych z certyfikacją w całej Unii.
- (2) Celem systemu certyfikacji jest zapewnienie ram dla harmonizacji wymogów i metod w zakresie oceny zdolności podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w całej Unii.
- (3) Bez uszczerbku dla odpowiedzialności przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury za bezpieczną eksploatację pociągów, podmiot odpowiedzialny za utrzymanie powinien dopilnować, za pomocą systemu utrzymania, aby wagony towarowe, za których utrzymanie jest odpowiedzialny, były w stanie poruszać się w bezpieczny sposób. Biorąc pod uwagę różnorodność konstrukcji i metod utrzymania, wspomniany system utrzymania powinien być systemem procesowym.
- (4) Zarządcy infrastruktury potrzebują wagonów towarowych do przewozu materiałów na budowę lub do działań związanych z utrzymaniem infrastruktury. W sytuacji gdy zarządcy infrastruktury eksploatują wagony towarowe we wspomnianym celu, działają jako przedsiębiorstwa kolejowe. Ocena zdolności zarządcy infrastruktury w zakresie eksploataowania wagonów towarowych we wspomnianym celu powinna stanowić część

jej oceny na potrzeby autoryzacji bezpieczeństwa zgodnie z art. 11 dyrektywy 2004/49/WE.

- (5) Kontrole i monitorowanie podejmowane przed odjazdem pociągu lub na trasie są zazwyczaj prowadzone przez personel operacyjny przedsiębiorstw kolejowych lub zarządców infrastruktury zgodnie z procesem określonym w ich systemie zarządzania bezpieczeństwem, zgodnie z art. 4 ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE.
- (6) Przedsiębiorstwa kolejowe i zarządcy infrastruktury powinni za pomocą swoich systemów zarządzania bezpieczeństwem zapewnić utrzymanie pod kontrolą wszystkich zagrożeń związanych ze swoją działalnością, w tym z korzystaniem z usług wykonawców. W tym celu przedsiębiorstwo kolejowe powinno polegać na uzgodnieniach umownych z podmiotami odpowiedzialnymi za utrzymanie wszystkich eksploatowanych przez nie wagonów. Uzgodnienia takie mogą mieć formę umowy pomiędzy przedsiębiorstwem kolejowym a podmiotem odpowiedzialnym za utrzymanie lub łańcucha umów z udziałem innych podmiotów, np. posiadacza. Umowy takie powinny być zgodne z procedurami określonymi przez przedsiębiorstwo kolejowe lub zarządcę infrastruktury w swoim systemie zarządzania bezpieczeństwem, w tym w zakresie wymiany informacji.
- (7) Zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie jest ważny w całej Unii. Certyfikaty wydane przez organy w państwach trzecich, które zostały wyznaczone w oparciu o równoważne kryteria i spełniają wymogi równoważne z wymogami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu, powinny być w normalnych okolicznościach uznane za równoważne z certyfikatami podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie wydanymi w Unii.
- (8) Przeprowadzana przez organ certyfikujący ocena wniosku o certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie polega na ocenie zdolności wnioskodawcy w zakresie zarządzania działaniami związanymi z utrzymaniem oraz wykonywania funkcji eksploatacyjnych związanych z utrzymaniem – samodzielnie lub w drodze umów z innymi podmiotami, np. warsztatami utrzymaniowymi, którym powierzono wykonywanie tych funkcji lub ich części.
- (9) System akredytacji powinien zapewnić narzędzie zarządzania ryzykiem poprzez zagwarantowanie, że akredytowane organy posiadają odpowiednie kwalifikacje do wykonywania prac, których się podejmują. Ponadto akredytację uznaje się za środek zapewniający uznawanie na szczeblu krajowym i międzynarodowym certyfikatów podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie wydanych przez jednostki akredytowane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44.

- (10) Mając na względzie zapewnienie systemu umożliwiającego organom certyfikującym przeprowadzanie w całej Unii kontroli certyfikowanych podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie, istotne jest, aby wszystkie organy posiadające zdolność prawną do przyznawania certyfikatów podmiotom odpowiedzialnym za utrzymanie („organy certyfikujące”) współpracowały ze sobą w celu zharmonizowania podejścia do certyfikacji. Szczególne wymogi w zakresie akredytacji powinny zostać opracowane i zatwierdzone zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008⁽¹⁾.
- (11) Dla celów oceny procesu certyfikacji przedstawionego w niniejszym rozporządzeniu istotne jest, aby Europejska Agencja Kolejowa (Agencja) nadzorowała rozwój tego systemu. Aby być w stanie wykonywać tę funkcję, Agencja musi gromadzić informacje dotyczące charakteru organów certyfikujących działających w omawianej dziedzinie oraz liczby certyfikatów wydanych podmiotom odpowiedzialnym za utrzymanie. Jest również rzeczą istotną, aby Agencja ułatwiała koordynację organów certyfikujących.
- (12) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 653/2007 z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie stosowania wspólnego europejskiego wzoru certyfikatów bezpieczeństwa i wniosków o ich wydanie zgodnie z art. 10 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w sprawie okresu ważności certyfikatów bezpieczeństwa wydanych na mocy dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ zawiera standardowy format certyfikatów bezpieczeństwa. Niezbędna jest aktualizacja tego formatu w celu uwzględnienia dodatkowych informacji dotyczących podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie. W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 653/2007.
- (13) Do czasu pełnego wprowadzenia systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu należy podczas okresu przejściowego uznawać ważność dotychczasowych praktyk w zakresie certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie i warsztatów utrzymaniowych, aby zapewnić nieprzerwane świadczenie usług kolejowych przewozów towarowych, zwłaszcza na poziomie międzynarodowym. Podczas tego okresu krajowe organy ds. bezpieczeństwa powinny zwracać szczególną uwagę na równowagę i spójność różnych praktyk w zakresie certyfikacji.
- (14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 27 dyrektywy 2004/49/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się system certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie

obejmującym wagony towarowe, o którym mowa w art. 14a dyrektywy 2004/49/WE.

2. Celem systemu certyfikacji jest wykazanie, że podmiot odpowiedzialny za utrzymanie ustanowił swój system utrzymania i że jest w stanie spełnić wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu w celu dopilnowania, aby każdy wagon towarowy, za którego utrzymanie jest on odpowiedzialny, był w stanie poruszać się w bezpieczny sposób.

Artykuł 2

Zakres

1. System certyfikacji ma zastosowanie do każdego podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe wykorzystywane w sieci kolejowej w Unii.

2. Warsztaty utrzymaniowe lub dowolna organizacja, które podejmują się wykonania pewnej części funkcji określonych w art. 4, mogą stosować system certyfikacji na zasadzie dobrowoli w oparciu o zasady określone w art. 8 i załączniku I.

3. Odniesienia do zarządcy infrastruktury zawarte w art. 5, 7 i 12 należy rozumieć jako dotyczące eksploatacji przez niego wagonów towarowych do celu przewozu materiałów wykorzystywanych na potrzeby budowy lub utrzymania infrastruktury. W przypadku gdy zarządca infrastruktury eksploatuje wagony towarowe do tego celu, uznaje się, że robi to w charakterze przedsiębiorstwa kolejowego.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 3 dyrektywy 2004/49/WE.

2. Ponadto stosuje się następujące definicje:

a) „akredytacja” oznacza akredytację zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;

b) „certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie” oznacza certyfikat wydany podmiotowi odpowiedzialnemu za utrzymanie do celów art. 14a ust. 4 dyrektywy 2004/49/WE;

c) „organ certyfikujący” oznacza organ wyznaczony zgodnie z art. 10, odpowiedzialny za certyfikację podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w oparciu o kryteria określone w załączniku II;

d) „wagon towarowy” oznacza pojazd nieposiadający własnego napędu, przystosowany do przewozu ładunku lub innych materiałów wykorzystywanych w ramach działań takich, jak budowa lub utrzymanie infrastruktury;

e) „warsztat utrzymaniowy” oznacza ruchomą lub stacjonarną jednostkę, w skład której wchodzi personel, w tym osoby odpowiedzialne za zarządzanie, narzędzia i instalacje zorganizowane w celu przeprowadzania utrzymania pojazdów, ich części, elementów lub podzespołów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 153 z 14.6.2007, s. 9.

- f) „dopuszczenie do użytkowania” oznacza zapewnienie udzielone zarządzającemu utrzymaniem taboru przez podmiot przeprowadzający utrzymanie, zgodnie z którym czynności utrzymaniowe zostały wykonane zgodnie ze zleceniem;
- g) „przywrócenie do eksploatacji” oznacza zapewnienie udzielone na podstawie dopuszczenia do użytkowania użytkownikowi, np. przedsiębiorstwu kolejowemu lub posiadaczowi, przez podmiot odpowiedzialny za utrzymanie, zgodnie z którym wszystkie stosowne prace utrzymaniowe zostały wykonane, a wagon, który wcześniej został wycofany z eksploatacji, znajduje się w stanie pozwalającym na jego bezpieczne użytkowanie, z zastrzeżeniem ewentualnych czasowych ograniczeń dotyczących użytkowania.

Artykuł 4

System utrzymania

1. System utrzymania musi obejmować następujące funkcje:

- a) funkcja zarządzania, która umożliwia nadzór nad funkcjami utrzymania określonymi w lit. b) do d) i ich koordynowanie, a także pozwala zapewnić bezpieczny stan wagonu towarowego w systemie kolejowym;
- b) funkcja rozwoju utrzymania, która umożliwia przyjęcie odpowiedzialności za zarządzanie dokumentacją dotyczącą utrzymania, w tym zarządzanie konfiguracją, w oparciu o dane projektowe i operacyjne, jak również o wyniki działań i korzyści z doświadczenia;
- c) funkcja zarządzania utrzymaniem taboru, które umożliwia zarządzanie wycofaniem wagonu towarowego do celów utrzymania i jego przywróceniem do eksploatacji po zakończeniu utrzymania; oraz
- d) funkcja przeprowadzania utrzymania, które umożliwia przeprowadzanie wymaganego utrzymania technicznego wagonu towarowego lub jego części, włącznie z dokumentacją dotyczącą dopuszczenia do użytkowania.

2. Podmiot odpowiedzialny za utrzymanie dopilnowuje, aby funkcje opisane w ust. 1 były zgodne z wymogami i kryteriami oceny wyszczególnionymi w załączniku III.

3. Podmiot odpowiedzialny za utrzymanie wykonuje funkcję zarządzania samodzielnie, może natomiast zlecać innym kontrahentom na zasadzie outsourcingu funkcje utrzymania określone w ust. 1 lit. b) do d) lub ich część, z zastrzeżeniem przepisów art. 8. W przypadku korzystania z outsourcingu podmiot odpowiedzialny za utrzymanie zapewnia, aby stosowane były zasady przedstawione w załączniku I.

4. Bez względu na wprowadzone uzgodnienia dotyczące outsourcingu podmiot odpowiedzialny za utrzymanie jest odpowiedzialny za rezultat działań związanych z utrzymaniem, którymi zarządza, a także ustanawia system do celów monitorowania wyników tych działań.

Artykuł 5

Relacje pomiędzy stronami zaangażowanymi w proces utrzymania

1. Każde przedsiębiorstwo kolejowe i każdy zarządca infrastruktury dopilnowują, aby przed odjazdem eksploatowanych

przez nich wagonów towarowych ich utrzymanie powierzono certyfikowanemu podmiotowi odpowiedzialnemu za utrzymanie oraz aby przeznaczenie wagonu odpowiadało zakresowi certyfikatu.

2. Wszystkie podmioty zaangażowane w proces utrzymania wymieniają istotne informacje dotyczące utrzymania zgodnie z kryteriami wyszczególnionymi w sekcjach I.7 i I.8 załącznika III.

3. Zgodnie z uzgodnieniami umownymi przedsiębiorstwo kolejowe może do celów operacyjnych zażądać udzielenia informacji dotyczących utrzymania wagonu towarowego. Podmiot odpowiedzialny za utrzymanie takiego wagonu towarowego odpowiada na tego rodzaju żądania bezpośrednio lub za pośrednictwem innych kontrahentów.

4. Zgodnie z uzgodnieniami umownymi podmiot odpowiedzialny za utrzymanie może zażądać udzielenia informacji dotyczących eksploatacji wagonu towarowego. Przedsiębiorstwo kolejowe lub zarządca infrastruktury odpowiada na tego rodzaju żądania bezpośrednio lub za pośrednictwem innych kontrahentów.

5. Wszyscy kontrahenci wymieniają informacje o związanych z bezpieczeństwem nieprawidłowościach, wypadkach, incydentach, zdarzeniach potencjalnie wypadkowych oraz innych niebezpiecznych zdarzeniach, jak również o wszelkich możliwych ograniczeniach użytkowania wagonów towarowych.

6. Certyfikaty podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie podlegają zatwierdzeniu na dowód zdolności przedsiębiorstwa kolejowego lub zarządcy infrastruktury do spełnienia stosownych wymogów dotyczących utrzymania oraz kontroli wykonawców i dostawców, określonych w punktach B.1, B.2, B.3 i C.1 załącznika II do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1158/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do zgodności z wymogami dotyczącymi uzyskania kolejowych certyfikatów bezpieczeństwa ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Komisji (UE) nr 1169/2010 z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie wspólnej metody oceny bezpieczeństwa w odniesieniu do zgodności z wymogami dotyczącymi uzyskania kolejowych autoryzacji w zakresie bezpieczeństwa ⁽²⁾, chyba że krajowy organ ds. bezpieczeństwa jest w stanie wykazać istnienie istotnego ryzyka dla bezpieczeństwa.

7. Jeżeli kontrahent, w szczególności przedsiębiorstwo kolejowe, ma uzasadniony powód, aby uznać, że dany podmiot odpowiedzialny za utrzymanie nie spełnia wymogów art. 14a ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE lub wymogów związanych z certyfikacją określonych w niniejszym rozporządzeniu, niezwłocznie informuje o tym organ certyfikujący. Organ certyfikujący podejmuje odpowiednio działania w celu sprawdzenia, czy zarzut niespełniania wymogów jest uzasadniony, i informuje o wynikach swojego dochodzenia zainteresowane strony (w tym, w stosownych przypadkach, właściwy krajowy organ ds. bezpieczeństwa).

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 10.12.2010, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 11.12.2010, s. 13.

8. W przypadku zmiany podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie posiadacz dowodu rejestracyjnego określony w art. 33 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE ⁽¹⁾ informuje w odpowiednim czasie jednostkę rejestrującą określoną w art. 4 ust. 1 decyzji Komisji 2007/756/WE ⁽²⁾, aby umożliwić jej zaktualizowanie krajowego rejestru pojazdów.

Poprzedni podmiot odpowiedzialny za utrzymanie przekazuje dokumentację dotyczącą utrzymania posiadaczowi dowodu rejestracyjnego lub nowemu podmiotowi odpowiedzialnemu za utrzymanie.

Poprzedni podmiot odpowiedzialny za utrzymanie zostaje zwolniony ze swoich obowiązków z chwilą wykreślenia z krajowego rejestru pojazdów. W przypadku gdy na dzień wykreślenia poprzedniego podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie żaden nowy podmiot nie potwierdził przyjęcia funkcji podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie, dowód rejestracyjny pojazdu zostaje zawieszony.

Artykuł 6

Organy certyfikujące

1. Certyfikaty podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie są przyznawane przez dowolny właściwy organ certyfikujący, wybrany przez podmiot odpowiedzialny za utrzymanie zwracający się z wnioskiem.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby organy certyfikujące spełniały ogólne kryteria i zasady określone w załączniku II oraz były zgodne z każdym późniejszym systemem akredytacji sektorowej.

3. Państwa członkowskie podejmują środki celem zapewnienia, by od decyzji podejmowanych przez organy certyfikujące przysługiwało odwołanie do sądu.

4. Mając na względzie zharmonizowanie podejścia do oceny wniosków, organy certyfikujące współpracują ze sobą zarówno w obrębie państw członkowskich, jak i na terenie Unii.

5. Agencja organizuje i ułatwia współpracę pomiędzy organami certyfikującymi.

Artykuł 7

System certyfikacji w odniesieniu do podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie

1. Certyfikacja opiera się na ocenie zdolności danego podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie do spełnienia stosownych wymogów określonych w załączniku III i do konsekwentnego ich stosowania. Obejmuje ona system nadzoru w celu zapewnienia ciągłej zgodności ze stosownymi wymogami po przyznaniu certyfikatu podmiotowi odpowiedzialnego za utrzymanie.

2. Podmioty odpowiedzialne za utrzymanie składają wniosek o certyfikację przy użyciu odpowiedniego formularza zawartego w załączniku IV, przekazując dokumentację na potwierdzenie procedur określonych w załączniku III. Na żądanie organu certyfikującego podmioty takie niezwłocznie przedstawiają wszelkie dodatkowe informacje. Przy dokonywaniu oceny wniosków organy certyfikujące stosują wymogi oraz kryteria oceny wyszczególnione w załączniku III.

3. Organ certyfikujący podejmuje decyzję nie później niż w terminie czterech miesięcy od przedłożenia mu wszystkich

niezbędnych informacji oraz wszelkich dodatkowych wymaganych informacji przez podmiot odpowiedzialny za utrzymanie składający wniosek o certyfikat. Przed przyznaniem certyfikatu organ certyfikujący dokonuje niezbędnej oceny na terenie obiektu lub obiektów podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie. Decyzja o przyznaniu certyfikatu jest przekazywana podmiotowi odpowiedzialnemu za utrzymanie za pomocą odpowiedniego formularza zamieszczonego w załączniku V.

4. Certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie zachowuje ważność przez okres nieprzekraczający pięciu lat. Posiadacz certyfikatu niezwłocznie informuje organ certyfikujący o wszelkich istotnych zmianach okoliczności istniejące w czasie, gdy został przyznany pierwotny certyfikat, tak by umożliwić organowi certyfikującemu podjęcie decyzji w sprawie ewentualnej zmiany, przedłużenia lub cofnięcia certyfikatu.

5. Organ certyfikujący szczegółowo uzasadnia każdą swoją decyzję. Organ certyfikujący przekazuje podmiotowi odpowiedzialnemu za utrzymanie swoją decyzję wraz z uzasadnieniem oraz informacją o procedurze i terminie odwołania, oraz z danymi teleadresowymi organu odwoławczego.

6. Organ certyfikujący przynajmniej raz w roku przeprowadza inspekcje na terenie wybranych obiektów, reprezentatywnych pod względem geograficznym i funkcjonalnym dla całości działalności podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie, którym przyznał certyfikaty, celem weryfikacji, czy podmioty te nadal spełniają kryteria określone w załączniku III.

7. Jeżeli organ certyfikujący stwierdzi, że podmiot odpowiedzialny za utrzymanie przestał spełniać wymogi, na podstawie których wydano certyfikat podmiotowi odpowiedzialnego za utrzymanie, wtedy, w zależności od stopnia braku zgodności z wymogami, uzgadnia on z podmiotem odpowiedzialnym za utrzymanie plan naprawczy, ogranicza zakres stosowania certyfikatu podmiotowi odpowiedzialnego za utrzymanie lub certyfikat ten zawiesza.

W przypadku utrzymującego się niespełniania wymogów związanych z certyfikacją lub nierealizowania ewentualnego planu naprawczego, organ certyfikujący ogranicza zakres certyfikatu podmiotowi odpowiedzialnego za utrzymanie lub certyfikat ten cofa, podając uzasadnienie swojej decyzji oraz informację o procedurze i terminie odwołania, wraz z danymi teleadresowymi organu odwoławczego.

8. Gdy przedsiębiorstwo kolejowe lub zarządca infrastruktury ubiega się o certyfikat bezpieczeństwa lub autoryzację bezpieczeństwa, w odniesieniu do eksploatowanych przez nich wagonów towarowych stosuje się następujące zasady:

- a) w przypadku gdy utrzymaniem wagonów towarowych zajmuje się wnioskodawca, to albo dołącza on do swojego wniosku ważny certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie, o ile taki posiada, albo w ramach złożonego wniosku o certyfikat bezpieczeństwa lub autoryzację bezpieczeństwa dokonuje się oceny jego zdolności do pełnienia funkcji podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie;
- b) w przypadku gdy utrzymaniem wagonów towarowych zajmują się podmioty inne niż wnioskodawca, to wnioskodawca za pomocą swojego systemu zarządzania bezpieczeństwem zapewni utrzymanie pod kontrolą wszystkich zagrożeń związanych ze swoją działalnością, w tym z wykorzystaniem takich wagonów, przy czym w szczególności zastosowanie mają przepisy art. 5 niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 18.7.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 305 z 23.11.2007, s. 30.

Organy certyfikujące i krajowe organy ds. bezpieczeństwa prowadzą we wszystkich okolicznościach aktywną wymianę poglądów, tak by uniknąć ewentualnego powielania oceny.

Artykuł 8

System certyfikacji w odniesieniu do funkcji utrzymania zleconych innym kontrahentom na zasadzie outsourcingu

1. W przypadku gdy podmiot odpowiedzialny za utrzymanie postanawia zlecić innym kontrahentom na zasadzie outsourcingu jedną lub więcej z funkcji określonych w art. 4 ust. 1 lit. b), c) i d), lub ich część, dobrowolna certyfikacja wykonawcy w ramach systemu certyfikacji określonego w niniejszym rozporządzeniu pociąga za sobą, w odniesieniu do podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie, domniemanie spełnienia stosownych wymogów wyszczególnionych w załączniku III, w zakresie, w jakim wymogi te objęte są dobrowolną certyfikacją wykonawcy. W razie braku takiej certyfikacji podmiot odpowiedzialny za utrzymanie musi wykazać organowi certyfikującemu, w jaki sposób spełnia wszystkie wymogi wyszczególnione w załączniku III w odniesieniu do funkcji, które postanawia zlecić na zasadzie outsourcingu innym kontrahentom.

2. Certyfikacja w zakresie funkcji utrzymania lub ich części, które są zlecane na zasadzie outsourcingu, jest wydawana przez organy certyfikujące zgodnie z takimi samymi procedurami, jak określone w art. 6 i 7 oraz art. 10 ust. 3, dostosowanymi do szczególnego przypadku wnioskodawcy. Certyfikaty zachowują ważność w całej Unii.

Przy dokonywaniu oceny wniosków o certyfikaty w odniesieniu do funkcji utrzymania lub ich części, które są zlecane na zasadzie outsourcingu, organy certyfikujące stosują się do zasad określonych w załączniku I.

Artykuł 9

Rola systemu nadzoru

Jeżeli krajowy organ ds. bezpieczeństwa ma uzasadniony powód, aby uznać, że dany podmiot odpowiedzialny za utrzymanie nie spełnia wymogów określonych w art. 14a ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE lub wymogów w zakresie certyfikacji określonych w niniejszym rozporządzeniu, niezwłocznie podejmuje niezbędną decyzję oraz informuje o swojej decyzji Komisję, Agencję, inne właściwe organy, organ certyfikujący oraz inne zainteresowane strony.

Artykuł 10

Przekazywanie informacji Komisji i Agencji

1. Najpóźniej do dnia 30 listopada 2011 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję, czy organy certyfikujące są jednostkami akredytowanymi, uznanymi organami bądź krajowymi organami ds. bezpieczeństwa. O każdej zmianie wspomnianej sytuacji także należy powiadomić Komisję w terminie jednego miesiąca od wystąpienia takiej zmiany.

2. Najpóźniej do dnia 31 maja 2012 r. państwa członkowskie powiadamiają Agencję o uznanych organach certyfikujących. Jednostki akredytujące określone w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008 powiadamiają Agencję o akredytowanych organach certyfikujących. O każdej zmianie także należy powiadomić Agencję w terminie jednego miesiąca od wystąpienia takiej zmiany.

3. Organy certyfikujące powiadamiają Agencję o wszystkich wydanych, zmienionych, przedłużonych lub cofniętych certyfikatach podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie lub certyfikatach dla poszczególnych funkcji zgodnie z art. 4 ust. 1 w terminie jednego tygodnia od podjęcia decyzji, posługując się formularzami zamieszczonymi w załączniku V.

4. Agencja prowadzi rejestr wszystkich informacji przekazanych jej zgodnie z ust. 2 i 3 oraz udostępnia go do wiadomości publicznej.

Artykuł 11

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 653/2007

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 653/2007 zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku VI do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Przepisy przejściowe

1. Nie naruszając przepisów art. 9, zastosowanie mają następujące przepisy przejściowe.

2. Począwszy od dnia 31 maja 2012 r. każdy wydawany podmiotom odpowiedzialnym za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie wydaje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, nie naruszając przepisów art. 14a ust. 8 dyrektywy 2004/49/WE.

3. Certyfikaty wydane przez organ certyfikujący najpóźniej do dnia 31 maja 2012 r. w oparciu o zasady i kryteria równoważne z zasadami i kryteriami określonymi w protokole ustaleń określającym podstawowe zasady wspólnego systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe, podpisanym przez państwa członkowskie w dniu 14 maja 2009 r., uznaje się za równoważne z certyfikatami podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie wydanymi na mocy niniejszego rozporządzenia na ich pierwotny okres ważności, nie później niż do dnia 31 maja 2015 r.

4. Certyfikaty wydane przez organ certyfikujący podmiotom odpowiedzialnym za utrzymanie najpóźniej do dnia 31 maja 2012 r. na podstawie przepisów krajowych obowiązujących przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i równoważnych niniejszemu rozporządzeniu, zwłaszcza art. 6 i 7 oraz załącznikom I i III, uznaje się za równoważne z certyfikatami podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie wydanymi na mocy niniejszego rozporządzenia na ich pierwotny okres ważności, nie później niż do dnia 31 maja 2015 r.

5. Certyfikaty wydane warsztatom utrzymawczym najpóźniej do dnia 31 maja 2014 r. na podstawie przepisów krajowych obowiązujących przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i równoważnych niniejszemu rozporządzeniu uznaje się za równoważne z certyfikatami dla warsztatów utrzymawczego podejmującego funkcję przeprowadzania

utrzymania wydanymi na mocy niniejszego rozporządzenia na ich pierwotny okres ważności, nie później niż do dnia 31 maja 2017 r.

6. Nie naruszając przepisów ust. 3 do 5, podmioty odpowiedzialne za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe, zarejestrowane w krajowym rejestrze pojazdów nie później niż w dniu 31 maja 2012 r., zostaną certyfikowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem najpóźniej do dnia 31 maja 2013 r. W tym okresie własne deklaracje zgodności podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie z odpowiednimi wymogami niniejszego rozporządzenia lub protokołu ustaleń określającego podstawowe zasady wspólnego systemu certyfikacji podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie w zakresie obejmującym wagony towarowe, podpisanego przez państwa członkowskie w dniu 14 maja 2009 r., uznawać się będzie za

równoważne z certyfikatami podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie wydanymi na mocy niniejszego rozporządzenia.

7. Przedsiębiorstwa kolejowe i zarządcy infrastruktury certyfikowani zgodnie z art. 10 i 11 dyrektywy 2004/49/WE nie później niż w dniu 31 maja 2012 r. nie muszą ubiegać się o certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie na pierwotny okres ważności swoich certyfikatów na utrzymanie wagonów, dla których pełnią funkcję podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie.

Artykuł 13

Węście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 maja 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zasady mające zastosowanie do organizacji składających wnioski o certyfikat w zakresie funkcji utrzymania zleconych innym kontrahentom na zasadzie outsourcingu przez podmiot odpowiedzialny za utrzymanie

1. W przypadku certyfikacji podmiotu lub organizacji, które podejmują się wykonywania jednej lub większej liczby funkcji podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie (rozwój utrzymania, zarządzanie utrzymaniem taboru, przeprowadzanie utrzymania) lub ich części, zastosowanie mają następujące wymogi i kryteria oceny zamieszczone w załączniku III:
 - a) wymogi i kryteria oceny wyszczególnione w sekcji I załącznika III, dostosowane do typu organizacji i zakresu usług;
 - b) wymogi i kryteria oceny określające szczególną funkcję lub funkcje utrzymania.
 2. W przypadku certyfikacji warsztatu utrzymaniowego, który podejmuje się wykonywania funkcji przeprowadzania utrzymania, zastosowanie mają następujące wymogi i kryteria oceny zamieszczone w załączniku III:
 - a) wymogi i kryteria oceny wyszczególnione w sekcji I załącznika III, które należy dostosować do szczególnego rodzaju działalności warsztatu utrzymaniowego wykonującego funkcję przeprowadzania utrzymania;
 - b) procesy określające funkcję przeprowadzania utrzymania.
-

ZAŁĄCZNIK II

Kryteria dotyczące akredytacji lub uznania organów certyfikujących zaangażowanych w ocenę i przyznawanie certyfikatów podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie**1. ORGANIZACJA**

Organ certyfikujący musi udokumentować swoją strukturę organizacyjną, z wykazaniem zakresu obowiązków, odpowiedzialności i uprawnień swojej kadry kierowniczej i pozostałego personelu certyfikującego oraz wszelkiego rodzaju komitetów. W przypadku gdy organ certyfikujący stanowi określoną część podmiotu prawnego, struktura musi obejmować hierarchię służbową oraz relacje z innymi częściami w obrębie tego samego podmiotu prawnego.

2. NIEZALEŻNOŚĆ

Organ certyfikujący przy podejmowaniu swoich decyzji musi być organizacyjnie i funkcjonalnie niezależny od przedsiębiorstw kolejowych, zarządców infrastruktury, posiadaczy, producentów oraz podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie, i nie może świadczyć podobnych usług.

Należy zagwarantować niezależność personelu odpowiedzialnego za kontrole w ramach certyfikacji. Żaden urzędnik nie może otrzymywać wynagrodzenia na podstawie liczby przeprowadzonych kontroli lub ich wyników.

3. KOMPETENCJE

Organ certyfikujący oraz zaangażowany personel muszą posiadać wymagane kompetencje zawodowe, w szczególności w zakresie organizacji utrzymania wagonów towarowych oraz odpowiedniego systemu utrzymania.

Organ certyfikujący musi wykazać się:

- a) należytym doświadczeniem w zakresie oceny systemów zarządzania;
- b) znajomością stosownych wymogów prawnych.

Zespół powołany do nadzoru nad podmiotami odpowiedzialnymi za utrzymanie musi posiadać doświadczenie w odpowiednich dziedzinach, a w szczególności wykazać się:

- a) odpowiednią wiedzą i rozeznanie w stosownym prawodawstwie europejskim;
- b) odpowiednimi kompetencjami technicznymi;
- c) ogólnie co najmniej trzyletnim odpowiednim doświadczeniem w dziedzinie utrzymania;
- d) wystarczającym doświadczeniem w dziedzinie utrzymania wagonów towarowych lub co najmniej w dziedzinie utrzymania w równoważnych branżach.

4. BEZSTRONNOŚĆ

Decyzje organu certyfikującego muszą być oparte na uzyskanych przez organ certyfikujący obiektywnych dowodach potwierdzających zgodność lub jej brak i nie mogą być podejmowane pod wpływem innych interesów ani innych stron.

5. ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Organ certyfikujący nie ponosi odpowiedzialności za zapewnienie bieżącej zgodności z wymogami związanymi z certyfikacją.

Organ certyfikujący jest odpowiedzialny za dokonanie oceny wystarczających obiektywnych dowodów, w oparciu o które podejmowane są decyzje w sprawie certyfikacji.

6. OTWARTOŚĆ

Organ certyfikujący musi publicznie udostępnić lub opublikować w stosownym czasie odpowiednie informacje dotyczące swojego procesu audytu i procesu certyfikacji. Musi on również dostarczać informacje na temat statusu certyfikacji (w tym przyznawania, rozszerzania, utrzymywania, przedłużania, zawieszania, ograniczania zakresu lub wycofywania certyfikacji) każdej organizacji, co ma na celu wypracowanie zaufania do integralności i wiarygodności certyfikacji. Otwartość to zasada określająca dostęp do odpowiednich informacji lub ich publikowanie.

7. POUFNOŚĆ

Aby móc uzyskać uprzywilejowany dostęp do informacji niezbędnych do dokonania właściwej oceny zgodności z wymogami związanymi z certyfikacją, organ certyfikujący musi zachować poufny charakter wszelkich informacji handlowych dotyczących klienta.

8. REAGOWANIE NA SKARGI

Organ certyfikujący musi ustanowić procedurę rozpatrywania skarg w sprawie decyzji oraz innych działań związanych z certyfikacją.

9. ODPOWIEDZIALNOŚĆ I FINANSOWANIE

Organ certyfikujący musi być w stanie wykazać, że dokonał oceny ryzyka związanego z jego działalnością certyfikacyjną oraz że posiada stosowne uzgodnienia (w tym ubezpieczenie lub rezerwy) umożliwiające pokrycie zobowiązań wynikających z jego działań w każdej dziedzinie jego działalności oraz na obszarach geograficznych, na których prowadzi działalność.

ZAŁĄCZNIK III

Wymogi i kryteria oceny w odniesieniu do organizacji składających wnioski o certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie lub o certyfikat w zakresie funkcji utrzymania zleconych innym kontrahentom na zasadzie outsourcingu przez podmiot odpowiedzialny za utrzymanie**I. Wymogi i kryteria oceny dotyczące funkcji zarządzania**

1. Przywództwo – zaangażowanie w rozwój i wdrażanie systemu utrzymania organizacji oraz w ciągłe udoskonalanie jego efektywności

Organizacja musi posiadać procedury mające na celu:

- a) ustanowienie polityki dotyczącej utrzymania, adekwatnej do typu organizacji i zakresu usług oraz zatwierdzonej przez dyrektora naczelnego organizacji lub jego przedstawiciela;
- b) dopilnowanie, aby ustanowione zostały cele w zakresie bezpieczeństwa, stosownie do ram prawnych i zgodnie z typem organizacji, zakresem i odnośnym ryzykiem;
- c) dokonywanie oceny ogólnych wyników działań w zakresie bezpieczeństwa w związku z jej celami w zakresie bezpieczeństwa;
- d) opracowywanie planów i procedur mających na celu realizowanie jej celów dotyczących bezpieczeństwa;
- e) zapewnienie dostępności zasobów niezbędnych do przeprowadzenia wszystkich procesów w celu spełnienia wymogów określonych w niniejszym załączniku;
- f) określanie wpływu innych działań zarządczych na system utrzymania i zarządzanie nim;
- g) dopilnowanie, aby kadra kierownicza wyższego szczebla była świadoma rezultatów monitorowania wyników działań i audytów oraz aby przyjęła ogólną odpowiedzialność za wprowadzanie zmian w systemie utrzymania;
- h) dopilnowanie, aby personel i przedstawiciele personelu byli odpowiednio reprezentowani oraz by konsultowano się z nimi w sprawie określania, opracowywania, monitorowania i poddawania przeglądowi aspektów bezpieczeństwa wszystkich powiązanych procesów, w które może być zaangażowany personel.

2. Ocena ryzyka – kompleksowe podejście ukierunkowane na ocenę ryzyka związanego z utrzymaniem wagonów towarowych, w tym ryzyka wynikającego bezpośrednio z procesów operacyjnych oraz działań innych organizacji lub osób, a także na określenie odpowiednich środków kontroli ryzyka

- 2.1. Organizacja musi posiadać stosowne procedury mające na celu:

- a) analizowanie ryzyka związanego z zakresem prowadzonych przez nią operacji, w tym ryzyka wynikającego z usterek i niezgodności konstrukcyjnych lub nieprawidłowości w całym cyklu eksploatacyjnym;
- b) szacowanie ryzyka, o którym mowa w lit. a);
- c) opracowywanie i wdrażanie środków kontroli ryzyka.

- 2.2. Organizacja musi posiadać stosowne procedury i uzgodnienia w celu rozpoznawania potrzeb i zaangażowania we współpracę z posiadaczami, przedsiębiorstwami kolejowymi, zarządcami infrastruktury lub innymi zainteresowanymi stronami.

- 2.3. Organizacja musi posiadać procedury w zakresie oceny ryzyka do celów zarządzania zmianami dotyczącymi wyposażenia, procedur, organizacji, obsady stanowisk lub interfejsów, a także stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 352/2009 ⁽¹⁾.

- 2.4. W przypadku dokonywania oceny ryzyka organizacja musi posiadać procedury mające na celu uwzględnienie potrzeby określenia, zapewnienia i utrzymania odpowiedniego środowiska pracy, zgodnego z prawodawstwem unijnym i ustawodawstwem krajowym, w szczególności z dyrektywą Rady 89/391/EWG ⁽²⁾.

3. Monitorowanie – kompleksowe podejście ukierunkowane na zapewnienie wdrożenia środków kontroli ryzyka, prawidłowo działających i umożliwiających osiągnięcie celów organizacji

- 3.1. Organizacja musi posiadać procedurę do celów regularnego gromadzenia, monitorowania i analizowania stosownych danych dotyczących bezpieczeństwa, w tym:

- a) wydajności odpowiednich procesów;
- b) wyników procesów (w tym wszystkich usług i produktów zleconych innym podmiotom);

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 29.4.2009, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

- c) efektywności uzgodnień w zakresie kontroli ryzyka;
 - d) informacji dotyczących doświadczenia, nieprawidłowości, usterek i napraw wynikających z codziennej eksploatacji i utrzymania.
- 3.2. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu zapewnienie zgłaszania, rejestrowania, badania i analizowania wypadków, incydentów, zdarzeń potencjalnie wypadkowych oraz innych niebezpiecznych zdarzeń.
- 3.3. Na potrzeby okresowego przeglądu wszystkich procesów organizacja musi posiadać wewnętrzny system audytu, który jest niezależny i bezstronny oraz działa w przejrzysty sposób. W ramach wspomnianego systemu muszą być wdrożone procedury mające na celu:
- a) opracowanie planu audytu wewnętrznego, który może być poprawiany w zależności od wyników poprzednich audytów oraz monitorowania wyników działań;
 - b) analizowanie i ocenę wyników audytów;
 - c) proponowanie i wdrażanie konkretnych działań lub środków naprawczych;
 - d) weryfikowanie efektywności wcześniejszych środków lub działań.
4. Ciągłe udoskonalanie – *kompleksowe podejście ukierunkowane na analizowanie informacji gromadzonych poprzez regularne monitorowanie i prowadzenie audytów lub informacji pochodzących z innych odpowiednich źródeł, a także na wykorzystywanie wyników do uczenia się i przyjmowania środków zapobiegawczych lub naprawczych w celu utrzymywania lub podnoszenia poziomu bezpieczeństwa*

Organizacja musi posiadać procedury w celu dopilnowania, aby:

- a) wykryte niedociągnięcia były korygowane;
 - b) nowe osiągnięcia w dziedzinie bezpieczeństwa były wdrażane;
 - c) ustalenia audytów wewnętrznych były wykorzystywane do wprowadzania udoskonaleń w systemie;
 - d) działania zapobiegawcze lub naprawcze były wdrażane, gdy to niezbędne, w celu zapewnienia zgodności systemu kolejowego z normami i innymi wymogami przez cały okres eksploatacyjny wyposażenia i operacji;
 - e) istotne informacje dotyczące dochodzenia i przyczyn wypadków, incydentów, zdarzeń potencjalnie wypadkowych oraz innych niebezpiecznych zdarzeń były wykorzystywane do uczenia się oraz – w stosownych przypadkach – przyjmowania środków ukierunkowanych na podniesienie poziomu bezpieczeństwa;
 - f) stosowne zalecenia ze strony krajowych organów ds. bezpieczeństwa i krajowych organów zajmujących się badaniem przyczyn wypadków oraz wynikające z dochodzeń branżowych lub wewnętrznych były oceniane i w stosownym przypadkach wykonywane;
 - g) stosowne sprawozdania i informacje ze strony przedsiębiorstw kolejowych, zarządców infrastruktury i posiadaczy lub pochodzące z innych odpowiednich źródeł były rozpatrywane i brane pod uwagę.
5. Struktura i odpowiedzialność – *kompleksowe podejście ukierunkowane na określenie zakresu odpowiedzialności jednostek i zespołów, co ma na celu niezawodną realizację celów organizacji w zakresie bezpieczeństwa*
- 5.1. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu przydzielanie odpowiedzialności za wszystkie odpowiednie procesy w obrębie organizacji.
- 5.2. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu wyraźne określenie związanych z bezpieczeństwem obszarów odpowiedzialności, podział odpowiedzialności pomiędzy poszczególne związane z nimi funkcje, a także wzajemne oddziaływanie między nimi. Obejmować to będzie określone powyżej procedury pomiędzy organizacją i posiadaczami oraz – w stosownych przypadkach – przedsiębiorstwami kolejowymi i zarządcami infrastruktury.
- 5.3. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu dopilnowanie, aby personel, któremu powierzono obowiązki w obrębie organizacji, posiadał uprawnienia, kompetencje i wystarczające zasoby do wykonywania swoich funkcji. Odpowiedzialność i kompetencje powinny być spójne i możliwe do pogodzenia z daną rolą, a powierzenie obowiązków musi mieć formę pisemną.
- 5.4. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu zapewnienie koordynacji działań związanych z odpowiednimi procesami w obrębie organizacji.
- 5.5. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu rozliczanie osób pełniących role w zakresie zarządzania bezpieczeństwem za ich skuteczność działania.
6. Zarządzanie kompetencjami – *kompleksowe podejście ukierunkowane na dopilnowanie, aby pracownicy posiadali kompetencje wymagane do osiągnięcia celów organizacji w sposób bezpieczny, efektywny i wydajny w każdych okolicznościach*
- 6.1. Organizacja musi utworzyć system zarządzania kompetencjami, zapewniający:
- a) określenie stanowisk, które obejmują odpowiedzialność za prowadzenie w obrębie systemu wszystkich procesów niezbędnych do spełnienia wymogów określonych w niniejszym załączniku;
 - b) określenie stanowisk, w ramach których wykonywane są zadania związane z bezpieczeństwem;

- c) przydzielanie personelowi odpowiednich kompetencji w odniesieniu do stosownych zadań.
- 6.2. W obrębie systemu zarządzania kompetencjami istniejącego w organizacji muszą istnieć procedury w zakresie zarządzania kompetencjami personelu, które obejmują co najmniej:
- a) określanie wiedzy, umiejętności i doświadczenia wymaganych w związku z zadaniami związanymi z bezpieczeństwem jako odpowiednie z punktu widzenia zakresu odpowiedzialności;
 - b) zasady selekcji, w tym podstawowy poziom wykształcenia, predyspozycje intelektualne i sprawność fizyczna;
 - c) wstępne szkolenie i kwalifikacje lub certyfikacja nabytych kompetencji i umiejętności;
 - d) zagwarantowanie, by wszyscy członkowie personelu byli świadomi istotności i wagi swoich działań oraz tego, w jaki sposób przyczyniają się do osiągnięcia celów w zakresie bezpieczeństwa;
 - e) bieżące szkolenia i okresowe aktualizowanie dotychczasowej wiedzy i umiejętności;
 - f) w stosownych przypadkach – okresowe kontrole kompetencji, predyspozycji intelektualnych i sprawności fizycznej;
 - g) w zależności od potrzeb – środki specjalne w razie wypadków lub incydentów, lub długiej nieobecności w pracy.
7. Informacja – *kompleksowe podejście ukierunkowane na dopilnowanie, aby istotne informacje były dostępne dla osób wydających opinie i decyzje na wszystkich szczeblach organizacji*
- 7.1. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu określenie kanałów sprawozdawczych, dzięki którym w obrębie samego podmiotu oraz w ramach jego stosunków z innymi uczestnikami, w tym z zarządcami infrastruktury, przedsiębiorstwami kolejowymi i posiadaczami, informacje dotyczące wszystkich odpowiednich procesów będą w sposób należyty wymieniane oraz przedkładane osobie odgrywającej właściwą rolę zarówno w obrębie swojej własnej organizacji, jak i w innych organizacjach, niezwłocznie i w sposób jasny.
- 7.2. Mając na względzie zapewnienie właściwej wymiany informacji, organizacja musi posiadać procedury w zakresie:
- a) odbioru i przetwarzania określonych informacji;
 - b) określania, tworzenia i rozpowszechniania określonych informacji;
 - c) udostępniania wiarygodnych i aktualnych informacji.
- 7.3. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu dopilnowanie, aby najważniejsze informacje operacyjne były:
- a) istotne i potwierdzone;
 - b) ścisłe;
 - c) kompletne;
 - d) odpowiednio zaktualizowane;
 - e) kontrolowane;
 - f) spójne i łatwe do zrozumienia (z uwzględnieniem używanego języka);
 - g) przekazane do wiadomości personelu przed ich wykorzystaniem;
 - h) łatwo dostępne dla personelu, któremu w razie potrzeby należy udostępnić kopie.
- 7.4. Wymogi określone w pkt 7.1, 7.2 i 7.3 stosuje się w szczególności w odniesieniu do następujących informacji operacyjnych:
- a) kontrole ścisłości i kompletności krajowych rejestrów pojazdów w zakresie identyfikowania (w tym środków) oraz rejestracji wagonów towarowych, które dana organizacja utrzymuje;
 - b) dokumentacja dotycząca utrzymania;
 - c) informacje dotyczące wsparcia udzielonego posiadaczom oraz – w stosownych przypadkach – innym stronom, w tym przedsiębiorstwom kolejowym lub zarządcom infrastruktury;
 - d) informacje dotyczące kwalifikacji personelu oraz późniejszego nadzoru sprawowanego w ramach rozwoju utrzymania;
 - e) informacje dotyczące eksploatacji (w tym przebiegu, typu i zakresu działań, zdarzeń lub incydentów) oraz wnioski przedsiębiorstw kolejowych, posiadaczy i zarządców infrastruktury;
 - f) zapisy dotyczące przeprowadzonego utrzymania, w tym informacje w sprawie usterek wykrytych podczas kontroli oraz działań naprawczych podjętych przez przedsiębiorstwa kolejowe lub przez zarządców infrastruktury, np. kontroli i monitorowania podjętych przed odjazdem pociągu lub podczas jazdy;
 - g) dopuszczenie do użytkowania i przywrócenie do eksploatacji;
 - h) zamówienia dotyczące utrzymania;

- i) informacje techniczne przekazywane przedsiębiorstwom kolejowym, zarządom infrastruktury oraz posiadaczom w odniesieniu do instrukcji utrzymania;
 - j) pilne informacje dotyczące sytuacji, w których możliwość poruszania się w bezpieczny sposób jest zagrożona; informacje te mogą obejmować:
 - (i) nakładanie ograniczeń na użytkowanie lub szczególne warunki eksploatacyjne w odniesieniu do wagonów towarowych, które dana organizacja utrzymuje, lub innych wagonów z tej samej serii, nawet jeżeli są utrzymywane przez inne podmioty odpowiedzialne za utrzymanie; wspomniane informacje należy także współdzielić ze wszystkimi zaangażowanymi stronami;
 - (ii) pilne informacje dotyczące kwestii związanych z bezpieczeństwem stwierdzonych w czasie utrzymania, np. usterek wykrytych w elemencie powszechnie używanym w szeregu typów lub serii pojazdów;
 - k) wszelkie istotne informacje lub dane potrzebne w celu przedłożenia rocznego sprawozdania z utrzymania organowi certyfikującemu oraz odpowiednim klientom (w tym posiadaczom); wspomniane sprawozdanie należy także udostępnić na żądanie krajowym organom ds. bezpieczeństwa.
8. Dokumentacja – *kompleksowe podejście ukierunkowane na zapewnienie identyfikowalności wszystkich istotnych informacji*
- 8.1. Organizacja musi posiadać odpowiednie procedury w celu dopilnowania, aby wszystkie odpowiednie procesy były w należyty sposób udokumentowane.
- 8.2. Organizacja musi posiadać odpowiednie procedury w zakresie:
- a) regularnego monitorowania i aktualizowania całej stosownej dokumentacji;
 - b) formatowania, tworzenia i rozprowadzania całej stosownej dokumentacji oraz zarządzania zmianami w niej;
 - c) odbioru, gromadzenia i archiwizowania całej stosownej dokumentacji.
9. Działania w zakresie zlecenia – *kompleksowe podejście ukierunkowane na zapewnienie odpowiedniego zarządzania działaniami zleconymi podwykonawcom, tak by osiągnąć cele organizacji*
- 9.1. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu dopilnowanie, aby produkty i usługi związane z bezpieczeństwem zostały zidentyfikowane.
- 9.2. W przypadku korzystania z wykonawców lub dostawców w odniesieniu do produktów i usług związanych z bezpieczeństwem organizacja musi posiadać procedury mające na celu sprawdzanie w czasie selekcji, czy:
- a) wykonawcy, podwykonawcy i dostawcy posiadają odpowiednie kwalifikacje;
 - b) wykonawcy, podwykonawcy i dostawcy posiadają odpowiedni i udokumentowany system utrzymania i zarządzania.
- 9.3. Organizacja musi posiadać procedurę mającą na celu określenie wymogów, które muszą spełniać wspomniani wykonawcy i dostawcy.
- 9.4. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu monitorowanie wiedzy dostawców lub wykonawców na temat ryzyka, jakie ich działania pociągają za sobą w odniesieniu do operacji prowadzonych przez organizację.
- 9.5. W przypadku gdy system utrzymania lub zarządzania danego wykonawcy lub dostawcy jest certyfikowany, proces monitorowania określony w pkt 3 może być ograniczony do wyników zleconych procesów operacyjnych, o których mowa w pkt 3.1 lit. b).
- 9.6. Należy wyraźnie określić, znać i przydzielić w umowie pomiędzy kontrahentami co najmniej podstawowe zasady dotyczące przedstawionych poniżej procesów:
- a) zakres odpowiedzialności i zadania związane z kwestiami bezpieczeństwa kolei;
 - b) obowiązki związane z przekazywaniem istotnych informacji pomiędzy obiema stronami;
 - c) identyfikowalność dokumentów dotyczących bezpieczeństwa.

II. Wymogi i kryteria oceny w odniesieniu do funkcji rozwoju utrzymania

- 1. Organizacja musi posiadać procedurę mającą na celu określenie wszystkich działań związanych z utrzymaniem, wywierających wpływ na bezpieczeństwo oraz na elementy istotne ze względów bezpieczeństwa, oraz zarządzanie takimi działaniami.
- 2. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu zagwarantowanie spełnienia zasadniczych wymagań w zakresie interoperacyjności, w tym aktualizacje w ciągu całego cyklu eksploatacyjnego, poprzez:
 - a) zapewnienie zgodności ze specyfikacjami dotyczącymi podstawowych parametrów interoperacyjności, podanymi w odpowiednich technicznych specyfikacjach interoperacyjności (TSI);
 - b) weryfikowanie we wszystkich okolicznościach spójności dokumentacji utrzymania z zezwoleniem na dopuszczenie do użytkowania (w tym z ewentualnymi wymogami krajowego organu ds. bezpieczeństwa), deklaracjami zgodności z TSI, deklaracjami weryfikacji oraz dokumentacją techniczną;

- c) zarządzanie wszelkiego rodzaju wymianami w ramach utrzymania zgodnie z wymogami dyrektywy 2008/57/WE oraz odpowiednich TSI;
 - d) określanie potrzeby przeprowadzenia oceny ryzyka co do ewentualnego wpływu przedmiotowej wymiany na bezpieczeństwo systemu kolei;
 - e) zarządzanie konfiguracją wszystkich zmian technicznych wywierających wpływ na integralność systemu pojazdu.
3. Organizacja musi posiadać procedurę w zakresie projektowania i wspierania wdrożenia instalacji, wyposażenia i narzędzi niezbędnych do przeprowadzania utrzymania i specjalnie opracowanych do tego celu. Organizacja musi posiadać procedurę kontroli, czy te instalacje, wyposażenie i narzędzia są używane, przechowywane i utrzymywane zgodnie ze swoim harmonogramem utrzymania oraz stosownie do wymogów związanych z ich utrzymaniem.
4. W przypadku rozpoczynania eksploatacji wagonów towarowych organizacja musi posiadać procedury mające na celu:
- a) uzyskanie wstępnej dokumentacji oraz zgromadzenie wystarczających informacji na temat planowanej eksploatacji;
 - b) przeprowadzenie analizy wstępnej dokumentacji oraz przekazanie pierwszej dokumentacji utrzymania, biorąc także pod uwagę obowiązki zawarte we wszystkich powiązanych gwarancjach;
 - c) zapewnienie prawidłowego wdrożenia pierwszej dokumentacji utrzymania.
5. Aby zapewnić aktualność dokumentacji utrzymania przez cały cykl eksploatacyjny wagonu towarowego, organizacja musi posiadać procedury mające na celu:
- a) gromadzenie przynajmniej istotnych informacji dotyczących:
 - (i) rodzaju i zakresu faktycznie przeprowadzonych operacji, w tym między innymi zdarzeń eksploatacyjnych, które mogą ewentualnie wywierać wpływ na integralność bezpieczeństwa wagonu towarowego;
 - (ii) typu i zakresu planowanej eksploatacji;
 - (iii) faktycznie przeprowadzonego utrzymania;
 - b) określenie potrzeby dokonywania aktualizacji, przy uwzględnieniu wartości dopuszczalnych w odniesieniu do interoperacyjności;
 - c) składanie wniosków dotyczących zmian i ich realizacji oraz ich zatwierdzanie, z zamiarem podjęcia decyzji opartej na wyraźnie określonych kryteriach, przy uwzględnieniu ustaleń z oceny ryzyka;
 - d) zapewnienie prawidłowego wdrożenia zmian.
6. W przypadku stosowania procesu w zakresie zarządzania kompetencjami w ramach funkcji rozwoju utrzymania należy uwzględnić co najmniej wymienione poniżej działania wywierające wpływ na bezpieczeństwo:
- a) ocena znaczenia zmian w dokumentacji utrzymania oraz proponowanych wymian w ramach utrzymania;
 - b) dziedziny inżynieryjne wymagane do celów zarządzania opracowanie dokumentacji utrzymania i jej zmianami oraz rozwojem, oceną, walidacją oraz zatwierdzeniem wymian w ramach utrzymania;
 - c) techniki łączenia (w tym spawanie i klejenie), systemy hamulcowe, zestawy kołowe i urządzenia ciągnikowe, techniki badania nieniszczącego oraz działania związane z utrzymaniem w odniesieniu do poszczególnych elementów wagonów towarowych, przeznaczonych do przewozu towarów niebezpiecznych, takich jak zbiorniki i zawory.
7. W przypadku stosowania procesu w zakresie dokumentacji w ramach funkcji rozwoju utrzymania należy zagwarantować identyfikowalność przynajmniej następujących elementów:
- a) dokumentacja dotycząca rozwoju, oceny, walidacji i zatwierdzania wymiany w ramach utrzymania;
 - b) konfiguracja pojazdów, co obejmuje między innymi elementy związane z bezpieczeństwem;
 - c) zapisy dotyczące przeprowadzonego utrzymania;
 - d) wyniki badań dotyczących korzyści z doświadczenia;
 - e) wszystkie kolejne wersje dokumentacji utrzymania, w tym ocena ryzyka;
 - f) sprawozdania w sprawie kompetencji i nadzoru w zakresie przeprowadzania utrzymania oraz zarządzania utrzymaniem taboru;
 - g) informacje techniczne przekazywane w celu udzielenia wsparcia posiadaczom, przedsiębiorstwom kolejowym i zarządom infrastruktury.

III. Wymogi i kryteria oceny dotyczące funkcji zarządzania utrzymaniem taboru

1. Organizacja musi posiadać procedurę umożliwiającą sprawdzenie kompetencji, dostępności i zdolności podmiotu odpowiedzialnego za przeprowadzanie utrzymania przed złożeniem zleceń dotyczących utrzymania. Oznacza to, że warsztaty utrzymaniowe muszą posiadać należyte kwalifikacje do podejmowania decyzji w sprawie wymogów dotyczących kompetencji technicznych w ramach funkcji przeprowadzania utrzymania.
2. Organizacja musi posiadać procedurę w zakresie tworzenia pakietu roboczego oraz wystawienia i złożenia zlecenia dotyczącego utrzymania.
3. Organizacja musi posiadać procedurę umożliwiającą odesłanie wagonów towarowych do utrzymania w odpowiednim czasie.
4. Organizacja musi posiadać procedurę umożliwiającą zarządzanie wycofywaniem wagonów towarowych z eksploatacji w związku z utrzymaniem lub w przypadku stwierdzenia usterek.
5. Organizacja musi posiadać procedurę umożliwiającą określenie niezbędnych środków kontroli stosowanych do przeprowadzonego utrzymania oraz do dopuszczenia wagonów towarowych do użytkowania.
6. Organizacja musi posiadać procedurę umożliwiającą wydanie zawiadomienia o przywróceniu do eksploatacji, przy uwzględnieniu dokumentacji dopuszczenia do użytkowania.
7. W przypadku stosowania procesu w zakresie zarządzania kompetencjami w ramach funkcji zarządzania utrzymaniem taboru należy uwzględnić co najmniej przywrócenie do eksploatacji.
8. W przypadku stosowania procesu w zakresie informacji w ramach funkcji zarządzania utrzymaniem taboru należy zapewnić co najmniej następujące elementy w odniesieniu do funkcji przeprowadzania utrzymania:
 - a) stosowne reguły i specyfikacje techniczne;
 - b) plan utrzymania w odniesieniu do każdego wagonu towarowego;
 - c) wykaz części zamiennych, w tym wystarczająco szczegółowy opis techniczny każdej części w celu umożliwienia zastąpienia jej identyczną lub podobną częścią przy zapewnieniu takich samych gwarancji;
 - d) wykaz materiałów, w tym wystarczająco szczegółowy opis ich zastosowania oraz niezbędne informacje dotyczące BHP;
 - e) dokumentacja, w której określono specyfikacje w odniesieniu do działań wywierających wpływ na bezpieczeństwo i która zawiera interwencyjne oraz użytkowe ograniczenia w odniesieniu do elementów;
 - f) wykaz elementów lub systemów, które są objęte wymogami prawnymi, a także wykaz tych wymogów (co dotyczy także zbiorników hamulcowych oraz zbiorników do przewożenia towarów niebezpiecznych);
 - g) wszelkie dodatkowe istotne informacje związane z bezpieczeństwem, zgodnie z oceną ryzyka przeprowadzoną przez organizację.
9. W przypadku stosowania procesu w zakresie informacji w ramach funkcji zarządzania utrzymaniem taboru należy przekazać zainteresowanym stronom co najmniej informacje o przywróceniu do eksploatacji, w tym ograniczenia użytkowania istotne z punktu widzenia użytkowników (przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury).
10. W przypadku stosowania procesu w zakresie dokumentacji w ramach funkcji zarządzania utrzymaniem taboru należy zarejestrować co najmniej następujące elementy:
 - a) zlecenia dotyczące utrzymania;
 - b) przywrócenie do eksploatacji, w tym ograniczenia użytkowania istotne z punktu widzenia przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury.

IV. Wymogi i kryteria oceny w odniesieniu do funkcji przeprowadzania utrzymania

1. Organizacja musi posiadać procedury umożliwiające:
 - a) sprawdzenie kompletności i adekwatności informacji dostarczonych w ramach funkcji zarządzania utrzymaniem taboru w odniesieniu do zleconych działań;
 - b) kontrolowanie wykorzystania wymaganych, stosownych dokumentów dotyczących utrzymania oraz innych norm mających zastosowanie do świadczenia usług w zakresie utrzymania zgodnie ze zleceniami dotyczącymi utrzymania;
 - c) zapewnienie dostępności wszelkich odpowiednich specyfikacji dotyczących utrzymania, zawartych w zleceniach dotyczących utrzymania, dla całego zaangażowanego personelu (np. są one zawarte w wewnętrznych instrukcjach roboczych);
 - d) zapewnienie dostępności wszelkich odpowiednich specyfikacji dotyczących utrzymania, określonych w stosownych regulacjach oraz w szczególnych normach, zawartych w zleceniach dotyczących utrzymania, dla całego zainteresowanego personelu (np. są one zawarte w wewnętrznych instrukcjach roboczych).
2. Organizacja musi posiadać procedury w celu dopilnowania, aby:
 - a) elementy (w tym części zamienne) oraz materiały były wykorzystywane w sposób określony w zleceniach dotyczących utrzymania oraz w dokumentacji dostawcy;

- b) elementy i materiały były przechowywane, traktowane i przewożone w sposób zapobiegający zużyciu i uszkodzeniu, i określony w zleceniach dotyczących utrzymania oraz w dokumentacji dostawcy;
 - c) wszystkie elementy i materiały, także te dostarczone przez klienta, były zgodne z odpowiednimi przepisami krajowymi i międzynarodowymi, jak również z wymogami odpowiednich zleceń dotyczących utrzymania.
3. Organizacja musi posiadać procedury mające na celu określenie, zidentyfikowanie, zapewnienie, zaewidencjonowanie i udostępnianie odpowiednich i właściwych instalacji, wyposażenia oraz narzędzi, które umożliwią jej świadczenie usług w zakresie utrzymania zgodnie ze zleceniami dotyczącymi utrzymania oraz z innymi stosownymi specyfikacjami, przy zapewnieniu:
- a) bezpiecznego przeprowadzania utrzymania, z uwzględnieniem BHP personelu odpowiedzialnego za utrzymanie;
 - b) ergonomii i ochrony zdrowia, w tym także interfejsów pomiędzy użytkownikami i systemami informatycznymi lub wyposażeniem diagnostycznym.
4. Jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia wiarygodnych wyników, organizacja musi posiadać procedury w odniesieniu do swoich przyrządów pomiarowych, w celu dopilnowania, aby były one:
- a) kalibrowane lub weryfikowane w określonych odstępach czasu lub przed użyciem, zgodnie z międzynarodowymi, krajowymi lub branżowymi normami dotyczącymi pomiarów; w przypadku gdy takie normy nie istnieją, należy rejestrować podstawę zastosowaną do celów kalibracji lub weryfikacji;
 - b) wyregulowane lub powtórnie wyregulowane, w zależności od potrzeb;
 - c) zidentyfikowane, tak by możliwe było określenie statusu kalibracji;
 - d) zabezpieczone przed regulacjami, które doprowadziłyby do unieważnienia wyniku pomiaru;
 - e) chronione przed uszkodzeniem i pogorszeniem stanu w czasie obsługi, utrzymania i przechowywania.
5. Organizacja musi posiadać procedury w celu dopilnowania, aby wszystkie instalacje, wyposażenie i narzędzia były właściwie wykorzystywane, kalibrowane, konserwowane i utrzymywane zgodnie z udokumentowanymi procedurami.
6. Organizacja musi posiadać procedury w celu sprawdzenia, czy wykonane czynności utrzymaniowe są zgodne ze zleceniami oraz w celu wydania zawiadomienia o dopuszczeniu do użytkowania, z zaznaczeniem ewentualnych ograniczeń dotyczących użytkowania.
7. W przypadku stosowania procesu w zakresie oceny ryzyka (a w szczególności pkt 2.4 sekcji I) w ramach funkcji przeprowadzania utrzymania, środowisko pracy obejmuje nie tylko warsztaty, w których przeprowadza się utrzymanie, ale także tory poza budynkami warsztatów oraz wszystkie miejsca, w których prowadzone są działania związane z utrzymaniem.
8. W przypadku stosowania procesu w zakresie zarządzania kompetencjami w ramach funkcji przeprowadzania utrzymania należy uwzględnić co najmniej następujące działania wywierające wpływ na bezpieczeństwo:
- a) techniki łączenia (w tym spawanie i klejenie);
 - b) badania nieniszczące;
 - c) ostateczne badania pojazdu i dopuszczenie do użytkowania;
 - d) działania związane z utrzymaniem w odniesieniu do systemów hamulcowych, zestawów kołowych i urządzeń ciągowych, a także działania związane z utrzymaniem w odniesieniu do poszczególnych elementów wagonów towarowych przeznaczonych do przewozu towarów niebezpiecznych, takich jak zbiorniki, zawory itp.;
 - e) inne określone obszary specjalistyczne wywierające wpływ na bezpieczeństwo.
9. W przypadku stosowania procesu w zakresie informacji w ramach funkcji przeprowadzania utrzymania należy zapewnić co najmniej następujące elementy w odniesieniu do funkcji zarządzania utrzymaniem taboru oraz rozwoju utrzymania:
- a) prace wykonane zgodnie ze zleceniami dotyczącymi utrzymania;
 - b) wszelkie ewentualne wady lub usterki w zakresie bezpieczeństwa, wykryte przez organizację;
 - c) dopuszczenie do użytkowania.
10. W przypadku stosowania procesu w zakresie dokumentacji w ramach funkcji przeprowadzania utrzymania należy rejestrować co najmniej następujące elementy:
- a) wyraźne określenie wszystkich instalacji, wyposażenia oraz narzędzi związanych z działaniami wywierającymi wpływ na bezpieczeństwo;
 - b) wszystkie wykonane prace w zakresie utrzymania, w tym wykorzystywany personel, narzędzia, wyposażenie, części zapasowe oraz materiały, z uwzględnieniem:

- (i) stosownych przepisów krajowych obowiązujących w miejscu, gdzie organizacja ma swoją siedzibę;
 - (ii) wymogów określonych w zleceniach dotyczących utrzymania, w tym wymogów w zakresie ewidencjonowania;
 - (iii) ostatecznych badań i decyzji w sprawie dopuszczenia do użytkowania;
- c) środki kontroli wymagane w ramach zleceń dotyczących utrzymania oraz dopuszczenia do użytkowania;
- d) wyniki kalibracji i weryfikacji, przy czym w przypadku gdy do monitorowania i pomiaru określonych wymogów wykorzystuje się oprogramowanie komputerowe, należy przed pierwszym użyciem potwierdzić jego przydatność do danego zadania, a w razie potrzeby zweryfikować ją ponownie;
- e) wiarygodność poprzednich wyników pomiarów w przypadku stwierdzenia, że instrument pomiarowy nie spełnia wymogów.
-

ZAŁĄCZNIK IV

**WNIOSEK O WYDANIE CERTYFIKATU PODMIOTU
ODPOWIEDZIALNEGO ZA UTRZYMANIE**

Wniosek o wydanie certyfikatu potwierdzającego zatwierdzenie systemu utrzymania podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie (POU) zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE i rozporządzeniem (UE) nr 445/2011

Dane kontaktowe organu certyfikującego

- 1.1 Organ, do którego kierowany jest wniosek _____
- 1.2 Numer referencyjny organu certyfikującego _____
- 1.3 Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj) _____

Informacje o wnioskodawcy

- 2.1 Nazwa prawna _____
- 2.2 Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj) _____
- 2.3 Numer telefonu _____ 2.4 Numer faksu _____
- 2.5 Adres e-mail: _____ 2.6 Strona internetowa _____
- 2.7 Numer przedsiębiorstwa w rejestrze _____ 2.8 NIP _____
- 2.9 Pozostałe informacje _____

Informacje o osobie, z którą należy się kontaktować

- 3.1 Nazwisko i imię _____
- 3.2 Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj) _____
- 3.3 Numer telefonu _____ 3.4 Numer faksu _____
- 3.5 Adres e-mail: _____

Dane szczegółowe dotyczące wniosku

- 4.1 Numer referencyjny wniosku (nadany przez wnioskodawcę)

Niniejszy wniosek dotyczy

- 4.1.1 wydania nowego certyfikatu ☐ 4.1.2 aktualizacji/zmiany certyfikatu ☐
- 4.1.3 przedłużenia certyfikatu ☐

Dane szczegółowe dotyczące działalności

- Rodzaj przedsiębiorstwa 5.1 Przedsiębiorstwo kolejowe/ zarządca infrastruktury ☐ 5.2 Posiadacz ☐
- 5.3 Inny ☐ należy określić: _____

Zakres działalności POU

- 5.4 Obejmuje wagony cysterny do przewozu towarów niebezpiecznych: TAK/NIE
Obejmuje inne wagony specjalnie przystosowane do przewozu towarów niebezpiecznych: TAK/NIE

Funkcje eksploatacyjne POU

	własne	częściowo	całkowicie
5.5 Rozwój utrzymania	5.4.1 ☐	5.4.2 ☐	5.4.3 ☐
5.6 Zarządzanie utrzymaniem taboru	5.5.1 ☐	5.5.2 ☐	5.5.3 ☐
5.7 Przeprowadzanie utrzymania	5.6.1 ☐	5.6.2 ☐	5.6.3 ☐

Przedłożone dokumenty6.1 Dokumentacja dot. systemu utrzymania ☐6.2 Inne ☐ należy określić _____**Podpisy****Wnioskodawca** _____
(imię, nazwisko)

Data _____ Podpis _____

Organ certyfikujący _____

Wewnętrzny numer referencyjny _____

Data wpłynięcia wniosku _____

Data _____ Podpis _____

MIEJSCE PRZEZNACZONE DLA ORGANU, DO
KTÓREGO KIEROWANY JEST WNIOSEK

**WNIOSEK O WYDANIE CERTYFIKATU W ZAKRESIE FUNKCJI
SYSTEMU UTRZYMANIA**

Wniosek o wydanie certyfikatu potwierdzającego zatwierdzenie systemu utrzymania na terenie Unii Europejskiej zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE i rozporządzeniem (UE) nr 445/2011

Dane kontaktowe organu certyfikującego

- 1.1 Organ, do którego kierowany jest wniosek _____
- 1.2 Numer referencyjny organu certyfikującego _____
- 1.3 Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj) _____

Informacje o wnioskodawcy

- 2.1 Nazwa prawna _____
- 2.2 Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj) _____
- 2.3 Numer telefonu _____ 2.4 Numer faksu _____
- 2.5 Adres e-mail: _____ 2.6 Strona internetowa _____
- 2.7 Numer przedsiębiorstwa w rejestrze _____ 2.8 NIP _____
- 2.9 Pozostałe informacje _____

Informacje o osobie, z którą należy się kontaktować

- 3.1 Nazwisko i imię _____
- 3.2 Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj) _____
- 3.3 Numer telefonu _____ 3.4 Numer faksu _____
- 3.5 Adres e-mail: _____

Dane szczegółowe dotyczące wniosku

- 4.1 Numer referencyjny wniosku (nadany przez wnioskodawcę)

Niniejszy wniosek dotyczy

- 4.1.1 wydania nowego certyfikatu ☐ 4.1.2 aktualizacji/zmiany certyfikatu ☐
- 4.1.3 przedłużenia certyfikatu ☐

Dane szczegółowe dotyczące działalności

- Rodzaj przedsiębiorstwa 5.1 Przedsiębiorstwo kolejowe/ zarządca infrastruktury ☐ 5.2 Posiadacz ☐
- 5.3 Inny ☐ należy określić: _____

Zakres działalności

- 5.4 Obejmuje wagony cysterny do przewozu towarów niebezpiecznych: TAK/NIE
Obejmuje inne wagony specjalnie przystosowane do przewozu towarów niebezpiecznych: TAK/NIE

Funkcje związane z utrzymaniem

5.5	Rozwój utrzymania	TAK ☐	NIE ☐	Częściowo ☐
5.6	Zarządzanie utrzymaniem taboru	TAK ☐	NIE ☐	Częściowo ☐
5.7	Przeprowadzanie utrzymania	TAK ☐	NIE ☐	Częściowo ☐

W przypadku częściowych funkcji związanych z utrzymaniem należy podać funkcje składowe, w odniesieniu do których składany jest niniejszy wniosek (por. wykaz w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 445/2011):

Przedłożone dokumenty

- 6.1 Dokumentacja dot. systemu utrzymania ☐
- 6.2 Inne ☐ należy określić _____

Podpisy

Wnioskodawca _____
(imię, nazwisko)

Data _____ Podpis _____

Organ certyfikujący _____

Wewnętrzny numer referencyjny _____

_____ Data wpłynięcia wniosku _____

Data _____ Podpis _____

MIEJSCE PRZEZNACZONE DLA ORGANU, DO
KTÓREGO KIEROWANY JEST WNIOSEK

ZAŁĄCZNIK V

CERTYFIKAT PODMIOTU ODPOWIEDZIALNEGO ZA UTRZYMANIE

potwierdzający zatwierdzenie systemu utrzymania podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie (POU) na terenie Unii Europejskiej zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE i rozporządzeniem (UE) nr 445/2011

1. PODMIOT ODPOWIEDZIALNY ZA UTRZYMANIE, KTÓREGO DOTYCZY CERTYFIKAT

Nazwa prawna:	
Nazwa handlowa lub akronim (dobrowolne):	
Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj):	
Numer przedsiębiorstwa w rejestrze:	NIP:

2. ORGAN CERTYFIKUJĄCY

Nazwa prawna:
Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj):
Numer referencyjny organu certyfikującego:

3. INFORMACJE O CERTYFIKACIE

Jest to	— nowy certyfikat	☐	Numer identyfikacyjny POU z poprzedniego certyfikatu:
	— przedłużenie certyfikatu	☐	
	— aktualizacja/zmiana certyfikatu	☐	
Ważny od:		do:	
Rodzaj przedsiębiorstwa: (przedsiębiorstwo kolejowe, posiadacz, dostawca w zakresie utrzymania itp.)			

4. ZAKRES DZIAŁALNOŚCI POU

Obejmuje wagony cysterny do przewozu towarów niebezpiecznych:	TAK/NIE
Obejmuje inne wagony specjalnie przystosowane do przewozu towarów niebezpiecznych	TAK/NIE

5. INFORMACJE DODATKOWE

--

Data wydania i termin ważności

--

Podpis

--

Wewnętrzny numer referencyjny

--

Pieczęć organu certyfikującego

--

CERTYFIKAT W ZAKRESIE FUNKCJI SYSTEMU UTRZYMANIA

potwierdzający zatwierdzenie systemu utrzymania na terenie Unii Europejskiej zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE i rozporządzeniem (UE) nr 445/2011

1. PODMIOT, KTÓREGO DOTYCZY CERTYFIKAT

Nazwa prawna:	
Nazwa handlowa lub akronim (dobrowolne):	
Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj):	
Numer przedsiębiorstwa w rejestrze:	NIP:

2. ORGAN WYDAJĄCY CERTYFIKAT

Nazwa prawna:
Pełny adres pocztowy (ulica, kod pocztowy, miejscowość, kraj):
Numer referencyjny organu certyfikującego:

3. INFORMACJE O CERTYFIKACIE

Jest to — nowy certyfikat ☐ — przedłużenie certyfikatu ☐ — aktualizacja/zmiana certyfikatu ☐	Numer identyfikacyjny z poprzedniego certyfikatu:
Ważny od:	do:
Rodzaj przedsiębiorstwa: (przedsiębiorstwo kolejowe, posiadacz, dostawca w zakresie utrzymania itp.)	

4. ZAKRES DZIAŁAŃ ZWIĄZANYCH Z UTRZYMANIEM

Obejmuje wagony cysterny do przewozu towarów niebezpiecznych	TAK/NIE
Obejmuje inne wagony specjalnie przystosowane do przewozu towarów niebezpiecznych	TAK/NIE

5. FUNKCJE ZWIĄZANE Z UTRZYMANIEM

Rozwój utrzymania	TAK	☐	NIE	☐
Zarządzanie utrzymaniem taboru	TAK	☐	NIE	☐
Przeprowadzanie utrzymania	TAK	☐	NIE	☐

W przypadku częściowych funkcji związanych z utrzymaniem należy podać funkcje składowe, w odniesieniu do których niniejszy certyfikat jest ważny (por. wykaz w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 445/2011):

6. INFORMACJE DODATKOWE

--

Data wydania i termin ważności

--

Podpis

Wewnętrzny numer referencyjny

--

Pieczęć organu certyfikującego

--

ZAŁĄCZNIK VI

„ZAŁĄCZNIK I

CERTYFIKAT BEZPIECZEŃSTWA – CZĘŚĆ A

Certyfikat bezpieczeństwa potwierdzający akceptację systemu zarządzania bezpieczeństwem na terenie Unii Europejskiej zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE oraz właściwymi przepisami krajowymi

NUMER IDENTYFIKACYJNY UE:

1. PRZEDSIĘBIORSTWO KOLEJOWE, KTÓREGO DOTYCZY CERTYFIKAT

Nazwa prawna:	
Nazwa przedsiębiorstwa kolejowego:	Akronim:
Krajowy numer ewidencyjny:	NIP:

2. ORGAN WYDAJĄCY CERTYFIKAT

Nazwa:
Kraj:

3. INFORMACJE O CERTYFIKACIE

Jest to	— nowy certyfikat	☐	Certyfikat podmiotu odpowiedzialnego za utrzymanie (POU) Tak/Nie
	— przedłużenie certyfikatu	☐	Numer certyfikatu POU:
	— aktualizacja/zmiana certyfikatu	☐	Numer identyfikacyjny UE części A poprzedniego certyfikatu:
Ważny od:		do:	
Rodzaje przewozów:			
Wielkość przewozów:			
Wielkość przedsiębiorstwa kolejowego:			
Zakres działalności POU:			
Obejmuje wagony cysterny do przewozu towarów niebezpiecznych: TAK/NIE			
Obejmuje inne wagony specjalnie przystosowane do przewozu towarów niebezpiecznych: TAK/NIE			

4. WŁAŚCIWE PRZEPISY KRAJOWE

5. INFORMACJE DODATKOWE

Data wydania

Podpis _____

Wewnętrzny numer referencyjny

Pieczęć urzędowa

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 446/2011**z dnia 10 maja 2011 r.****nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z państw niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 7,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

(1) W dniu 13 sierpnia 2010 r. Komisja Europejska („Komisja”) powiadomiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”) o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek pochodzących („produkt objęty dochodzeniem”) z Indii, Indonezji i Malezji („państwa, których dotyczy postępowanie”) do Unii.

(2) Postępowanie antydumpingowe zostało wszczęte w następstwie skargi złożonej w dniu 30 czerwca 2010 r. przez dwóch producentów unijnych, Cognis GmbH i Sasol Olefins & Surfactants GmbH („skarżący”). Oba te przedsiębiorstwa są zarejestrowane na mocy prawa niemieckiego i posiadają zakłady produkcyjne w Niemczech, we Francji oraz we Włoszech. Te dwa przedsiębiorstwa reprezentują dużą część – w tym przypadku ponad 25 % – całkowitej unijnej produkcji produktu objętego dochodzeniem. Skarga zawierała dowody *prima facie*, wskazujące na dumping wspomnianego produktu pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, i na wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia postępowania antydumpingowego.

1.2. Strony, których dotyczy postępowanie

(3) Komisja oficjalnie powiadomiła o wszczęciu postępowania skarżących, innych zainteresowanych producentów, importerów/przedsiębiorstw handlowe, użytkowników w Unii, zainteresowanych producentów

eksportujących i przedstawicieli państw wywozu. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu.

(4) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

(5) Biorąc pod uwagę dużą liczbę importerów, o których mowa w skardze, w zawiadomieniu o wszczęciu, zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, podano informację o możliwości kontroli wrywkowej importerów. Czterech importerów przedstawiło, w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu, wymagane informacje i zgodziło się na włączenie ich do próby. Ze względu na małą liczbę importerów, którzy się zgłosili, zdecydowano o niestosowaniu kontroli wrywkowej.

(6) Komisja rozesłała kwestionariusze do producentów eksportujących, unijnych producentów i importerów, do wszystkich zainteresowanych użytkowników i dostawców oraz do innych podmiotów, które złożyły wnioski w terminach ustalonych w zawiadomieniu o wszczęciu.

(7) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od pięciu producentów unijnych, dwóch importerów, 21 użytkowników w Unii, dwóch producentów eksportujących z Indii, dwóch producentów eksportujących z Indonezji i ich powiązanych przedsiębiorstw handlowych oraz trzech producentów eksportujących z Malezji i ich powiązanych przedsiębiorstw handlowych.

(8) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uważane za niezbędne w celu wstępnego ustalenia występowania dumpingu, powstałych szkód oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

a) producenci w Unii:

— Cognis GmbH, Niemcy

— Cognis France S.A.S., Francja

— Sasol Olefins & Surfactants GmbH, Niemcy

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. C 219 z 13.8.2010, s. 12.

b) importerzy w Unii:

— Oleo solutions Ltd, Zjednoczone Królestwo

c) użytkownicy w Unii:

— Henkel AG & Co., Niemcy

— PCC Rokita SA, Polska

— Procter & Gamble International Operations SA, Szwajcaria

— Unilever, Niderlandy

— Zshimmer & Schwarz italiana SpA, Włochy

d) producenci eksportujący w Indiach:

— Godrej Industries Limited, Bombaj i Taluka Valia

— VVF Limited, Bombaj

e) producenci eksportujący w Indonezji:

— P.T. Ecogreen Oleochemicals oraz powiązane przedsiębiorstwa, Batam, Singapur, Dessau

— P.T. Musim Mas oraz powiązane przedsiębiorstwa, Medan, Singapur, Hamburg

f) producenci eksportujący z Malezji:

— Fatty Chemical Malaysia Sdn. Bhd. oraz powiązane przedsiębiorstwa, Prai, Emmerich

— KL-Kepong Oleomas Sdn. Bhd. oraz powiązane przedsiębiorstwa, Petaling Jaya, Hamburg

— Emery Oleochemicals Sdn. Bhd., Telok Panglima Garang

1.3. Okres objęty dochodzeniem

- (9) Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2010 r. („okres objęty dochodzeniem” lub

„OD”). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do końca OD („okres badany”).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**2.1. Produkt objęty postępowaniem**

- (10) Produktem objętym postępowaniem są nasycone alkohole tłuszczowe o długości łańcucha węglowego C8, C10, C12, C14, C16 lub C18 (wyłączając izomery rozgałęzione), w tym nierozgałęzione nasycone alkohole tłuszczowe (zwane także „poszczególnymi frakcjami”) oraz mieszaniny zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C6-C8, C6-C10, C8-C10, C10-C12 (powszechnie kategoryzowanych jako C8-C10), mieszaniny zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C12-C14, C12-C16, C12-C18, C14-C16 (powszechnie kategoryzowanych jako C12-C14) oraz mieszaniny zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C16-C18, pochodzące z Indii, Indonezji i Malezji („produkt objęty dochodzeniem”), objęte obecnie kodami CN ex 2905 16 85, 2905 17 00, ex 2905 19 00 i ex 3823 70 00.

- (11) Produkt objęty dochodzeniem jest produktem pośrednim wyrabianym z naturalnych (olejowo-chemicznych) lub syntetycznych (petrochemicznych) składników, np. z naturalnych tłuszczów i olejów, surowego oleju, gazu ziemnego i jego kondensatów oraz węgla. Używane są głównie jako materiał początkowy w produkcji siarczanów alkoholi tłuszczowych, etoksylatów alkoholi tłuszczowych oraz eterosiarczanów alkoholi tłuszczowych (tzw. surfaktantów). Surfaktanty używane są do produkcji detergentów, artykułów gospodarstwa domowego, środków czystości i produktów higieny osobistej.

2.2. Produkt podobny

- (12) Zaobserwowano, że zarówno produkty wywożone do Unii z Indii, Indonezji i Malezji, jak i wytwarzane i sprzedawane bezpośrednio w tych krajach, jak również wytwarzane i sprzedawane w Unii przez producentów unijnych mają te same podstawowe cechy fizyczne i techniczne, jak i to samo zastosowanie. Na etapie tymczasowym produkty te uznaje się zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (13) W trakcie dochodzenia niektórzy strony twierdziły, że jeden ze skarżących produkował, w jednym ze swoich zakładów produkcyjnych, produkt zawierający rozgałęzione izomery nieobjęte zakresem definicji produktu; i że w związku z tym produkt ten nie powinien zostać uznany za produkt podobny. Tymczasowo przyjmuje się, że wniosek jest uzasadniony i dlatego też dane dotyczące tego producenta nie zostały użyte w analizie szkody. Należy nadmienić, że dwa inne przedsiębiorstwa, w tym jedno współpracujące w dochodzeniu, zostały wyłączone z definicji przemysłu unijnego z tych samych względów.

3. DUMPING

3.1. Indie

3.1.1. Wartość normalna

- (14) W celu określenia wartości normalnej ustalono najpierw, czy całkowita wielkość krajowej sprzedaży produktu podobnego klientom niezależnym przez każdego producenta eksportującego była reprezentatywna w porównaniu z całkowitą wielkością sprzedaży eksportowej tego produktu przez danego producenta do Unii. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sprzedaż krajową uznaje się za reprezentatywną, gdy całkowita wielkość sprzedaży krajowej wynosi co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży produktu objętego postępowaniem do Unii. Stwierdzono, że łączna sprzedaż produktu objętego postępowaniem dokonana przez każdego producenta eksportującego na rynku krajowym była reprezentatywna.
- (15) W odniesieniu do każdego typu produktu sprzedawanego przez producenta eksportującego na rynku krajowym i uznanego za bezpośrednio porównywalny z typem produktu sprzedawanym na wywóz do Unii ustalono, czy sprzedaż krajowa była wystarczająco reprezentatywna dla celów art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajowa danego typu produktu uznawana była za wystarczająco reprezentatywną, jeśli całkowita wielkość sprzedaży danego typu produktu na rzecz klientów niezależnych dokonana na rynku krajowym przez producenta eksportującego w OD była równa co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży porównywalnego typu produktu wywożonego do Unii.
- (16) Zbadano również, czy sprzedaż krajowa każdego typu produktu może być rozpatrywana jako sprzedaż dokonana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W tym celu ustalono odsetek sprzedaży krajowej z zyskiem każdego wywożonego typu produktu objętego dochodzeniem dokonanej na rzecz niezależnych klientów na rynku krajowym w OD.
- (17) W odniesieniu do tych typów produktu, w których przypadku ponad 80 % wielkości sprzedaży danego typu produktu na rynku krajowym zostało zrealizowane powyżej kosztów, a średnia ważona cena sprzedaży danego typu była równa lub wyższa od jednostkowego kosztu produkcji, wartość normalna dla każdego typu produktu została wyliczona jako średnia ważona rzeczywistych cen krajowych całej sprzedaży rozpatrywanego typu, niezależnie od tego czy była to sprzedaż z zyskiem, czy nie.
- (18) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży typu produktu z zyskiem stanowiła 80 % lub mniej całkowitej wielkości sprzedaży danego typu, lub gdy średnia cena ważona danego typu była niższa niż jednostkowy koszt produkcji, wartość normalna oparta była na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona ceny w wyłącznie krajowej sprzedaży z zyskiem dla danego typu w OD.

3.1.2. Cena eksportowa

- (19) Obaj producenci eksportujący z Indii dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem bezpośrednio do niezależnych klientów w Unii. Ceny eksportowe ustalono zatem na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych od takich niezależnych klientów z tytułu zakupu produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

3.1.3. Porównanie

- (20) Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową producentów eksportujących zostało dokonane na podstawie ceny *ex-works*.
- (21) Aby zapewnić rzetelne porównanie wartości normalnej z ceną eksportową, uwzględniono, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i na ich porównywalność, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie, tam gdzie miało to zastosowanie i było uzasadnione, uwzględniono różnice w podatkach pośrednich, kosztach transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku i pakowania, kosztach dodatkowych oraz kosztach kredytu i prowizji.
- (22) Obaj producenci eksportujący twierdzili, że ich sprzedaż jednemu ze skarżących z Unii podczas OD powinna zostać pominięta w obliczeniach marginesu dumpingu, gdyż produkt sprzedano w znaczącej ilości po znacznie wynegocjowanych cenach. Jednakże nie istnieją uzasadnienia prawne, dlaczego wywóz produktu objętego postępowaniem miałby zostać nieuwzględniony przy obliczaniu marginesu dumpingu. Zastrzeżenia obu producentów eksportujących zostają wobec tego odrzucone.
- (23) Obaj producenci eksportujący domagali się dostosowania przeliczenia walut, twierdząc, iż rupia indyjska (INR) umacniała się nieprzerwanie od listopada 2009 r. względem euro (EUR), co mogłoby mieć zaburzający wpływ na wynik obliczenia marginesu dumpingu. Wniosek dotyczył sprzedaży dokonanej w euro, począwszy od stycznia 2010 r. i zawierał prośbę, aby kurs wymiany z miesiąca, w którym dokonano sprzedaży, został zastąpiony kursem sprzed dwóch miesięcy, celem przeliczenia wartości tej sprzedaży na INR. W art. 2 ust. 10 lit. j) rzeczywiście przewidziano dostosowanie przeliczenia walut w pewnych okolicznościach. Należy jednak zauważyć, że INR umacniała się tylko w drugiej połowie OD. Ponadto w tym okresie oba indyjskie przedsiębiorstwa często podnosiły ceny dla swoich głównych klientów w Unii w dość regularny sposób, a ceny ustalone w Unii przez skarżących były również stopniowo podnoszone w drugiej połowie OD. W związku z tym nic nie wskazuje jednoznacznie na to, że umacnianie się INR nie miało odpowiedniego odzwierciedlenia w cenach ustalonych przez indyjskich producentów eksportujących dla klientów w UE, ani też na to, że jej umacnianie wpłynęło ujemnie na obliczenie marginesu dumpingu. W związku z tym twierdzenia wspomnianych przedsiębiorstw zostały odrzucone.

3.1.4. Margines dumpingu

- (24) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego marginesy dumpingu dla współpracujących indyjskich producentów eksportujących ustalono na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.
- (25) Z informacji zawartych w skardze, z informacji dostarczonych przez współpracujących indyjskich producentów eksportujących oraz z dostępnych danych statystycznych wynika, że w Indiach nie ma innych producentów produktu objętego postępowaniem. Dlatego też ogólnokrajowy margines dumpingu przewidziany dla Indii został określony na tym samym poziomie co najwyższy margines ustalony w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego.
- (26) Na tej podstawie tymczasowe marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Godrej Industries Limited	9,3 %
VVF Limited	4,8 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,3 %

3.2. Indonezja

3.2.1. Wartość normalna

- (27) W celu określenia wartości normalnej ustalono najpierw, czy całkowita wielkość krajowej sprzedaży produktu podobnego klientom niezależnym przez każdego producenta eksportującego była reprezentatywna w porównaniu z całkowitą wielkością sprzedaży eksportowej tego produktu przez danego producenta do Unii. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sprzedaż krajową uznaje się za reprezentatywną, gdy całkowita wielkość sprzedaży krajowej wynosi co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży produktu objętego postępowaniem do Unii. Stwierdzono, że łączna sprzedaż produktu objętego postępowaniem dokonana przez każdego producenta eksportującego na rynku krajowym była reprezentatywna.
- (28) W odniesieniu do każdego typu produktu sprzedawanego przez producenta eksportującego na rynku krajowym i uznanego za bezpośrednio porównywalny z typem produktu sprzedawanym na wywóz do Unii ustalono, czy sprzedaż krajowa była wystarczająco reprezentatywna dla celów art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajowa danego typu produktu uznawana była za wystarczająco reprezentatywną, jeśli całkowita wielkość sprzedaży danego typu produktu na rzecz klientów niezależnych dokonana na rynku krajowym przez producenta eksportującego w OD była równa co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży porównywalnego typu produktu wywożonego do Unii.

- (29) Zbadano również, czy sprzedaż krajowa każdego typu produktu może być rozpatrywana jako sprzedaż dokonana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W tym celu ustalono odsetek sprzedaży krajowej z zyskiem każdego wywożonego typu produktu objętego dochodzeniem dokonanej na rzecz niezależnych klientów na rynku krajowym w OD.
- (30) W odniesieniu do tych typów produktu, w których przypadku ponad 80 % wielkości sprzedaży danego typu produktu na rynku krajowym zostało zrealizowane powyżej kosztów, a średnia ważona cena sprzedaży danego typu była równa lub wyższa od jednostkowego kosztu produkcji, wartość normalna dla każdego typu produktu została wyliczona jako średnia ważona rzeczywistych cen krajowych całej sprzedaży rozpatrywanego typu, niezależnie od tego, czy była to sprzedaż z zyskiem, czy nie.
- (31) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży typu produktu z zyskiem stanowiła 80 % lub mniej całkowitej wielkości sprzedaży danego typu, lub gdy średnia cena ważona danego typu była niższa niż jednostkowy koszt produkcji, wartość normalna oparta była na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona ceny w wyłącznie krajowej sprzedaży z zyskiem dla danego typu w OD.
- (32) Jeżeli producent eksportujący nie sprzedawał danego typu produktu na rynku krajowym, wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (33) W celu skonstruowania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, kwoty poniesionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kwoty zysku zostały ustalone, na podstawie art. 2 ust. 6 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży podobnego produktu w zwykłym obrocie handlowym przez producenta eksportującego.
- ### 3.2.2. Cena eksportowa
- (34) Producenci eksportujący dokonywali sprzedaży eksportowej do Unii bezpośrednio niezależnym klientom lub poprzez powiązane przedsiębiorstwa handlowe zlokalizowane w Singapurze i w Unii.
- (35) W przypadku gdy sprzedaż eksportowa do Unii realizowana była bezpośrednio na rzecz niezależnych klientów w Unii lub za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych zlokalizowanych w Singapurze, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie cen faktycznie zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

(36) W wypadku sprzedaży do Unii za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw handlowych mających siedzibę w Unii, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie ceny, po której powiązane przedsiębiorstwa handlowe po raz pierwszy odsprzedały produkty niezależnym klientom w Unii, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

3.2.3. Porównanie

(37) Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową producentów eksportujących zostało dokonane na podstawie ceny *ex-works*.

(38) Aby zapewnić rzetelne porównanie wartości normalnej z ceną eksportową, uwzględniono, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i na ich porównywalność, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie, tam gdzie miało to zastosowanie i było uzasadnione, uwzględniono różnice w podatkach pośrednich, kosztach transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku i pakowania, kosztach dodatkowych oraz kosztach kredytu i prowizji.

(39) Jedno z przedsiębiorstw domagało się dostosowania wobec różnic w charakterystyce fizycznej z racji tego, iż do Unii wywozi ono produkt objęty dochodzeniem zarówno w formie płynnej i stałej, podczas gdy na rynku krajowym sprzedaje go tylko w formie stałej, a ceny za płynną formę produktu objętego dochodzeniem są niższe od tych za produkt w formie stałej. Przedsiębiorstwo nie określiło jednak skali takiego dostosowania. Proste porównanie cen eksportowych postaci stałych i płynnych produktu objętego dochodzeniem nie może stanowić podstawy dla przyznania dostosowania w odniesieniu do różnic w charakterystyce fizycznej. Ponadto system rachunkowości przedsiębiorstwa nie uwzględnia odpowiedniego rozróżniania kosztów produktów w postaci stałej od tych w postaci płynnej. W związku z tym rzetelne obliczenie potencjalnego dostosowania było niemożliwe i wniosek został odrzucony.

(40) Skarżący twierdzili, że koszty energii w Indonezji są zniekształcone ze względu na niskie i subwencjonowane ceny za energię. Nie przedłożyli oni jednak żadnych informacji popartych dowodami odnośnie do tego, w jaki sposób takie zniekształcenie kosztów energii wykorzystywanej w produkcji krajowej i eksportowej mogłoby mieć wpływ na obliczenia dumpingowe. Twierdzenie to zostało zatem odrzucone.

3.2.4. Marginesy dumpingu

(41) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego marginesy dumpingu dla współpracujących indonezyjskich producentów eksportujących ustalono na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.

(42) Z informacji zawartych w skardze, z informacji dostarczonych przez współpracujących indonezyjskich producentów eksportujących oraz z dostępnych danych statystycznych wynika, że w Indonezji nie ma innych producentów produktu objętego postępowaniem. Dlatego też ogólnokrajowy margines dumpingu przewidziany dla Indonezji został określony na tym samym poziomie co najwyższy margines ustalony w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego.

(43) Na tej podstawie tymczasowe marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
P.T. Ecogreen Oleochemicals	6,3 %
P.T. Musim Mas	7,6 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,6 %

3.3. Malezja

3.3.1. Wartość normalna

(44) W celu określenia wartości normalnej ustalono najpierw, czy całkowita wielkość krajowej sprzedaży produktu podobnego klientom niezależnym przez każdego producenta eksportującego była reprezentatywna w porównaniu z całkowitą wielkością sprzedaży eksportowej tego produktu przez danego producenta do Unii. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sprzedaż krajową uznaje się za reprezentatywną, gdy całkowita wielkość sprzedaży krajowej wynosi co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży produktu objętego postępowaniem do Unii. Stwierdzono, że łączna sprzedaż produktu podobnego dokonana przez dwóch współpracujących producentów eksportujących na rynku krajowym była reprezentatywna. Dla pozostałego współpracującego producenta eksportującego nie stwierdzono niezależnej sprzedaży krajowej w OD.

(45) W odniesieniu do każdego typu produktu sprzedawanego przez producenta eksportującego na rynku krajowym i uznanego za bezpośrednio porównywalny z typem produktu sprzedawanym na wywóz do Unii ustalono, czy sprzedaż krajowa była wystarczająco reprezentatywna dla celów art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Sprzedaż krajowa danego typu produktu uznawana była za wystarczająco reprezentatywną, jeśli całkowita wielkość sprzedaży danego typu produktu na rzecz klientów niezależnych dokonana na rynku krajowym przez producenta eksportującego w OD była równa co najmniej 5 % całkowitej wielkości sprzedaży porównywalnego typu produktu wywożonego do Unii.

- (46) Zbadano również, czy sprzedaż krajowa każdego typu produktu może być rozpatrywana jako sprzedaż dokonana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W tym celu ustalono odsetek sprzedaży krajowej z zyskiem każdego wywożonego typu produktu objętego dochodzeniem dokonanej na rzecz niezależnych klientów na rynku krajowym w OD.
- (47) W odniesieniu do tych typów produktu, w których przypadku ponad 80 % wielkości sprzedaży danego typu produktu na rynku krajowym zostało zrealizowane powyżej kosztów, a średnia ważona cena sprzedaży danego typu była równa lub wyższa od jednostkowego kosztu produkcji, wartość normalna dla każdego typu produktu została wyliczona jako średnia ważona rzeczywistych cen krajowych całej sprzedaży rozpatrywanego typu, niezależnie od tego, czy była to sprzedaż z zyskiem, czy nie.
- (48) W przypadkach gdy wielkość sprzedaży typu produktu z zyskiem stanowiła 80 % lub mniej całkowitej wielkości sprzedaży danego typu, lub gdy średnia cena ważona danego typu była niższa niż jednostkowy koszt produkcji, wartość normalna oparta była na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona ceny w wyłącznej krajowej sprzedaży z zyskiem dla danego typu w OD.
- (49) Jeżeli producent eksportujący nie sprzedawał danego typu produktu na rynku krajowym, wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (50) W celu skonstruowania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, kwoty poniesionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kwoty zysku zostały ustalone, na podstawie art. 2 ust. 6 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży podobnego produktu w zwykłym obrocie handlowym przez producenta eksportującego.
- (51) Zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego, dla producentów eksportujących nieprowadzących sprzedaży krajowej w OD kwoty sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku zostały oparte na średniej ważonej rzeczywistych kwot ustalonych dla dwóch pozostałych producentów eksportujących, którzy byli przedmiotem dochodzenia dotyczącego produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku malezyjskim.

3.3.2. Cena eksportowa

- (52) Producenci eksportujący dokonywali sprzedaży eksportowej produktów do Unii bezpośrednio niezależnym klientom lub poprzez powiązane przedsiębiorstwa w Unii.
- (53) W przypadkach gdy sprzedaż eksportowa do Unii była dokonywana bezpośrednio na rzecz niezależnych

klientów w Unii, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie cen rzeczywiście zapłaconych lub należnych za produkt objęty postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

- (54) W wypadku sprzedaży eksportowej do Unii za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw mających siedzibę w Unii, ceny eksportowe zostały ustalone na podstawie ceny, po której powiązane przedsiębiorstwa po raz pierwszy odsprzedały produkty niezależnym klientom w Unii, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

3.3.3. Porównanie

- (55) Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową producentów eksportujących zostało dokonane na podstawie ceny *ex-works*.
- (56) Aby zapewnić rzetelne porównanie wartości normalnej z ceną eksportową, uwzględniono, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i na ich porównywalność, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Na tej podstawie, tam gdzie miało to zastosowanie i było uzasadnione, uwzględniono koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku i załadunku, koszty dodatkowe, koszty pakowania oraz kredytu.
- (57) Jeden z malezyjskich producentów eksportujących stwierdził, iż jego przedsiębiorstwo powiązane w Unii jest w rzeczywistości działem eksportu producenta. Na tej podstawie przedsiębiorstwo stwierdziło, że w przypadku pełnego dokonania dostosowań dla kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysków na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zastosowane zostałyby nadmierne potrącenia przy ustalaniu ceny *ex-works*. W tym zakresie ustalono, iż powiązane przedsiębiorstwo wystawiało faktury klientom unijnym i pobierało od nich opłaty. Ponadto należy odnotować fakt, że sprzedaż realizowana przez powiązane przedsiębiorstwo zawierała marżę zysku. Dokumentacja finansowa przedsiębiorstwa handlowego również wykazała, że pokrywało ono zwykle koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne poniesione między przywozem a odsprzedażą. Wydaje się w związku z tym, że powiązane przedsiębiorstwo rzeczywiście wykonuje czynności typowe dla importera. Na tej podstawie twierdzenie przedsiębiorstwa zostało odrzucone.

- (58) W odniesieniu do Malezji skarżący wysunęli takie samo stwierdzenie dotyczące kosztów energii, jak to wspomniane w motywie 40 dotyczącym Indonezji. Twierdzenie zostało również odrzucone z tych samych powodów.

3.3.4. Margines dumpingu

- (59) Zgodnie z art. 2 ust. 11 i 12 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu dla współpracujących malezyjskich producentów eksportujących ustalono na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.

(60) Z informacji zawartych w skardze, z informacji dostarczonych przez współpracujących malezyjskich producentów eksportujących oraz z dostępnych danych statystycznych wynika, że w Malezji nie ma innych producentów produktu objętego postępowaniem. Dlatego też ogólnokrajowy margines dumpingu przewidziany dla Malezji został ustalony na tym samym poziomie co najwyższy margines ustalony w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego.

(61) Na tej podstawie tymczasowe marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Tymczasowy margines dumpingu
Fatty Chemical Malaysia Sdn. Bhd	13,8 %
KL-Kepong Oleomas Sdn. Bhd.	5,0 %
Emery Oleochemicals Sdn. Bhd	5,3 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,8 %

4. SZKODA

4.1. Definicja przemysłu unijnego i produkcji unijnej

(62) Podczas OD produkt podobny był wytwarzany przez dwóch znanych i kilku innych bardzo drobnych producentów w Unii. W celu ustalenia całkowitej produkcji unijnej wykorzystano wszystkie dostępne informacje dotyczące producentów unijnych, w tym informacje zawarte w skardze oraz dane zebrane od producentów unijnych przed rozpoczęciem dochodzenia oraz po jego rozpoczęciu. Na tej podstawie ogólna produkcja unijna w OD została oszacowana na 400 000–500 000 ton. Producenci unijni, których produkcja stanowi całość produkcji Unii, stanowią przemysł unijny w myśl art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

(63) Niektóre zainteresowane strony stwierdziły, że jeden ze skarżących nie powinien być uznawany za część przemysłu unijnego, ponieważ przedsiębiorstwo to dokonywało przywozu rozpatrywanego produktu w OD. Zweryfikowano jednak, że procent importowanego produktu podczas OD przez to przedsiębiorstwo z państw, których dotyczy postępowanie, był stosunkowo niski, a zatem nieistotny w porównaniu z produkcją produktu podobnego. Ponadto przywóz ten miał głównie charakter tymczasowy. W związku z tym można potwierdzić, że główną działalnością tego przedsiębiorstwa jest produkcja i sprzedaż produktu objętego dochodzeniem w UE, a jego najważniejsze interesy opierają się na tym, iż działa jako producent Unijny. W konsekwencji tymczasowo przyjmuje się, iż twierdzenie to jest nieuzasadnione.

4.2. Konsumpcja w Unii

(64) Konsumpcja została ustalona na podstawie całkowitej sprzedaży na rynku unijnym przez przemysł unijny,

użytku własnego i całkowitego przywozu (dane uzyskane od Eurostatu). Dane z Eurostatu, jako że zawierają również produkty inne niż ten, którego dotyczy postępowanie, zostały odpowiednio skorygowane. Informacje podane są według numerów indeksowych (2007 = 100) w celu zachowania poufności.

Konsumpcja w Unii	2007	2008	2009	OD
Tony	100	102	97	102
Roczny Δ %		2,2 %	– 4,8 %	4,6 %

Źródło: Eurostat, dane zawarte w skardze i odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

(65) Konsumpcja w Unii nieznacznie zwiększyła się o 2 % w okresie badanym. Na początku między 2007 a 2008 r. konsumpcja wzrosła o 2,2 %, podczas gdy między 2008 a 2009 r. miał miejsce spadek o 4,8 %. Od 2009 r. do końca OD konsumpcja wzrosła znowu o 4,6 %.

(66) Pogorszenie koniunktury gospodarczej spowodowało spadek konsumpcji od 2008 r., podczas którego użytkownicy produktu objętego postępowaniem doświadczyli spadku popytu na swoje produkty. Na początku OD sytuacja na rynku zaczęła się nieco poprawiać, co spowodowało wzrost popytu na produkt objęty postępowaniem w porównaniu z pierwszą połową 2009 r.

4.3. Przywóz do Unii z państw, których dotyczy postępowanie

4.3.1. Kumulacja

(67) Komisja rozważyła, czy skutki przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, powinny zostać ocenione w sposób łączny, na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Wspomniany artykuł stanowi, iż skutki przywozu z dwóch lub więcej państw jednocześnie objętych dochodzeniami antydumpingowymi ocenia się łącznie tylko w przypadku stwierdzenia, że a) ustalony margines dumpingu w odniesieniu do przywozu z każdego państwa przekracza poziom *de minimis* określony w art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zaś wielkość przywozu z poszczególnych państw nie jest nieznaczna; oraz b) ocena łączna skutków przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a wspólnotowym produktem podobnym.

(68) Marginesy dumpingu ustalone dla przywozu z każdego państwa, którego dotyczy postępowanie, wynoszą więcej niż poziom *de minimis*, w rozumieniu art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, tj. 2 % cen eksportowych, natomiast wielkość przywozu z każdego państwa, którego dotyczy postępowanie, przekracza próg 1 % udziału w rynku, określony w art. 5 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

(69) Dochodzenie następnie ujawniło, że warunki konkurencji zarówno między przywozami po cenach dumpingowych, jak i pomiędzy przywozem po cenach dumpingowych a produktem podobnym, były podobne. Stwierdzono, że średnie ceny importowe ze wszystkich państw, których dotyczy postępowanie, spadły w badanym okresie i podlegały tym samym tendencjom. Ponadto produkt objęty dochodzeniem przywożony z państw, których dotyczy postępowanie, był podobny we wszystkich aspektach, jest wymienny i wprowadzany do obrotu na obszarze Unii za pośrednictwem porównywalnych kanałów sprzedaży i w podobnych warunkach handlowych, zatem jest konkurencyjny wobec siebie oraz wobec produktu objętego dochodzeniem produkowanego w Unii.

(70) Na tej podstawie tymczasowo stwierdza się, że wszystkie warunki dotyczące łączenia są spełnione, a zatem skutki przywozu po cenach dumpingowych pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, należy oceniać łącznie do celów analizy szkody.

4.3.2. Wielkość, cena i udział w rynku przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie

Przywóz z państw, których dotyczy postępowanie	2007	2008	2009	OD
Tony	112 523	177 286	165 386	176 279
Indeks: 2007 = 100	100	158	147	157
Roczny Δ %		57,6 %	- 6,7 %	6,6 %
Udział w rynku	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	154	151	154
Roczny Δ %		54,2 %	- 2,0 %	1,9 %
Średnia cena w EUR/tonę	942	1 017	837	882
Indeks: 2007 = 100	100	108	89	94
Roczny Δ %		8 %	- 18 %	5 %

Źródło: Eurostat i odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

(71) Wielkość przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, wzrosła znacznie – o 57 % – w okresie badanym. Największy wzrost miał miejsce między 2007 i 2008 r., kiedy to przywóz wzrósł o 58 %. W OD w 2009 r. przywóz nieznacznie spadł, po czym wzrósł ponownie do poziomu z 2008 r.

(72) Średnie ceny przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, podlegały znacznym fluktuacjom w okresie

badanym, odzwierciedlając ogólny spadek wynoszący 6 %. W okresie badanym średnie ceny przywozu z tych państw były zawsze niższe od tych ustalonych przez resztę świata i przez przemysł unijny, przez co spowodowały wzrost udziału w rynku państw, których dotyczy postępowanie.

(73) Udział rynkowy państw, których dotyczy postępowanie, zwiększył się znacznie – o 54 % – w okresie badanym. Największy wzrost miał miejsce pomiędzy 2007 a 2008 r. Nieznaczny spadek przywozu miał miejsce w czasie kryzysu gospodarczego, co zredukowało udział w rynku państw, których dotyczy postępowanie, o 2 % pomiędzy 2008 a 2009 r. Jednak pod koniec okresu badanego państwa te ponownie zwiększyły swój udział w rynku.

4.3.2.1. Podcięcie cenowe

(74) W celu przeanalizowania podcięcia cenowego porównano średnie ważone ceny sprzedaży według typu produktu wytwarzanego przez przemysł unijny klientom niepowiązanym na rynku unijnym, dostosowane do poziomu *ex-works*, z odpowiadającymi średnimi ważonymi cenami przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, dla pierwszego niepowiązanego klienta na rynku unijnym, ustalonymi na podstawie CIF z odpowiednimi dostosowaniami uwzględniającymi obowiązujące opłaty celne i koszty ponoszone po przywozie. Porównania cen dokonano w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu, w razie konieczności odpowiednio skorygowanych oraz pomniejszonych o bonifikaty i rabaty. Wyniki tego porównania, wyrażone jako odsetek cen sprzedaży przemysłu unijnego w okresie objętym dochodzeniem, wykazały istnienie znacznego marginesu podcięcia cen (do 16 %). Marginesy podcięcia cen dowodzą istnienia dużej presji cenowej, jaką wywiera przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, na rynku unijnym.

(75) Marginesy podcięcia cen w państwach, których dotyczy postępowanie, osiągnęły następujące wartości:

Państwo	Margines podcięcia cen
Indie	od - 0, 5 do 16 %
Indonezja	od - 12, 1 do - 3,2 %
Malezja	od - 10, 4 do 15,1 %

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego ⁽¹⁾

4.4.1. Uwagi wstępne

(76) Zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na przemysł unijny zawierało ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych potrzebnych do określenia stanu przemysłu unijnego od 2007 r. do końca OD.

⁽¹⁾ Informacje oparte są na zweryfikowanych danych przedstawionych przez przemysł unijny w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu. Dane podano w formie zindeksowanej (2007 = 100) lub rzędów wielkości, w przypadku konieczności zachowania poufności.

4.4.2. Produkcja, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych

Produkcja (przemysł unijny)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	90	77	83
Moce produkcyjne (przemysł unijny)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	109	103	98
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	83	75	85

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (77) Od 2007 do 2009 r. produkcja unijna znacznie spadła (o 23 %), po czym minimalnie wzrosła pomiędzy 2009 r. a końcem OD, skutkując ogólnym 17-procentowym spadkiem w okresie badanym. Należy zwrócić uwagę na to, że mimo zmniejszenia konsumpcji unijnej o około 5 % pomiędzy 2008 a 2009 r., produkcja przemysłu unijnego spadła znacznie bardziej (o 15 %) i nie skorzystała z podźwignięcia się konsumpcji unijnej mającej miejsce w OD.

- (78) Moce produkcyjne przemysłu unijnego w okresie badanym spadły o ok. 2 %. Po wzroście wynoszącym ok. 9 % w 2008 r. moce produkcyjne zostały zredukowane w następujących latach, co doprowadziło do ogólnego 2-procentowego spadku w całym okresie badanym.

- (79) Jednak wykorzystanie dostępnych mocy produkcyjnych spadło o 15 % wraz ze zmniejszającą się wielkością produkcji w okresie badanym. Największy spadek nastąpił w 2009 r. podczas ogólnego kryzysu gospodarczego, a sytuacja poprawiła się nieznacznie w OD.

4.4.3. Sprzedaż i udział w rynku

- (80) Dane dotyczące sprzedaży zawarte w poniższej tabeli odnoszą się do wielkości sprzedaży i wartości towarów sprzedanych pierwszemu niepowiązanemu klientowi na rynku unijnym.

Wielkość sprzedaży niepowiązanym klientom w UE	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	85	79	82
Roczny Δ %		- 15,4 %	- 6,5 %	4,3 %

Wartość sprzedaży niepowiązanym klientom w UE (Euro)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	102	85	88
Roczny Δ %		1,6 %	- 16,6 %	3,9 %
Udział w rynku (prze- mysł unijny)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	88	87	88

Źródło: Eurostat i odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (81) Między 2007 r. a OD zmniejszyły się wielkość sprzedaży (o 18 %) i udział w rynku (o 12 %). Na początku okresu badanego, od 2007 do 2008 r., pomimo wzrostu konsumpcji unijnej, wielkość sprzedaży przemysłu unijnego spadła o 15 % oraz utracono 12 % udziału rynkowego. W 2009 r. konsumpcja unijna zmniejszyła się powodując dalszy spadek wielkości sprzedaży o 6,5 % dla przemysłu unijnego. W OD sprzedaż w Unii nieznacznie zwiększyła się wraz ze zwiększającą się konsumpcją w Unii. Jednakże udział w rynku pozostał stabilny od 2008 r. do końca OD.

4.4.4. Średnie ceny jednostkowe przemysłu unijnego

Cena jednostkowa (sprzedaż niepowiązanym klientom w UE)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	120	107	107
Roczny Δ %		20,1 %	- 10,8 %	- 0,4 %

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (82) Ceny wzrosły znacznie od 2007 do 2008 r. – o 20 %. Należy zauważyć, że producenci eksportujący również podwyższyli swoje ceny w tym okresie, aczkolwiek znacznie mniej niż przemysł unijny.

- (83) W 2009 r. przemysł unijny musiał zredukować ceny, aby stawić czoła presji wynikającej ze zwiększenia przywozu z państw, których dotyczy postępowanie. W 2008 r. przywóz z tych państw wzrósł o 57 %, a ceny przywozu były znacznie niższe niż ceny przemysłu unijnego. Jednakże przemysł unijny nie był w stanie zredukować swoich cen do tego samego poziomu co producenci eksportujący.

- (84) Podczas OD przemysł unijny zachował poziom cen z 2009 r., co doprowadziło do ogólnego wzrostu cen o 7 % w okresie badanym.

4.4.5. Zapasy

- (85) Poziomy zapasów przemysłu unijnego w okresie badanym spadły o 33 %. Szczególnie pomiędzy 2008 r. a OD poziom zapasów zmniejszył się aż o 51 %.

Zapasy końcowe (przemysł unijny)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	128	86	67
Roczny Δ %		27,7 %	- 33,0 %	- 21,1 %
Zapasy w stosunku do produkcji	5,0 %	7,1 %	5,6 %	4,1 %

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

4.4.6. Zatrudnienie, wynagrodzenie i wydajność

Zatrudnienie (przemysł unijny)	2007	2008	2009	OD
Ogólne zatrudnienie dla danego produktu (wraz z producentami milczącymi) Indeks: 2007 = 100	100	97	91	87
Średnie wynagrodzenie na pracownika (EUR) Indeks: 2007 = 100	100	102	101	106
Wydajność (jednostka/pracownik) Indeks: 2007 = 100	100	93	85	96

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (86) W wyniku działań zmniejszających przemysł unijny obniżył odpowiednio liczbę pracowników podczas okresu badanego, tj. o 13 %. Koszt pracy na pracownika nieznacznie się zwiększył w okresie badanym – o 6 %. Jest to uważane za naturalny wzrost i wynosi mniej niż stopa inflacji w tym okresie.

4.4.7. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

Rentowność (sprzedaż niepowiązanym klientom w UE)	2007	2008	2009	OD
% strata netto/obróć Indeks: 2007 = 100	100	76	408	236

Rentowność (sprzedaż niepowiązanym klientom w UE)	2007	2008	2009	OD
Ujemny przepływ środków pieniężnych (przemysł unijny) (EUR) Indeks: 2007 = 100	100	- 249	1 178	439
Przepływ środków pieniężnych w % (sprzedaż niepowiązanym klientom w UE)	- 1,3 %	3,7 %	- 24,5 %	- 7,9 %
Indeks: 2007 = 100	100	- 285	1 899	609
Inwestycje (przemysł unijny) (EUR) Indeks: 2007 = 100	100	56	68	65
Roczny Δ %		- 43,8 %	20,6 %	- 4,2 %
Ujemny zwrot z inwestycji (przemysł unijny) Indeks: 2007 = 100	100	136	510	320

Źródło: Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (87) Rentowność przemysłu unijnego ustalono, wyrażając zysk netto (w tym przypadku stratę) przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego jako odsetek obrotów w ramach tej sprzedaży. Ustalono, że rentowność przemysłu unijnego była negatywna od początku okresu badanego w 2007 r., podczas którego poziom strat znacznie wzrósł. Po zmniejszeniu poziomu strat w 2008 r., straty znowu znacznie wzrosły w 2009 r. w czasie ogólnego kryzysu gospodarczego. Ożywienie gospodarcze odczuwalne w OD umożliwiło jednak przemysłowi unijnego zredukować straty dotyczące obrotu, który mimo wszystko pozostał daleki od pozytywnych poziomów zysku.
- (88) Tendencja, którą wykazują przepływy środków pieniężnych będące wskaźnikiem zdolności przemysłu do samofinansowania swej działalności, odzwierciedla w dużej mierze tendencję rentowności. Przepływ środków pieniężnych był negatywny w 2007 r. i wykazuje znaczny spadek w okresie badanym. To samo można powiedzieć o zwrocie z inwestycji, który wykazywał podobne negatywne tendencje odpowiadające niekorzystnym wynikom osiąganym przez przemysł unijny w okresie badanym.
- (89) W związku z powyższym zdolność przemysłu unijnego do inwestycji została ograniczona wraz ze znacznym pogorszeniem się przepływów pieniężnych w okresie badanym. Na skutek tego inwestycje spadły w okresie badanym o ok. 35 %.

4.4.8. Wzrost

- (90) Konsumpcja unijna pozostała całkiem stabilna w okresie badanym. W tym okresie zmniejszyły się jednak wielkość sprzedaży (o 18 %) i udział w rynku (o 12 %) przemysłu unijnego.

4.4.9. Wielkość rzeczywistego marginesu dumpingu

- (91) Wpływu rzeczywistych marginesów dumpingu na przemysł unijny nie można uznać za nieistotny, jeżeli uwzględni się wielkość, udział w rynku i ceny przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie.

4.5. Wnioski dotyczące szkody

- (92) W toku dochodzenia wykazano, że w okresie badanym większość wskaźników szkody, takich jak wielkość produkcji (-17 %), wykorzystanie mocy produkcyjnych (-13 %), wielkość sprzedaży (-18 %), udział w rynku (-12 %) i zatrudnienie (-14 %) pogorszyła się. Ponadto znacznie pogorszyły się wskaźniki szkody związane z wynikami finansowymi przemysłu unijnego, takie jak przepływy środków pieniężnych i rentowność. Oznacza to, że zdolność przemysłu unijnego do pozyskania kapitału znacznie się pogorszyła, szczególnie w OD.
- (93) W świetle powyższych faktów stwierdzono, iż przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

5. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

5.1. Wprowadzenie

- (94) Zgodnie z art. 3 ust. 6 i art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy przywóz po cenach dumpingowych produktu objętego postępowaniem pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, wyrządził szkodę przemysłowi unijnemu w takim stopniu, iż można ją sklasyfikować jako istotną. Oprócz przywozu towarów po cenach dumpingowych zbadano również inne znane czynniki, które w tym samym czasie mogły działać na szkodę przemysłu unijnego, aby sprawdzić, czy nie przypisano temu przywózowi ewentualnej szkody spowodowanej innymi czynnikami.

5.2. Wpływ przywozu towarów po cenach dumpingowych

- (95) Postępowanie wykazało, że konsumpcja unijna pozostała stosunkowo stabilna w okresie badanym, podczas gdy wielkość przywozu towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, znacznie wzrosła, tj. o 57 %.
- (96) Przywóz towarów po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, wywarł nacisk na przemysł unijny, szczególnie w 2008 r., gdy przywóz ten wzrósł o 58 %. W 2008 r. ceny w państwach, których dotyczy postępowanie, jak wynika z danych Eurostat, były znacznie niższe niż ceny przemysłu unijnego. To doprowadziło do straty udziału w rynku przemysłu unijnego wynoszącej ok. 12 %, podczas gdy państwa, których dotyczy postępowanie, zwiększyły swój udział w rynku o 54 %.

- (97) W odpowiedzi na ten nacisk przemysł unijny obniżył ceny w 2009 r. Mimo że przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, zmniejszył się pod względem wielkości (-6,7 %) wraz z pogorszeniem koniunktury oraz kurczeniem się rynku UE, cena importowa spadła bardziej niż cena przemysłu unijnego, co uniemożliwiało przemysłowi unijnemu odzyskanie utraconych udziałów w rynku.

- (98) W OD przemysł unijny musiał jeszcze bardziej zredukować ceny, wskutek czego na podstawie zweryfikowanych danych dotyczących wywozu podcięcie cenowe z państw, których dotyczy postępowanie, wciąż wynosiło 3 %. Wielkość (+ 4,3 %) i wartość (+ 3,9 %) sprzedaży przemysłu unijnego uległy nieznacznemu wzrostowi, ale, mimo że różnica w cenie w odniesieniu do ceny importowej stosowanej przez państwa, których dotyczy postępowanie zmalała, przemysł unijny nie skorzystał z podźwignięcia się konsumpcji, a jego udział rynkowy pozostał niezmienny. W międzyczasie wielkość i udział w rynku przywozu z państw, których dotyczy postępowanie, zwiększyły się ponownie w OD, odpowiednio o 6,6 % i 2 %.

5.3. Wpływ innych czynników

- (99) Pozostałe czynniki, które zostały zbadane w ramach badania związku przyczynowego, to przywóz z innych państw, wyniki przemysłu unijnego w zakresie wywozu oraz wpływ kryzysu gospodarczego.

5.3.1. Przywóz towarów z innych państw (reszta świata – RŚ)

Wielkość przywozu z RŚ (Eurostat)	2007	2008	2009	OD
Tony	32 874	31 446	38 295	30 495
Indeks: 2007 = 100	100	96	116	93
Roczny Δ %		- 4,3 %	21,8 %	- 20,4 %
Udział w rynku RŚ	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	94	120	91
Roczny Δ %		- 6,4 %	27,9 %	- 23,9 %
Średnia cena w EUR/tonę RŚ (Eurostat)	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	112	93	92
Roczny Δ %		12 %	- 17 %	- 1 %

Źródło: Eurostat

- (100) Na podstawie danych Eurostatu stwierdza się, że wielkość przywozu do Unii produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państw trzecich nieobjętych niniejszym dochodzeniem zmalała w okresie badanym o 7 %. Udział w rynku tych państw zmalał również o 9 %.

- (101) Średnie ceny tego przywozu były wyższe od cen producentów eksportujących z państw, których dotyczy postępowanie, oraz od cen przemysłu unijnego.
- (102) W związku z powyższym uznano tymczasowo, że przywóz towarów z tych państw trzecich nie przyczynił się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł unijny.

5.3.2. Wyniki przemysłu unijnego w wywozie

Wielkość sprzedaży w stosunku do wywozu niepowiązanego	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	38	52	45
Roczny Δ %		- 62,4 %	38,0 %	- 14,0 %
Wartość sprzedaży w stosunku do wywozu niepowiązanego	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	78	74	76
Roczny Δ %		- 21,6 %	- 5,9 %	3,5 %
Cena jednostkowa, sprzedaż eksportowa niepowiązanym klientom	2007	2008	2009	OD
Indeks: 2007 = 100	100	208	142	171
Roczny Δ %		108,4 %	- 31,9 %	20,3 %

- (103) W okresie badanym wielkość sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego zmniejszyła się o 55 %. Wpływ spadku został jednakże częściowo wyrównany wzrostem średniej jednostkowej ceny sprzedaży o 71 % w tym samym czasie, co ograniczyło spadek wartości sprzedaży eksportowej do 24 %. W dodatku sprzedaż eksportowa stanowiła tylko 5 % łącznej sprzedaży w OD, co doprowadziło do tymczasowego wniosku, że wyniki w zakresie wywozu nie są czynnikiem naruszającym związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez przemysł unijny a przywozem z państw, których dotyczy postępowanie.

5.3.3. Wpływ kryzysu gospodarczego

- (104) Kryzys gospodarczy przyczynił się do spadku konsumpcji w Unii i presji cenowej. Zmniejszony poziom popytu na produkt objęty dochodzeniem spowodował spadek produkcji przemysłu unijnego i był po części przyczyną spadku cen sprzedaży.
- (105) W normalnych warunkach ekonomicznych, przy braku silnej presji cenowej i zwiększonego poziomu przywozu po cenach dumpingowych, przemysł unijny miałby być może pewne trudności w odpowiedzi na spadek konsumpcji oraz wzrost jednostkowych kosztów stałych

z powodu mniejszego wykorzystania mocy produkcyjnych pomiędzy 2007 r. a OD. Przywóz towarów po cenach dumpingowych pogłębił jednak skutki spowolnienia gospodarczego i uniemożliwił sprzedaż powyżej kosztów wytworzenia.

- (106) Co za tym idzie, wydaje się, że spadek popytu unijnego połączony z kryzysem gospodarczym przyczynił się do szkody wyrządzonej przemysłowi unijnemu. Uznaje się jednak, że fakt ten nie narusza związku przyczynowego ustalonego w odniesieniu do przywozu towarów po niskich cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie.

5.4. Wnioski dotyczące związku przyczynowego

- (107) Powyższa analiza wykazała wystąpienie w okresie badanym znacznego wzrostu wielkości i udziału w rynku taniego przywozu po cenach dumpingowych pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie. Ponadto stwierdzono, że produkty były przywożone po cenach dumpingowych, które były niższe od cen pobieranych przez przemysł unijny na rynku unijnym za podobne produkty.
- (108) Wzrost wielkości i udziału w rynku taniego przywozu po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, zbiegł się w czasie z ogólnym i ciągłym spadkiem konsumpcji w Unii w okresie badanym, lecz także z niekorzystnym kształtowaniem się udziału rynkowego przemysłu unijnego w tym samym okresie. Ponadto począwszy od roku 2008, przy ogólnym spowolnieniu gospodarczym oraz spadku konsumpcji unijnej, eksporterzy z państw, których dotyczy postępowanie, zdołali utrzymać swój udział w rynku, redukując ceny swoich towarów, jednocześnie wciąż podcinając ceny unijne. Jednocześnie odnotowano dalszy niekorzystny rozwój sytuacji w odniesieniu do udziału w rynku przemysłu unijnego oraz pogorszenie się głównych wskaźników związanych z sytuacją gospodarczą tego przemysłu. Istotnie odnotowany w badanym okresie gwałtowny wzrost taniego przywozu po cenach dumpingowych z Indii, Indonezji i Malezji, które nieustannie podcinały ceny przemysłu unijnego, doprowadził do spadku rentowności przemysłu unijnego i poważnych strat w OD.
- (109) Analiza pozostałych znanych czynników, które mogły spowodować szkodę poniesioną przez przemysł unijny, wykazała, że czynniki te najprawdopodobniej nie mogły zerwać ustalonego związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych z państw, których dotyczy postępowanie, a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (110) W oparciu o powyższą analizę, która we właściwy sposób wyodrębniła i oddzieliła skutki wszystkich znanych czynników mających wpływ na sytuację przemysłu unijnego od szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych, uznano wstępnie, że przywóz po cenach dumpingowych z Indii, Indonezji i Malezji spowodował istotną szkodę poniesioną przez przemysł unijny w rozumieniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.

6. INTERES UNII

6.1. Uwaga wstępna

- (111) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy pomimo tymczasowego wniosku o szkodliwym dumpingu istnieją istotne powody, aby stwierdzić, że wprowadzenie tymczasowych środków antidumpingowych w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii. Analiza interesu Unii oparta została na ocenie wszystkich wchodzących w grę interesów, w tym interesu przemysłu unijnego, importerów i użytkowników produktu objętego postępowaniem.

6.2. Przemysł unijny

- (112) Przemysł unijny poniósł istotną szkodę spowodowaną przywozem po cenach dumpingowych z Indii, Indonezji i Malezji. Przypomina się, że większość wskaźników szkody wykazała negatywne tendencje w badanym okresie. W szczególności wskaźniki szkody związane z wynikami finansowymi przemysłu unijnego, takie jak przepływy pieniężne, zwrot z inwestycji oraz rentowność, znacznie się pogorszyły. Jeżeli nie zostaną wprowadzone żadne środki, dalsze pogarszanie się sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego jest bardzo prawdopodobne.
- (113) Oczekuje się, że nałożenie tymczasowych cel antydumpingowych przywróci efektywne warunki handlu na rynku unijnym, dzięki czemu przemysł unijny będzie mógł odpowiednio dostosować ceny produktu objętego dochodzeniem, tak by odzwierciedlały koszty różnych składników i warunki rynkowe. Oczekuje się, że wprowadzenie tymczasowych środków umożliwi przemysłowi unijnemu odzyskanie przynajmniej części udziału w rynku utraconego w badanym okresie i będzie mieć dalszy pozytywny wpływ na jego sytuację finansową i rentowność.
- (114) Stwierdzono zatem, że wprowadzenie tymczasowych środków antidumpingowych na przywóz produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z Indii, Indonezji i Malezji, będzie w interesie przemysłu unijnego.

6.3. Importerzy

- (115) Kwestionariusze wysłano do 21 importerów w Unii. Tylko dwóch importerów ze Zjednoczonego Królestwa współpracowało przy dochodzeniu, reprezentując łącznie 0,3 % całkowitego przywozu w OD z państw, których dotyczy postępowanie. Tylko większemu z nich złożono wizytę. Na miejscu importer odmówił jednak udostępnienia swoich rachunków, co uniemożliwiło zweryfikowanie istotnych informacji. Oczywiście było jednak to, że mimo iż wprowadzenie środków antidumpingowych oznaczałoby wyższe koszty dla tego przedsiębiorstwa, nie spowodowałoby poważnych problemów dla jego działalności, skierowanej zarówno do tych samych klientów czy też, w razie potrzeby, prowadzonej w innym obszarze.
- (116) W oparciu o dostępne informacje stwierdzono, że mimo iż wprowadzenie tymczasowych środków antidumpingowych wpłynęłoby negatywnie na wymienionego wyżej

importera, powinien on być w stanie przenieść przynajmniej część zwiększonych kosztów na swoich klientów lub zmienić źródło zaopatrzenia. W związku z tym wprowadzenie tymczasowych środków nie powinno w znaczący sposób negatywnie oddziaływać na importerów.

6.4. Użytkownicy

- (117) Użytkownicy produktu objętego dochodzeniem wykazali w tym przypadku duże zainteresowanie. Skontaktowano się z 97 użytkownikami, z których 21 współpracowało w dochodzeniu. Ci współpracujący użytkownicy stanowili ok. 25 % przywozu unijnego produktu objętego postępowaniem w OD. Przedsiębiorstwa te mają siedziby w całej Unii i są obecne w sektorach produktów higieny osobistej, środków chemicznych gospodarstwa domowego oraz detergentów przemysłowych.
- (118) Spośród 21 przedsiębiorstw złożono wizyty pięciu, reprezentującym 18 % całkowitego przywozu UE produktu objętego dochodzeniem w okresie objętym dochodzeniem z państw, których dotyczy postępowanie. Na podstawie zweryfikowanych informacji wydaje się, że produkt objęty dochodzeniem odgrywa znaczną rolę w kosztach struktur produkcji tych przedsiębiorstw, wahając się między 10 % a 20 % w zależności od produktu końcowego.
- (119) W trzech z pięciu odwiedzonych przedsiębiorstw ok. 15 % ogólnej liczby zatrudnionych pracuje w sektorach używających produktu objętego postępowaniem; w jednym przedsiębiorstwie odsetek wynosi ok. 70 %, podczas gdy w innych nie można było zasięgnąć informacji ze względu na kompleksową strukturę przedsiębiorstwa i różnorodność produktów.

- (120) W okresie objętym dochodzeniem średni udział działalności wykorzystującej produkt objęty dochodzeniem wynosił 22 % całej działalności dla przedsiębiorstw, którym złożono wizyty, podczas gdy średnia marża zysku z tej działalności wynosiła ok. 6 %. Na tej podstawie, biorąc pod uwagę relatywnie niski poziom proponowanych środków oszacowano, że wpływ tymczasowych cel antydumpingowych na przywóz z państw, których dotyczy postępowanie, jest ogólnie dość ograniczony. Niektórzy użytkownicy utrzymywali, że wprowadzenie środków antidumpingowych spowodowałoby problemy z dostępnością produktu objętego dochodzeniem w Unii, biorąc pod uwagę, że istnieją tylko dwaj znaczący producenci unijni, a popyt na produkt objęty dochodzeniem coraz bardziej wzrasta. Jednakże należy zwrócić uwagę, że relatywnie niski poziom proponowanych środków nie powinien stanowić przeszkody dla przywozu produktu objętego dochodzeniem z państw, których dotyczy postępowanie. Ponadto wspomniani wyżej dwaj producenci unijni nie wykorzystywali pełnych mocy produkcyjnych w okresie badanym. Dodatkowo zawsze istnieje możliwość przywozu z innych państw trzecich, które nie są objęte środkami. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.

- (121) Biorąc powyższe pod uwagę, nawet jeśli istnieje prawdopodobieństwo, że większość użytkowników odczuje niekorzystny wpływ przedmiotowych środków na przywóz z państw, których dotyczy dochodzenie, ogólny wpływ wydaje się być niewielki. W związku z tym stwierdzono tymczasowo, na podstawie dostępnych informacji, że skutki środków antydumpingowych skierowanych przeciwko przywozowi produktu objętego postępowaniem pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie, najprawdopodobniej nie będą miały znacząco negatywnego wpływu na użytkowników produktu objętego postępowaniem.

6.5. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (122) W związku z powyższym stwierdzono tymczasowo, na podstawie dostępnych informacji dotyczących interesu Unii, że nie ma istotnych argumentów przeciwko wprowadzeniu tymczasowych środków na przywóz produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państw, których dotyczy postępowanie.

7. TYMCZASOWE ŚRODKI ANTYPUMINGOWE

- (123) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić tymczasowe środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi unijnemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.

7.1. Poziom usuwający szkodę

- (124) W celu ustalenia poziomu takich środków wzięto pod uwagę ustalone marginesy dumpingu, a także kwotę cła niezbędną do usunięcia szkody ponoszonej przez przemysł unijny.
- (125) Przy obliczaniu poziomu opłat celnych niezbędnych do usunięcia skutków dumpingu wyrządzającego szkodę uznano, że środki powinny umożliwić przemysłowi unijnemu pokrycie kosztów produkcji oraz osiągnięcie ze sprzedaży produktu podobnego w Unii takiego zysku przed opodatkowaniem, jaki byłby możliwy dla tego rodzaju przemysłu w takim sektorze w normalnych warunkach konkurencji, czyli gdyby nie istniał przywóz towarów po cenach dumpingowych.
- (126) Dlatego też obliczono poziom usuwający szkodę na podstawie porównania średniej ceny przywozu po cenach dumpingowych z ceną docelową przemysłu unijnego. Cena docelowa została ustalona przez obliczenie progu opłacalności sprzedaży przemysłu unijnego (jako że odnotował spadki w OD) oraz dodatnie docelowej marży zysku do takiej ceny sprzedaży. Przedstawiciele przemysłu unijnego utrzymywali, że 15 % byłoby odpowiednią stawką docelowej marży zysku, ale nie byli w stanie poprzeć tego dowodami. W związku z tym docelowa marża zysku została tymczasowo ustalona na 7,7 %, co odpowiada ostatniej marży zysku realizowanej przez jednego ze skarżących w ostatnim roku dochodowym przed okresem badanym.

- (127) Średni margines sprzedaży po zaniżonych cenach został ustalony na poziomie 24,2 % dla Indii, 9,1 % dla Indonezji i 25,7 % dla Malezji.

7.2. Środki tymczasowe

- (128) W związku z powyższym i na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego uznaje się, że należy nałożyć tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz produktu objętego postępowaniem, pochodzącego z Indii, Indonezji i Malezji, na poziomie najniższego ustalonego poziomu dumpingu i poziomu usuwającego szkodę, zgodnie z zasadą niższego cła. We wszystkich przypadkach, z wyjątkiem jednego, tymczasowe stawki cła antydumpingowego zostały określone na podstawie marginesu dumpingu.
- (129) W związku z powyższym proponowane stawki ceł antydumpingowych, wyrażone w cenach CIF na granicy Unii, przed oceniem, są tymczasowo następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Tymczasowe cło antydumpingowe %
Indie	VVF Limited	4,8
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,3
Indonezja	P.T. Ecogreen Oleochemicals	6,3
	P.T. Musim Mas	4,3
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,6
Malezja	KL-Kepong Oleomas (KLK)	5,0
	Emery	5,3
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,8

- (130) Indywidualne stawki cła antydumpingowego określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają zatem wyłączone zastosowanie do przywozu towarów pochodzących z państw, których dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązanymi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

- (131) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianych indywidualnych stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji⁽¹⁾ wraz z wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na rynki zagraniczne, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.
- (132) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie ceł antydumpingowych, poziom cła rezydualnego powinien mieć zastosowanie nie tylko do niewspółpracujących producentów eksportujących, lecz również do tych producentów, którzy nie dokonywali wywozu do Unii w OD.
- (133) Aby zapewnić dobre zarządzanie, należy ustalić okres, w którym zainteresowane strony, które zgłosiły się w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu, mogłyby przedstawić swoje opinie na piśmie oraz złożyć wniosek o przesłuchanie. Ponadto należy podkreślić, iż ustalenia w sprawie nałożenia ceł antydumpingowych dokonane na potrzeby niniejszego rozporządzenia mają charakter tymczasowy i mogą zostać ponownie rozważone przy wprowadzaniu środków ostatecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz nasyconych alkoholi tłuszczowych o długości łańcucha węglowego C8, C10, C12, C14, C16 lub C18 (wyłączając izomery rozgałęzione), w tym nierozgałęzione nasycone alkohole tłuszczowe (zwane także „poszczególnymi frakcjami”) oraz mieszaniny zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C6-C8, C6-C10, C8-C10, C10-C12 (powszechnie kategoryzowanych jako C8-C10), mieszaniny zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C12-C14, C12-C16, C12-C18, C14-C16 (powszechnie kategoryzowanych jako C12-C14) oraz mieszaniny zawierające w przeważającej części kombinację długości łańcuchów węglowych C16-C18, objęte obecnie kodami ex 2905 16 85, 2905 17 00, ex 2905 19 00 oraz ex 3823 70 00 (kody TARIC 2905 16 85 10, 2905 19 00 60, 3823 70 00 11 oraz 3823 70 00 91), pochodzące z Indii, Indonezji i Malezji.

2. Stawka tymczasowego cła antydumpingowego stosowana do cen netto na granicy Unii, przed ocleniem, produktów opisanych w ust. 1, wytwarzanych przez niżej wymienione przedsiębiorstwa, jest następująca:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Tymczasowe cło antydumpingowe %	Dodatkowy kod TARIC
Indie	VVF Limited, Sion (East), Mumbai	4,8	B110
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,3	B999
Indonezja	PT. Ecogreen Oleochemicals, Kabil, Batam	6,3	B111
	P.T. Musim Mas, Tanjung Mulia, Medan, Sumatera Utara	4,3	B112
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,6	B999
Malezja	KL-Kepong Oleomas Sdn Bhd, Petaling Jaya, Selangor Darul Ehsan	5,0	B113
	Emery Oleochemicals (M) Sdn. Bhd., Kuala Langat, Selangor	5,3	B114
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	13,8	B999

3. Dopuszczenie do swobodnego obrotu na terenie Unii produktu, o którym mowa w ust. 1, uwarunkowane jest wpłaconiem zabezpieczenia w wysokości kwoty cła tymczasowego.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Nie naruszając przepisów art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, zainteresowane strony mogą zwrócić się o ujawnienie istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których przyjęto niniejsze rozporządzenie, przedstawić swoje opinie na piśmie i wystąpić o możliwość złożenia przed Komisją ustnych wyjaśnień w ciągu jednego miesiąca od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 21 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 zainteresowane strony mogą przedstawiać uwagi dotyczące zastosowania niniejszego rozporządzenia przez okres jednego miesiąca od daty jego wejścia w życie.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 niniejszego rozporządzenia obowiązuje przez okres sześciu miesięcy.

⁽¹⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Office Nerv-105, 1049 Brussels, BELGIA

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 maja 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 447/2011**z dnia 6 maja 2011 r.****dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, konieczne jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towaru określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzeniem (EWG) nr 2658/87 ustanowiono Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury, która jest w całości lub w części oparta na Nomenklaturze scalonej, bądź która dodaje do niej jakiegokolwiek dodatkowy podpodział i która została ustanowiona szczególnymi przepisami unijnymi, w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.
- (3) Stosownie do wymienionych wyżej ogólnych reguł, towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku należy klasyfikować do kodu CN wskazanego w kolumnie 2., na mocy uzasadnień określonych w kolumnie 3. tej tabeli.

- (4) Należy zagwarantować, aby wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich odnośnie do klasyfikacji towarów w Nomenklaturze scalonej, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, mogła być nadal przywoływana przez otrzymującego przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽²⁾.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towar opisany w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku klasyfikuje się w Nomenklaturze scalonej do kodu CN wskazanego w kolumnie 2. tej tabeli.

Artykuł 2

Wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 maja 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Algirdas ŠEMETA
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
Nadziewane liście winorośli gotowe do spożycia, w puszkach. Produkt wytwarzany jest z mieszaniny ryżu, cebuli, oleju sojowego, soli, kwasu cytrynowego, czarnego pieprzu, mięty i kopru, zawiniętej w liście winorośli. Skład (% masy): — ryż: około 50, — liście winorośli: około 15, — cebula: około 9, — inne składniki: olej, sól, przyprawy i woda.	1904 90 10	Klasyfikacja wyznaczona jest przez reguły 1, 3 b) i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej oraz brzmienie kodów CN 1904, 1904 90 i 1904 90 10. Zasadniczy charakter temu produktowi nadaje ryż. Ze względu na jego cechy produkt ten należy klasyfikować zgodnie z regułą 3 b) Ogólnych reguł do pozycji 1904.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 448/2011**z dnia 6 maja 2011 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Σταφίδα Ηλείας (Stafida Ilias) (ChOG)]**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Grecji o rejestrację nazwy „Σταφίδα Ηλείας (Stafida Ilias)” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeczności zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 maja 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 233 z 28.8.2010, s. 20.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

GRECJA

Σταφίδα Ηλείας (Stafida Ilias) (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 449/2011

z dnia 6 maja 2011 r.

rejestrujące niektóre nazwy w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [陕西苹果 (Shaanxi ping guo) (ChNP), 龙井茶 (Longjing Cha) (ChNP), 琚溪蜜柚 (Guanxi Mi You) (ChNP), 蠡县麻山药 (Lixian Ma Shan Yao) (ChOG)]

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Republiki Chińskiej o rejestrację nazw „陕西苹果 (Shaanxi ping guo)”, „龙井茶 (Longjing Cha)”, „琚溪蜜柚 (Guanxi Mi You)” i „蠡县麻山药 (Lixian Ma Shan Yao)” został opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwy te powinny zostać zarejestrowane,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym rejestruje się nazwy wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 maja 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Dacian CIOLOȘ
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 252 z 18.9.2010, s. 16; Dz.U. C 254 z 22.9.2010, s. 6; Dz.U. C 257 z 24.9.2010, s. 3; Dz.U. C 257 z 24.9.2010, s. 7.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

CHIŃSKA REPUBLIKA LUDOWA

琯溪蜜柚 (Guanxi Mi You) (ChNP)**蠡县麻山药** (Lixian Ma Shan Yao) (ChOG)**陕西苹果** (Shaanxi ping guo) (ChNP)**Klasa 1.8. Inne produkty wymienione w załączniku I do Traktatu (przyprawy itp.)**

CHIŃSKA REPUBLIKA LUDOWA

龙井茶 (Longjing Cha) (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 450/2011**z dnia 10 maja 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 11 maja 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 maja 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	JO	78,3
	MA	46,2
	TN	107,9
	TR	82,0
	ZZ	78,6
0707 00 05	TR	76,8
	ZZ	76,8
0709 90 70	MA	86,8
	TR	123,0
	ZZ	104,9
0709 90 80	EC	27,0
	ZZ	27,0
0805 10 20	EG	51,1
	IL	59,9
	MA	47,9
	TN	54,9
	TR	72,0
	ZZ	57,2
0805 50 10	TR	49,8
	ZZ	49,8
0808 10 80	AR	68,7
	BR	72,9
	CA	107,1
	CL	82,9
	CN	102,2
	NZ	116,8
	US	143,8
	UY	71,0
	ZA	76,2
	ZZ	93,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2011/58/UE

z dnia 10 maja 2011 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu odnowienia włączenia karbendazymu jako substancji czynnej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Włączenie karbendazymu do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG wygasa w dniu 13 czerwca 2011 r.
- (2) Włączenie substancji czynnej może na wniosek zostać odnowione na okres nieprzekraczający dziesięciu lat. W dniu 6 sierpnia 2007 r. Komisja otrzymała od wnioskodawcy taki wniosek w sprawie odnowienia włączenia przedmiotowej substancji.
- (3) W dniu 10 stycznia 2008 r. wnioskodawca przedłożył Niemcom, państwu członkowskiemu pełniącemu rolę sprawozdawcy, dane na poparcie swojego wniosku o odnowienie włączenia karbendazymu.
- (4) Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przygotowało projekt sprawozdania z ponownej oceny, co do którego wnioskodawca wyraził swoje uwagi dnia 13 maja 2009 r. i które, po jego ukończeniu, zostało przedłożone Komisji oraz wnioskodawcy dnia 24 lipca 2009 r. Oprócz oceny substancji sprawozdanie zawiera wykaz badań, na których państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy opierało się podczas przeprowadzania oceny.
- (5) Komisja przekazała dnia 28 lipca 2009 r. projekt sprawozdania z ponownej oceny Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (dalej „Urząd”) oraz państwom członkowskim, z prośbą o uwagi.
- (6) Na wniosek Komisji dnia 14 grudnia 2009 r. projekt sprawozdania z ponownej oceny został poddany wzajemnej weryfikacji przez państwa członkowskie i Urząd oraz przedłożony wnioskodawcy, aby wyraził swoje uwagi. Urząd przedstawił Komisji swoje wnioski

dotyczące wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka karbendazymu⁽²⁾ w dniu 30 kwietnia 2010 r. Uwzględniono uwagi wnioskodawcy, przekazane w dniu 31 maja 2010 r.; państwa członkowskie i Komisja, w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt, dokonały przeglądu projektu sprawozdania z ponownej oceny oraz wniosków Urzędu. Przegląd zostały zakończone w dniu 23 listopada 2010 r. w formie opracowanego przez Komisję sprawozdania z przeglądu dotyczącego karbendazymu.

- (7) Jak wykazały różnorodne badania, można oczekiwać, że środki ochrony roślin zawierające karbendazym nadal spełniają wymogi ustanowione w art. 5 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 91/414/EWG w odniesieniu do zastosowań, które zostały zbadane przez Komisję i wyszczególnione w jej sprawozdaniu z przeglądu. Należy zatem odnowić włączenie karbendazymu do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG w celu zapewnienia możliwości udzielania zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną zgodnie z przepisami wymienionej dyrektywy. Oprócz zastosowań objętych pierwszym włączeniem wnioskodawca w dokumentacji w sprawie odnowienia pozwolenia proponuje zastosowanie w odniesieniu do buraka pastewnego. Uwzględniając dodatkowe dane przedstawione przez wnioskodawcę, zastosowanie w odniesieniu do buraka pastewnego powinno zostać dodane do wykazu dopuszczonych zastosowań.
- (8) Artykuł 5 ust. 4 dyrektywy 91/414/EWG stanowi, że włączenie substancji do załącznika I może być przedmiotem ograniczeń. Aby odpowiednio odzwierciedlić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska, według norm unijnych, należy ograniczyć zastosowanie karbendazymu do zastosowań, które zostały rzeczywiście poddane ocenie i które uznaje się za zgodne z warunkami zawartymi w art. 5 ust. 1 dyrektywy 91/414/EWG. Oznacza to, że nie dopuszcza się zastosowań, które nie znajdują się w wykazie zastosowań w załączniku I do przedmiotowej dyrektywy, dopóki nie będą najpierw dodane do tego wykazu. Należy ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy obecności dwóch istotnych zanieczyszczeń: 2-amino-3-hydroksyfenazyny (AHP) i 2,3-diaminofenazyny (DAP) w karbendazymie wytwarzanym w celach komercyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991 s. 1.

⁽²⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, Wnioski z wzajemnej weryfikacji dotyczącej oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy dla substancji czynnej karbendazym, EFSA Journal 2010; 8(5):1598.

- (9) Bez uszczerbku dla wniosków, o których mowa w motywie 8, należy uzyskać dalsze informacje na temat pewnych kwestii szczegółowych. Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 91/414/EWG stanowi, że włączenie substancji do załącznika I może być uzależnione od spełnienia określonych warunków. Dlatego konieczne jest, aby wnioskodawca przedłożył dodatkowe informacje dotyczące degradacji tlenowej w glebie, długoterminowego zagrożenia dla ptaków oraz znaczenia trzeciego zanieczyszczenia, nazywanego w celu zachowania poufności AEFO37197. Ponadto należy zwrócić się do wnioskodawcy o przeanalizowanie badań włączonych do wykazu w projekcie sprawozdania z ponownej oceny z dnia 16 lipca 2009 r. (tom 1, poziom 4 „Dodatkowe informacje”, s. 155–157).
- (10) Niektóre państwa członkowskie wyraziły zaniepokojenie odnośnie do profilu zagrożeń tej substancji. Podobne obawy wyrażano w czasie pierwszego włączenia. Dokumentacja dotycząca odnowienia jest częściowo oparta na danych toksykologicznych wykorzystanych podczas oceny dokumentacji przedłożonej do celów pierwszego włączenia tej substancji. Pierwotne włączenie ograniczone było do okresu trzech lat⁽¹⁾. Należy również uwzględnić postępujące wsparcie dla konieczności zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz równowagi środowiska. W związku z tym należy ograniczyć okres odnowienia włączenia do trzech i pół roku.
- (11) Jak w przypadku wszystkich substancji włączonych do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG status karbendazymu mógłby zostać poddany weryfikacji na mocy art. 5 ust. 5 tej dyrektywy w świetle wszelkich nowych dostępnych danych, takich jak obecnie trwająca ocena w ramach dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽²⁾, czy przeglądu odpowiedniej literatury naukowej.
- (12) Należy przewidzieć rozsądnie długi termin na odnowienie włączenia substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG w celu umożliwienia państwom członkowskim i zainteresowanym stronom przygotowania się do spełnienia nowych wymogów wynikających z tego faktu.
- (13) Nie naruszając określonych w dyrektywie 91/414/EWG zobowiązań wynikających z odnowienia włączenia substancji czynnej do załącznika I do tej dyrektywy, państwom członkowskim należy dać sześć miesięcy, licząc od daty odnowienia włączenia, na dokonanie przeglądu istniejących zezwoleń dotyczących środków ochrony roślin zawierających karbendazym w celu spełnienia wymogów ustanowionych w dyrektywie 91/414/EWG, w szczególności jej art. 13, oraz stosownych warunków określonych w załączniku I do tej dyrektywy. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny odnowić zezwolenia, w razie konieczności ze zmianami, lub odmówić ich odnowienia. W drodze odstępstwa od powyższego terminu należy przyznać więcej czasu na przedłożenie i ocenę zaktualizowanej pełnej dokumentacji wyszczególnionej w załączniku III dla każdego środka ochrony roślin i każdego zamierzonego zastosowania zgodnie z jednolitymi zasadami ustanowionymi w dyrektywie 91/414/EWG.
- (14) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 91/414/EWG.
- (15) Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt nie wydał opinii w terminie ustalonym przez przewodniczącego komitetu i dlatego Komisja przedłożyła Radzie wniosek dotyczący tych środków. Ponieważ po upływie terminu ustanowionego w art. 19 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/414/EWG Rada nie przyjęła proponowanych środków ani nie zgłosiła wobec nich sprzeciwu, środki te mają zostać przyjęte przez Komisję,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 30 listopada 2011 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie zaczną stosować te przepisy od dnia 1 grudnia 2011 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 3

1. Zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG państwa członkowskie w miarę potrzeby odpowiednio zmieniają lub wycofują istniejące zezwolenia dla środków ochrony roślin zawierających karbendazym jako substancję czynną w terminie do dnia 1 grudnia 2011 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2006/135/WE z dnia 11 grudnia 2006 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia karbendazymu jako substancji czynnej (Dz.U. L 349 z 12.12.2006, s. 37).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

Przed upływem tego terminu państwa członkowskie w szczególności weryfikują, czy spełnione są warunki wymienione w załączniku I do wspomnianej dyrektywy odnośnie do karbendazymu, z wyjątkiem warunków wskazanych w części B pozycji odnoszącej się do tej substancji czynnej, oraz czy posiadacz zezwolenia zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 13 tej dyrektywy posiada dokumentację spełniającą wymogi załącznika II do wspomnianej dyrektywy lub dostęp do takiej dokumentacji.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie dokonują ponownej oceny każdego dopuszczonego środka ochrony roślin zawierającego karbendazym jako jedyną substancję czynną lub jako jedną z substancji czynnych wyszczególnionych w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG najpóźniej do dnia 1 czerwca 2011 r., uwzględniając najnowszy stan wiedzy naukowej i technicznej, zgodnie z jednolitymi zasadami określonymi w załączniku VI do dyrektywy 91/414/EWG, na podstawie dokumentacji zgodnej z wymogami określonymi w załączniku III do wymienionej dyrektywy i z uwzględnieniem części B pozycji dotyczącej karbendazymu w załączniku I do tej dyrektywy. Na podstawie powyższej oceny państwa członkow-

skie określają, czy środek nadal spełnia warunki ustanowione w art. 4 ust. 1 lit. b), c), d) i e) dyrektywy 91/414/EWG. Po dokonaniu tych ustaleń państwa członkowskie w razie potrzeby zmieniają lub wycofują zezwolenia do dnia 1 grudnia 2013 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2011 r.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 maja 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

Załącznik

W załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG wiersz nr 149 otrzymuje brzmienie:

Nr	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data wejścia w życie	Data wygaśnięcia włączenia	Przepisy szczególne
„149	Karbendazym Nr CAS 10605-21-7 Nr CIPAC 263	Metylo benzimidazolo-2-yl karbaminian	≥ 980 g/kg Istotne zanieczyszczenia 2-amino-3-hydroksyfenazyna (AHP): nie więcej niż 0,0005 g/kg 2,3-diaminofenazyna (DAP): nie więcej niż 0,003 g/kg	1 czerwca 2011 r.	30 listopada 2014 r.	CZĘŚĆ A Zezwala się wyłącznie na stosowanie w charakterze środka grzybobójczego w odniesieniu do następujących upraw: — zboża, — nasiona rzepaku, — burak cukrowy i pastewny, — kukurydza, przy zastosowaniu dawek nieprzekraczających: — 0,25 kg substancji czynnej na hektar w przypadku stosowania środka w odniesieniu do zbóż i nasion rzepaku, — 0,075 kg substancji czynnej na hektar w przypadku stosowania środka w odniesieniu do buraka cukrowego i pastewnego, — 0,1 kg substancji czynnej na hektar w przypadku stosowania środka w odniesieniu do kukurydzy. Nie wolno zezwolić na następujące zastosowania: — rozpylanie strumieniem powietrza, — korzystanie z opylacza plecakowego i urządzeń trzymanych w rękach, zarówno przez osoby bez specjalnego przygotowania, jak i przez profesjonalnych użytkowników, — stosowanie w ogrodnictwie przydomowym. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie wszystkich odpowiednich środków zmniejszających ryzyko. Szczególną uwagę należy zwrócić na ochronę: — organizmów wodnych. Należy zastosować odpowiednie środki zmniejszające znoszenie cieczy roboczej, aby zminimalizować narażenie wód powierzchniowych. Środki te powinny obejmować zachowanie właściwej odległości między obszarami poddanymi działaniu środka a zbiornikami wód powierzchniowych, także w połączeniu z zastosowaniem technik lub urządzeń zmniejszających znoszenie cieczy roboczej,

Nr	Nazwa zwyczajowa, numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data wejścia w życie	Data wygaśnięcia włączenia	Przepisy szczególne
						— dżdżownic i innych makroorganizmów glebowych. Warunki zezwolenia muszą obejmować środki zmniejszające ryzyko, takie jak wybór najbardziej odpowiedniego połączenia liczby zastosowań i ich terminów oraz, w odpowiednich przypadkach, odpowiedniego stężenia substancji czynnej, — ptaków (zagrożenie długoterminowe). W zależności od wyniku oceny ryzyka szczególnych zastosowań ukierunkowane środki zmniejszające ryzyko mogą okazać się konieczne, aby zminimalizować narażenie, — operatorów sprzętu, którzy muszą nosić odpowiednią odzież ochronną, w szczególności rękawice, kombinezony, buty gumowe i ochronę twarzy lub okulary ochronne podczas sporządzania mieszanki, jej ładowania i stosowania oraz czyszczenia sprzętu, chyba że narażenie na działanie substancji czynnej zostało wykluczone dzięki odpowiedniemu zaprojektowaniu i skonstruowaniu sprzętu lub dzięki zamontowaniu specjalnych części ochronnych na sprzęcie. CZĘŚĆ B W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad załącznika VI należy uwzględnić wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego karbendazymu, w szczególności jego dodatki I i II. Państwa członkowskie, których to dotyczy, zwracają się do wnioskodawcy o przedłożenie Komisji: — najpóźniej do dnia 1 grudnia 2011 r. informacji dotyczących znaczenia toksykologicznego i ekotoksykologicznego zanieczyszczenia AEF037197, — najpóźniej do dnia 1 czerwca 2012 r. analizy badań zawartych w wykazie w projekcie sprawozdania z ponownej oceny z dnia 16 lipca 2009 r. (tom 1, poziom 4 »Dodatkowe informacje«, s. 155–157), — najpóźniej do dnia 1 czerwca 2013 r. informacji o losach i zachowaniu się (droga degradacji tlenowej w glebie) oraz o zagrożeniach długoterminowych dla ptaków.”

⁽¹⁾ Dodatkowe informacje na temat identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 maja 2010 r.

w sprawie pomocy państwa w formie ugody podatkowej udzielonej przez Belgię na rzecz spółki Umicore SA (dawniej „Union Minière SA”) (Pomoc państwa C 76/03 (ex NN 69/03))

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 2538)

(Jedynie teksty w języku francuskim i niderlandzkim są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/276/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag⁽¹⁾ zgodnie z przywołanymi artykułami i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

uzupełniających umożliwiających wyjaśnienie stanowiska belgijskich organów administracji podatkowej odnośnie do ugody z Umicore.

(5) Pismem z dnia 31 października 2003 r. władze belgijskie poinformowały Komisję, że sędzia śledczy F. Lugentz przy sądzie w Brukseli, odpowiedzialny za dochodzenie karne przeciwko X dotyczące okoliczności, w których zawarto ugodę między ISI a Umicore, zajął dokumentację podatkową Umicore oraz wszystkie dokumenty dotyczące przedmiotowej ugody.

I. PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 11 lutego 2002 r. Komisja przekazała władzom belgijskim informacje, którymi dysponowała, dotyczące ugody między *Inspection Spéciale des Impôts* (specjalnym inspektoratem podatkowym, zwanym dalej „ISI”), organem belgijskiej administracji podatkowej, a spółką Umicore SA („Umicore”), dawniej „Union Minière SA”, w sprawie zmniejszenia należności z tytułu podatku od wartości dodanej („VAT”). W wyżej wymienionym piśmie Komisja wezwała władze belgijskie do dostarczenia wszelkich informacji mogących umożliwić jej ocenę tej ugody w świetle art. 107 i 108 Traktatu (*).

(2) Rząd belgijski odpowiedział Komisji pismem z dnia 7 maja 2002 r.

(3) Pismem z dnia 9 sierpnia 2002 r. Komisja wezwała do udzielenia dalszych informacji w celu uzupełnienia oceny środka pomocy. Rząd belgijski przekazał te informacje pismem z dnia 18 września 2002 r.

(4) Pismem z dnia 21 października 2003 r. Komisja wezwała władze belgijskie do dostarczenia dokumentów

(6) Pismem z dnia 10 grudnia 2003 r. Komisja poinformowała Belgię o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do tej pomocy.

(7) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ dnia 7 września 2004 r. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowej pomocy.

(8) Z powodu błędu w tekście opublikowanym dnia 7 września 2004 r. decyzję opublikowano ponownie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dnia 17 listopada 2004 r. ⁽³⁾.

(9) Komisja otrzymała uwagi na ten temat od Umicore w pismach z dnia 7 października i z dnia 13 grudnia 2004 r. oraz od anonimowej strony trzeciej w piśmie otrzymanym dnia 4 października 2004 r.

(10) Po opublikowaniu nowej decyzji Belgia przedstawiła swoje uwagi w piśmie z dnia 15 grudnia 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 280 z 17.11.2004, s. 10.

(*) Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”). W obu przypadkach treść postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy rozumieć, tam gdzie to stosowne, jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE. W TFUE wprowadzono także pewne zmiany terminologiczne, takie jak zastąpienie „Wspólnoty” przez „Unię” i „wspólnego rynku” przez „rynek wewnętrzny”.

⁽²⁾ Dz.U. C 223 z 7.9.2004, s. 2.

⁽³⁾ Zob. przypis 1.

- (11) Dnia 13 maja 2005 r. Komisja przekazała Belgii uwagi stron trzecich. Belgia przedstawiła swoje uwagi dnia 13 czerwca 2005 r.
- (12) Pismem z dnia 12 grudnia 2005 r. Komisja poinformowała Belgię o decyzji zawieszenia badania środka do czasu wydania przez organy sądowe decyzji w toczącej się sprawie.
- (13) W odpowiedzi z dnia 19 stycznia 2006 r. Belgia wskazała, że faktycznie dokonano przeszukania lokali administracji, że zajęto w całości dokumentację podatkową oraz że poinformuje Komisję o decyzjach, o których organy sądowe powiadomią przedmiotowy organ administracji.
- (14) Pismem z dnia 31 marca 2008 r. Komisja zażądała, aby poinformowano ją o stanie zaawansowania postępowania sądowego oraz o ewentualnym odzyskaniu zajętych dokumentów.
- (15) Belgia odpowiedziała Komisji pismem z dnia 16 czerwca 2008 r., informując, że postępowanie sądowe zamknięto dnia 13 listopada 2007 r.
- (16) Dnia 28 lipca 2008 r. odbyło się posiedzenie przedstawicieli ISI i Komisji, w wyniku którego do władz belgijskich wysłano pocztą elektroniczną listę pytań podsumowujących kwestie podniesione na posiedzeniu przez przedstawicieli Komisji. Władze belgijskie przekazały swoją odpowiedź pismem z dnia 9 września 2008 r.
- (17) Pismem z dnia 17 października 2008 r. Komisja przypominała Belgii o obowiązku podjęcia wszelkich niezbędnych kroków, w tym odzyskania zajętych dokumentów, w celu udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Komisję. W piśmie tym Komisja omówiła również możliwość wydania Belgii urzędowego nakazu dostarczenia żądanych informacji, biorąc pod uwagę, że informacje te powinny już były zostać dostarczone Komisji w odpowiedzi na poprzednie wezwania do udzielenia informacji.
- (18) W wiadomości e-mail z dnia 21 stycznia 2009 r. Komisja zażądała od władz belgijskich, aby informowały ją o decyzjach w sprawie jej pisma z dnia 17 października 2008 r. Władze belgijskie pismem z dnia 29 stycznia 2009 r. odpowiedziały, że ISI podjął kroki w celu udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Komisję.
- (19) Pismem z dnia 7 maja 2009 r. Belgia poinformowała Komisję, że zajęte dokumenty ostatecznie zwrócono do ISI oraz że dokumenty są przedmiotem badania w celu udzielenia odpowiedzi na pytania Komisji.
- (20) Pismem z dnia 6 sierpnia 2009 r. Belgia przekazała Komisji odpowiedź na pytania zadane przez Komisję w piśmie z dnia 17 października 2008 r.
- (21) Na wniosek Komisji Belgia wiadomością e-mail z dnia 22 września 2009 r. przekazała informacje uzupełniające na temat niektórych mających zastosowanie przepisów administracyjnych.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS POMOCY

II.1. Kontekst ogólny ugody zawartej między ISI a Umicore dnia 21 grudnia 2000 r.

- (22) W ramach dochodzeń prowadzonych przez organy podatkowe szeregu państw członkowskich w sprawie transakcji dotyczących metali szlachetnych dyrekcja regionalna ISI w Brukseli przeprowadziła czynności sprawdzające w UMICORE SA odnośnie do lat 1995–1999. W następstwie tych czynności sprawdzających organ ISI przekazał Umicore odpowiednio dnia 30 listopada 1998 r. i dnia 30 kwietnia 1999 r. dwie noty rozliczeniowe stwierdzające nieprawidłowe zastosowanie zwolnień z VAT w odniesieniu do sprzedaży sproszkowanego srebra przedsiębiorstwom mającym siedzibę we Włoszech, w Szwajcarii i w Hiszpanii.
- (23) Te dwie noty rozliczeniowe dotyczyły w szczególności tymczasowego określenia kwoty VAT, do zapłaty której spółka Umicore stała się zobowiązana w związku z nieprawidłowo zastosowanymi zwolnieniami, kwoty należnej grzywny podatkowej oraz prawnie wymagalnych odsetek ze skutkiem od dnia powstania należności VAT. W obu notach zachęcano podatnika do przekazania ISI pisemnej zgody odnośnie do określonych kwot lub przedstawienia właściwie umotywowanych zastrzeżeń w terminie 20 dni.
- (24) Korzystając z tej drugiej możliwości, spółka Umicore wystosowała do ISI w czerwcu 1999 r. dwa pisma, w których przedstawiła swoje zastrzeżenia odnośnie do stwierdzeń ISI oraz domagała się uznania prawidłowości zastosowania zwolnienia z VAT. Dnia 23 grudnia 1999 r. ISI przekazał Umicore swoje uwagi w odpowiedzi na dwa pisma podatnika, potwierdzając ważność stwierdzeń zawartych w dwóch notach rozliczeniowych. W związku z tym ISI zachęcił spółkę Umicore, aby przekazała swoją zgodę na ustalone opodatkowanie lub nowe informacje mogące spowodować jego zmniejszenie lub umorzenie i w razie potrzeby złożyła oświadczenie o rezygnacji z minionego okresu przedawnienia w celu przerwania biegu przedawnienia w odniesieniu do uiszczenia kwot podatku, odsetek i grzywien podatkowych. Dnia 30 marca 2000 r. Umicore uzupełniła argumentację, ponownie odrzucając wnioski ISI.
- (25) Dnia 21 grudnia 2000 r. ISI przyjął przedstawioną przez Umicore propozycję ugody („ugoda”) w sprawie dwóch not rozliczeniowych dotyczących stosowania VAT w odniesieniu do całego okresu objętego kontrolą ISI. Przedmiotowa ugoda przewiduje uiszczenie przez Umicore sumy znacznie niższej niż kwoty określone w wyżej wymienionych notach rozliczeniowych.

II.2. Opodatkowanie dostaw wewnątrzwspólnotowych oraz wywozu towarów

- (26) Przepisy dotyczące VAT mającego zastosowanie do dostaw wewnątrzwspólnotowych oraz do wywozu towarów, o których mowa w ugodzie dotyczącej lat

1995–1998, wynikają z transpozycji dyrektywy Rady 91/680/EWG⁽⁴⁾ do belgijskiego kodeksu podatkowego w zakresie VAT. Dyrektywa zawierała regulacje przejściowe dotyczące VAT, mające na celu zniesienie granic podatkowych wewnątrz Unii Europejskiej, oraz zmieniała szóstą dyrektywę VAT⁽⁵⁾.

1. Opodatkowanie dostaw towarów

- (27) Zgodnie z art. 2 akapit pierwszy *Code de la TVA* (kodeksu podatkowego w zakresie VAT, zwanego dalej „CTVA”) „opodatkowaniu podlega dostawa towarów i świadczenie usług dokonywane odpłatnie na terytorium Belgii przez podatnika działającego w takim charakterze”.

- (28) Ponadto art. 10 CTVA stanowi, co następuje:

„Dostawa towaru» oznacza przeniesienie prawa do rozporządzania towarem w charakterze właściciela. W kategorii tej mieści się w szczególności oddanie towaru do dyspozycji nabywcy lub cesjonariusza w ramach wykonania umowy rozporządzającej lub zobowiązującej”.

- (29) Ponadto art. 15 CTVA stanowi, co następuje:

„§ 1. Dostawa towarów ma miejsce na terytorium Belgii, jeżeli miejsce, w którym odbywa się ta dostawa, zgodnie z §§ 2–6, znajduje się na terytorium Belgii.

§ 2. Miejsce dostawy towarów znajduje się w miejscu, w którym towar oddaje się do dyspozycji nabywcy lub cesjonariusza.

Uznaje się jednak, że miejsce dostawy znajduje się:

- 1) w miejscu, w którym rozpoczyna się wysyłka lub przewóz do nabywcy, jeżeli towar wysyła lub przewozi dostawca, nabywca lub osoba trzecia;

[...]

§ 7. O ile nie dowiedziono inaczej, dostawa majątku ruchomego ma miejsce na terytorium Belgii, jeżeli w chwili dostawy na tym terytorium znajduje się siedziba

przedsiębiorstwa lub stałe miejsce prowadzenia działalności jednej ze stron biorących udział w transakcji, lub, w razie braku takiej siedziby lub takiego stałego miejsca prowadzenia działalności, jeżeli na tym terytorium znajduje się miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu jednej ze stron biorących udział w transakcji.”.

- (30) W związku z tym dostawa towarów (których przewóz rozpoczyna się na terytorium Belgii) zasadniczo podlega opodatkowaniu w Belgii. W odniesieniu do przypadków, w których jedna ze stron biorących udział w transakcji ma swoją siedzibę na terytorium Belgii, prawo konstruuje domniemanie prawne, zgodnie z którym dostawa ma miejsce na terytorium Belgii.

2. Osoba zobowiązana do zapłaty VAT

- (31) Na podstawie art. 51 ust. 1 CTVA podatnik, który na terytorium Belgii prowadzi podlegającą opodatkowaniu działalność polegającą na dostawie towarów lub świadczeniu usług, jest zobowiązany do zapłaty podatku.

3. Wywóz

- (32) Artykuł 39 ust. 1 CTVA, który przewiduje system zwolnień z VAT stosowany do wywozu towarów, stanowi, że „zwolnieniu z podatku podlegają: 1) dostawy towarów wysyłanych lub przewożonych przez sprzedawcę lub na jego rachunek poza terytorium Wspólnoty; 2) dostawy towarów wysyłanych lub przewożonych przez nabywcę niemającego siedziby na terytorium Belgii lub na jego rachunek poza terytorium Wspólnoty [...]”.

- (33) Zgodnie z art. 39 ust. 3 CTVA w prawie belgijskim, na mocy *arrêté royal* (rozporządzenia królewskiego) nr 18 z dnia 29 grudnia 1992 r. („AR nr 18”), ustanowiono warunki zwolnienia dotyczącego wywozu towarów z Belgii poza terytorium Wspólnoty⁽⁶⁾.

⁽⁶⁾ Artykuł 5 ust. 2 AR nr 18 stanowi, że „nabywca niemający siedziby w Belgii, który sam nabywa towary w Belgii, musi przy nabyciu dostarczyć sprzedawcy mającemu siedzibę w Belgii potwierdzenie odbioru. Potwierdzenie odbioru dostarczone sprzedawcy musi zawierać informację o dacie dostawy towarów, ich opis oraz informację o państwie przeznaczenia. Ten sam dokument należy wydać sprzedawcy, jeżeli nabycia towarów w Belgii dokonuje osoba trzecia działająca na rzecz nabywcy niemającego siedziby w Belgii. W takim przypadku dokument musi przedstawić wspomniana osoba trzecia, która w dokumencie oświadcza, że działa na rzecz swojego zleceniodawcy”. W art. 6 AR nr 18 wskazano, że „sprzedawca musi przedstawić dowód wywozu [...] niezależnie od dokumentu przewidzianego w art. 5 ust. 2”. Ponadto art. 3 AR nr 18 stanowi, że „sprzedawca musi w każdej chwili być w posiadaniu wszystkich dokumentów poświadczających fakt wywozu i przedstawić takie dokumenty na każdorazowe żądanie urzędników odpowiedzialnych za kontrolę. Dokumenty te zawierają w szczególności formularze zamówienia, dokumenty przewozowe, potwierdzenia płatności oraz zgłoszenie wywozowe, o którym mowa w art. 2”, który stanowi, że „kopię faktury sprzedaży lub, w przypadku braku faktury sprzedaży, potwierdzenie nadania zawierające wszystkie informacje, które musi zawierać faktura sprzedaży, należy dostarczyć do urzędu celnego, w którym zgodnie z przepisami prawa celnego w zakresie wywozu należy złożyć zgłoszenie wywozowe”.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 376 z 31.12.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1).

4. Dostawy wewnątrzwspólnotowe

- (34) Od dnia 1 stycznia 1993 r. art. 39a CTVA stanowi co następuje: „zwolnieniu z podatku podlegają: 1) dostawy towarów wysyłanych lub przewożonych przez sprzedawcę [...], przez nabywcę lub na ich rachunek poza terytorium Belgii, ale na terytorium Wspólnoty, które organizuje się na rzecz innego podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, działających w takim charakterze w innym państwie członkowskim i mających obowiązek opodatkowania transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów [...]”.

- (35) Belgijskie prawo podatkowe określa szereg warunków dotyczących dowodu, który należy przedstawić w celu poprawnego zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 39a CTVA. Artykuł 1 *arrêté royal* nr 52 z dnia 29 grudnia 1992 r. („AR nr 52”) stanowi, że: „zwolnienia z podatku przewidziane w art. 39a kodeksu wymagają przedstawienia dowodu, że towary wysłano lub przewieziono poza terytorium Belgii, ale na terytorium Wspólnoty”. Dodatkowo w art. 2 AR nr 52 wskazano, że takie zwolnienie „wymaga ponadto przedstawienia dowodu, że dostawę zorganizowano na rzecz podatnika [...], który posiada numer identyfikacyjny dla celów podatku od wartości dodanej w innym państwie członkowskim”. Artykuł 3 akapit pierwszy AR nr 52 stanowi, że „sprzedawca musi w każdej chwili być w posiadaniu wszystkich dokumentów poświadczających faktyczne wysłanie lub faktyczny przewóz towarów [...]”. W tym kontekście fragment komunikatu prasowego opublikowanego w *Moniteur belge* (belgijskim dzienniku urzędowym) nr 36 z dnia 20 lutego 1993 r. zwraca uwagę podatników na fakt, że „przewóz musi zostać zorganizowany przez sprzedawcę, przez nabywcę lub na ich rachunek”. W związku z tym przewóz zorganizowany przez kolejnego klienta lub na jego rachunek (na przykład w przypadku sprzedaży łańcuchowej, w ramach której przewóz organizuje klient końcowy) nie umożliwia zwolnienia z podatku dostaw poprzedzających dostawę do tego ostatniego końcowego.

- (36) W celu skorzystania ze zwolnienia w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej podatnik powinien więc wykazać między innymi, że transport został zorganizowany przez sprzedawcę, przez nabywcę lub na ich rachunek⁽⁷⁾.

⁽⁷⁾ W odpowiedzi belgijskiego Ministra Finansów na zapytanie parlamentarne nr 248 z dnia 23 stycznia 1996 r. (Bull. Q.R., Ch. Repr. S.O 1995–1996, nr 26 z 18.3.1996) wskazano, że „dostawa wewnątrzwspólnotowa z Belgii stanowi w związku z tym transakcję, w odniesieniu do której VAT jest wymagalny w Belgii, jeżeli dostawa jest zorganizowana przez podatnika działającego w takim charakterze. Dostawca, który powołuje się na prawo do skorzystania z takiego zwolnienia, musi oczywiście udowodnić, że takie prawo mu przysługuje. W związku z tym na nim spoczywa ciężar dowodu, że spełniono warunki zwolnienia z podatku”.

- (37) W razie nieprzestrzegania warunków przewidzianych w odniesieniu do stosowania zwolnień przewidzianych w art. 39 i 39a CTVA dostawa towarów podlega opodatkowaniu w Belgii, a należność powstaje z tytułu samego przeprowadzenia transakcji⁽⁸⁾. Zgodnie ze stosowaną wobec podatnika zasadą *fair play* belgijskie organy administracji podatkowej dopuszczają jednak zastosowanie zwolnienia na mocy tych artykułów, jeżeli podatnik nie ma możliwości dostarczenia wszystkich dowodów świadczących spełnieniu warunków zwolnienia, ale organy administracji same dysponują takimi dowodami, na przykład w ramach wzajemnej pomocy ze strony innych państw członkowskich lub państw trzecich.

5. Opodatkowanie na podstawie faktycznego stanu rzeczy

- (38) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem belgijskiego Sądu Kasacyjnego podatek (w tym VAT) należy ustalić na podstawie faktycznego stanu rzeczy⁽⁹⁾. Zgodnie z tą zasadą organy administracji muszą więc ustalać podatek nie na podstawie czynności pozornej przedstawionej przez podatnika, lecz na podstawie faktycznego stanu rzeczy (wynikającego z faktycznego zamiaru zainteresowanych stron).

6. Procedura

- (39) W przypadku, w którym organ administracji kwestionuje zwolnienia z VAT zastosowane w odniesieniu do danych dostaw towarów, kieruje on do podatnika notę rozliczeniową⁽¹⁰⁾, której na ogół towarzyszy grzywna.

7. Ugoda z podatnikiem

- (40) Zgodnie z art. 84 ust. 2 CTVA Minister Finansów zawiera ugody z osobami zobowiązanymi do zapłaty

⁽⁸⁾ Artykuł 16 stanowi, że dostawa ma miejsce w chwili, w której towar oddaje się do dyspozycji nabywcy, a art. 17 stanowi, że naliczanie podatku rozpoczyna się i podatek staje się wymagalny w chwili, w której ma miejsce dostawa towaru.

⁽⁹⁾ Zob. wyrok sądu kasacyjnego z dnia 21 maja 1982 r., Pas. I, 1982 s. 1.106.

⁽¹⁰⁾ Mimo że ta procedura nie jest wyraźnie przewidziana w kodeksie podatkowym w zakresie VAT, stanowi ona zwykłą praktykę organów administracji dla celów przestrzegania szeregu podstawowych zasad, między innymi prawa do obrony oraz zasady dobrej administracji.

podatku, pod warunkiem że nie wiążą się ze zwolnieniem z podatku lub obniżeniem podatku. W związku z tym takie ugody mogą dotyczyć wyłącznie kwestii faktycznych, a nie kwestii prawnych. Zawarcie takich ugod jest zasadniczo możliwe wyłącznie w przypadku obustronnych ustępstw (nie w odniesieniu do kwoty podatku, która może wynikać z ustalonych faktów, lecz w odniesieniu do kwestii faktycznych, ustalania wysokości grzywien itp.)⁽¹¹⁾.

- (41) Uprawnienia Ministra Finansów mogą być przekazywane regionalnym dyrekcjom administracji podatkowej odpowiedzialnej za VAT oraz ISI.

8. Stosowanie grzywien administracyjnych

- (42) Jeżeli chodzi o stosowanie grzywien w razie braku dowodu, że podatnik miał prawo do zwolnienia z podatku, art. 70 ust. 1 CTVA przewiduje w odniesieniu do wszelkiego naruszenia obowiązku uiszczenia VAT proporcjonalną grzywnę w wysokości dwukrotności nieuiszczonej kwoty podatku. W *arrêt royal* nr 41 z dnia 30 stycznia 1987 r. („AR nr 41”) przewidziano jednak tabelę redukcji proporcjonalnych grzywien podatkowych. Zgodnie z art. 1 ust. 1 tego dokumentu grzywnę tę zmniejsza się o 10 % kwoty należnego podatku (tabela G w załączniku) w przypadku naruszeń popełnionych przy stosowaniu art. 39a CTVA (niewłaściwego zastosowania zwolnienia lub braku dowodu, że podatnik miał prawo do zwolnienia). Taką samą proporcjonalną grzywnę stosuje się w odniesieniu do tego samego rodzaju naruszeń przy stosowaniu art. 39 CTVA.
- (43) Artykuł 70 ust. 2 CTVA przewiduje natomiast zastosowanie grzywiny w wysokości podwójonej kwoty należnego podatku od transakcji, jeżeli nie dostarczono faktury lub jeżeli faktura zawiera niedokładne informacje, na przykład dotyczące identyfikacji, nazw lub adresów zainteresowanych stron transakcji. Zgodnie z art. 70 ust. 2 akapit drugi CTVA grzywiny tej nie stosuje się jednak, jeżeli nieprawidłowości można uznać za czysto przypadkowe⁽¹²⁾ lub jeżeli dostawca nie miał powodu, aby wątpić w to, że kontrahent nie jest podatnikiem⁽¹³⁾.
- (44) Zgodnie z AR nr 41⁽¹⁴⁾ kwota grzywiny wynosi 100 % kwoty należnego podatku od transakcji w przypadku gdy informacje zawarte w fakturach są niedokładne. Zgodnie z art. 3 tego samego AR grzywiny podlegają całkowitemu umorzeniu, jeżeli podatnik z własnej inicjatywy reguluje swoją sytuację przed jakąkolwiek interwencją organów administracji podatkowej.

⁽¹¹⁾ Komentarz organów administracji do kodeksu podatkowego w zakresie VAT nr 84/91.

⁽¹²⁾ W szczególności w odniesieniu do liczby oraz do wielkości transakcji nieuwjętych w prawidłowej dokumentacji w porównaniu z liczbą i wielkością transakcji będących przedmiotem prawidłowej dokumentacji.

⁽¹³⁾ Zgodnie z komentarzem organów administracji nr 70/67 ten przepis ma zastosowanie, jeżeli podatnik dokonuje sprzedaży bez faktury na rzecz klienta podającego się za osobę fizyczną, pod warunkiem że podatnik nie ma poważnego powodu, aby wątpić w to, że kontrahenci nie są podatnikami.

⁽¹⁴⁾ Zob. tabela C.

9. Proporcjonalność grzywien

- (45) W wyroku z dnia 24 lutego 1999 r.⁽¹⁵⁾ belgijski Sąd Arbitrażowy⁽¹⁶⁾ (fr. *Cour d'Arbitrage*) uznał, że sędzia musi mieć prawo sprawdzenia, czy „decyzja o charakterze represyjnym jest uzasadniona pod względem faktycznym i prawnym oraz czy podjęto ją zgodnie z przepisami prawnymi oraz z zasadami ogólnymi dotyczącymi administracji, między innymi z zasadą proporcjonalności”. Sąd Arbitrażowy uznał również, że grzywiny administracyjne w zakresie VAT mają charakter represyjny.
- (46) Ponadto niedawne orzeczenie belgijskiego Sądu Kasacyjnego⁽¹⁷⁾ potwierdziło spoczywający zarówno na właściwych organach administracji podatkowej, jak i na sędzi obowiązek stosowania zasady proporcjonalności do kwot grzywien administracyjnych, również jeżeli oznacza to odstąpienie od ustalonych tabel.

10. Możliwość zmniejszenia lub umorzenia grzywien przez organy administracji

- (47) Po wejściu w życie ustawy z dnia 15 marca 1999 r. dotyczącej sporów skarbowych uchylono przepisy CTVA⁽¹⁸⁾, które przyznawały Ministrowi Finansów prawo do umorzenia grzywiny. Na podstawie art. 9 *arrêté du régent* (rozporządzenia regenta) z dnia 18 marca 1831 r.⁽¹⁹⁾ Minister Finansów lub urzędnik upoważniony przez niego w tym celu zachowuje jednak uprawnienie do zmniejszania lub umarzania grzywien. Minister przekazał to uprawnienie dyrektorowi generalnemu oraz dyrektorom regionalnym⁽²⁰⁾ administracji podatkowej odpowiedzialnej za VAT⁽²¹⁾.
- (48) Zasadniczo przepis ten umożliwia organom administracji przy stosowaniu grzywiny z tytułu nieuiszczenia VAT odejście od prawnie ustalonych tabel przewidzianych w art. 70 ust. 2 CTVA oraz w AR nr 41, w szczególności jeżeli ściśle zastosowanie tych tabel mogłoby doprowadzić do naruszenia zasady proporcjonalności.
- (49) Jeżeli zmniejszenie grzywiny jest możliwe, naturalne jest również, że polubowne porozumienie między organami administracji podatkowej a osobą zobowiązaną do zapłaty podatku dotyczy również grzywiny i że możliwe jest przeprowadzenie negocjacji w tym zakresie.

⁽¹⁵⁾ Wyrok trybunału arbitrażowego z dnia 24 lutego 1999 r. w sprawie nr 22/99.

⁽¹⁶⁾ Obecnie *Cour Constitutionnelle* (Trybunał Konstytucyjny).

⁽¹⁷⁾ Kasacja z dnia 12 lutego 2009 r., RG C.07.0507.N, nieopublikowana; kasacja z dnia 13 lutego 2009 r., RG F.06.0107.N, nieopublikowana; kasacja z dnia 12 lutego 2009 r., RG F.06.0108.N.

⁽¹⁸⁾ Zob. dawny art. 84 CTVA.

⁽¹⁹⁾ Zgodnie z art. 9 tego dokumentu Minister Finansów rozstrzyga odwołania, których przedmiotem jest zwolnienie z grzywien i zwiększenie praw z tytułu uiszczenia grzywien, innych niż te, w których orzeka sędzia.

⁽²⁰⁾ Zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 15 marca 1999 r., zastępującego art. 87 ustawy z dnia 8 sierpnia 1980 r.

⁽²¹⁾ Zob. komentarz w sprawie VAT nr 84/59.

11. Odsetki za zwłokę

(50) Jeżeli chodzi o odsetki za zwłokę, art. 91 ust. 1 CTVA stanowi, że nalicza się je zgodnie ze stopą procentową w wysokości 0,8 % należnego podatku za miesiąc zwłoki. W art. 84a CTVA wskazano, że w szczególnych przypadkach właściwy dyrektor regionalny może, na określonych przez niego warunkach, podjąć decyzję o zwolnieniu z całości lub części odsetek przewidzianych w art. 91 CTVA.

(51) Z komentarzy organów administracji dotyczących VAT ⁽²²⁾ wynika jednak, że takie częściowe lub całkowite zwolnienie z odsetek za zwłokę jest możliwe jedynie w przypadku, w którym podatnik znajduje się w trudnej sytuacji finansowej z przyczyn niezależnych od jego woli. Belgia potwierdza to stanowisko w piśmie z dnia 13 czerwca 2005 r. w odpowiedzi na uwagi stron trzecich, w którym wskazano, że „dyrektorzy regionalni ISI w żadnej ze spraw nie podjęli decyzji o całkowitym lub częściowym zwolnieniu z odsetek za zwłokę. Ponadto zwolnienie takie jest możliwe jedynie w przypadku osób zobowiązanych do zapłaty podatku znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej [...]”.

12. Zwrot

(52) Artykuł 77 ust. 1 pkt 7 CTVA stanowi, że podatek naliczony od dostawy towarów (lub od usług) zwraca się w należnej wysokości w przypadku częściowej lub całkowitej utraty wierzytelności z tytułu należnej zapłaty.

(53) W okólniku nr 78 dotyczącym zwrotów w zakresie VAT ⁽²³⁾ wskazano, że zwrotu dokonuje się nie tylko w przypadku utraty wierzytelności z tytułu należnej zapłaty w wyniku ogłoszenia upadłości lub zawarcia porozumienia z wierzycielami, lecz także we wszystkich przypadkach, w których dostawca stwierdza, że faktury nie uregulowano częściowo lub w całości oraz że zastosowano wszystkie środki dochodzenia roszczeń. Kwestia dotycząca momentu, w którym utratę można uznać za pewną, zależy od okoliczności faktycznych właściwych dla każdego przypadku ⁽²⁴⁾.

(54) Jeżeli fakturę uregulowano tylko częściowo, na przykład w przypadku, w którym kwotę bez VAT uiścił nabywca, a kwoty VAT nie uiszczono, zwrotowi może podlegać ⁽²⁵⁾ jedynie część VAT określona proporcjonalnie do nieuiszczonej kwoty ⁽²⁶⁾.

⁽²²⁾ Zob. komentarz w sprawie VAT nr 84a/4 i następne.

⁽²³⁾ Okólnik w sprawie VAT nr 78 z dnia 15 grudnia 1970 r., pkt 9.

⁽²⁴⁾ Zob. podręcznik dotyczący VAT opublikowany przez organy administracji odpowiedzialne za VAT, s. 1116, pkt 530.

⁽²⁵⁾ Jeżeli podatnik początkowo wystawia fakturę na kwotę 100, plus podatek w wysokości 21, czyli razem 121, oraz jeżeli nabywca uiszcza jedynie kwotę 100, ewentualny zwrot nie będzie obejmował kwoty 21, tylko kwotę $21 \times (21/121) = 3,64$.

⁽²⁶⁾ Nie są dostępne szczegółowe instrukcje dotyczące sposobu obliczania zwrotu w przypadku częściowej utraty należnej zapłaty. Nie ma jednak przeciwwskazań, aby taki zwrot zastosować, jeżeli podatnik wystawi fakturę na kwotę VAT w późniejszym terminie (również kilka lat po zdarzeniu powodującym powstanie należności podatkowej).

13. Możliwość odliczenia VAT w ramach podatku od osób prawnych

(55) Artykuł 53 *code des impôts sur le revenu* (kodeksu podatkowego w zakresie podatków dochodowych, zwanego dalej „CIR92”) stanowi, że niektóre podatki nie podlegają odliczeniu w związku z obliczaniem podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym (w tym podatkiem od osób prawnych). VAT nie należy jednak do przedmiotowych podatków.

(56) Ponadto zgodnie z instrukcjami administracyjnymi w zakresie podatku dochodowego ⁽²⁷⁾ VAT zapłacony lub należny na rzecz skarbu państwa ze strony podatnika i niepokryty przez VAT naliczony klientowi stanowi koszt prowadzenia działalności.

14. Możliwość odliczenia grzywien z tytułu VAT od podatku od osób prawnych

(57) Zgodnie z orzecznictwem Sądu Kasacyjnego, które potwierdzają komentarze organów administracji ⁽²⁸⁾, proporcjonalne grzywny w zakresie VAT podlegają odliczeniu od podatku od osób prawnych.

15. Uprawnienia ISI

(58) Zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 8 sierpnia 1980 r. ISI oraz jego dyrektorzy regionalni mają takie same uprawnienia, jak organ administracji odpowiedzialny za VAT.

II.3. Beneficjent

(59) Spółka Umicore SA jest spółką akcyjną prawa belgijskiego zajmującą się produkcją i wprowadzaniem do obrotu materiałów specjalnych i metali szlachetnych na rynku Unii i na rynku międzynarodowym, w tym produkcją i sprzedażą sproszkowanego srebra. W szczególności Umicore znana jest jako jedna z rafinerii srebra o największej zdolności przerobowej na świecie.

(60) Srebro produkowane przez Umicore uzyskuje się z innych materiałów, w większości przypadków z odpadów przemysłowych, które Umicore pozyskuje w ramach umów o pracę nakładczą w celu odzyskiwania metali szlachetnych lub innych (srebra, złota, platyny, palladu, rodu, irydu, kobaltu, miedzi, ołowiu itp.). Umicore produkuje w szczególności srebro sproszkowane, które zasadniczo sprzedaje przedsiębiorstwom handlu hurtowego działającym w branży jubilerskiej lub przedsiębiorstwom przemysłowym.

⁽²⁷⁾ Zob. komentarz w sprawie podatku dochodowego nr 53/88.

⁽²⁸⁾ Zob. komentarz w sprawie podatku dochodowego nr 53/97 i nr 53/97.1.

(61) W ramach działalności związanej z wprowadzaniem do obrotu sproszonego srebra Umicore prowadzi w szczególności dostawy do innych państw członkowskich. Z informacji dostarczonych przez Umicore belgijskim organom administracji podatkowej wynika, że światowe zużycie srebra w odnośnym okresie wynosiło około 26 000 ton rocznie oraz że Włochy są najważniejszym europejskim rynkiem i jednym z głównych rynków geograficznych, ze zużyciem około 2 000 ton rocznie.

II.4. Przeprowadzone kontrole i noty rozliczeniowe wysłane przez ISI

(62) W wyniku kontroli przeprowadzonych przez ISI w zakresie działalności związanej z wprowadzaniem do obrotu metali szlachetnych przez Umicore w latach 1995–1999 włącznie dyrekcja regionalna ISI w Brukseli skierowała do Umicore dnia 30 listopada 1998 r. i dnia 30 kwietnia 1999 r. dwie noty rozliczeniowe stwierdzające nieprawidłowe zastosowanie zwolnień z VAT na podstawie art. 39a CTVA (oraz w niektórych przypadkach na podstawie art. 39 kodeksu dotyczącego zwolnień w odniesieniu do wywozu towarów poza terytorium Unii) w odniesieniu do różnych dostaw sproszonego srebra do Włoch z przeznaczeniem dla klientów włoskich, hiszpańskich i szwajcarskich. W szczególności dochodzenia przeprowadzone przez właściwe służby zainteresowanych państw członkowskich umożliwiły stwierdzenie, że niektórzy zagraniczni klienci Umicore byli fikcyjni i powiązani z mechanizmami oszustw karuzelowych stosowanymi w celu uniknięcia zapłaty VAT.

(63) Nieprawidłowości stwierdzone przez ISI dotyczą w szczególności naruszenia art. 39 i 39a CTVA oraz art. 1–3 AR nr 52 w związku ze stosowaniem przez Umicore zwolnień z podatku w odniesieniu do niektórych dostaw wewnątrzwspólnotowych i wywozu. W szczególności organy administracji uznały, że podatnik nie miał możliwości udowodnienia, że w odniesieniu do tych dostaw spełniono warunki dotyczące stosowania zwolnienia zgodnie z art. 39 i 39a CTVA. W związku z tym ISI wstępnie uznał, że spółka Umicore nieprawidłowo zastosowała zwolnienie z VAT w odniesieniu do dostaw wewnątrzwspólnotowych lub niektórych przypadków wywozu.

(64) Jeżeli chodzi w szczególności o niektóre transakcje sprzedaży na rzecz różnych podatników włoskich i hiszpańskich (w latach 1995–1996), ISI uznał (wstępnie), że przewóz towaru nie został zorganizowany ani przez Umicore, ani przez nabywcę wskazanego na fakturze, ani na ich rachunek, tylko przez dalszego klienta w łańcuchu sprzedaży we Włoszech. Według ISI przedmiotowe dostawy nie spełniały więc warunków przewidzianych w art. 39a CTVA odnośnie do zwolnień z podatku w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów.

(65) Jeżeli chodzi o niektóre transakcje sprzedaży na rzecz spółek mających siedzibę w Szwajcarii, ISI uznał również, że zwolnienie z podatku przewidziane w art. 39 CTVA w odniesieniu do wywozu towarów poza terytorium Unii także nie miało zastosowania, biorąc pod uwagę fakt, że towary dostarczono do Włoch, co oznacza, że nie opuściły one terytorium Unii.

(66) W związku z tym w nocie rozliczeniowej z dnia 30 listopada 1998 r. ISI wstępnie stwierdził, że spółka Umicore jest zobowiązana do zapłaty podatku na rzecz państwa belgijskiego za lata 1995 i 1996 w następujących kwotach:

— z tytułu VAT: 708 211 924 BEF, tj. około 17 556 115 EUR,

— z tytułu zmniejszonej grzywny podatkowej (tabela G załączona do AR nr 41): 70 820 000 BEF, tj. około 1 755 582 EUR,

— z tytułu odsetek za zwłokę: w kwocie odpowiadającej 0,8 % za miesiąc zwłoki, licząc od dnia 21 stycznia 1997 r., od należnej kwoty VAT.

(67) Ponadto w nocie rozliczeniowej z dnia 30 kwietnia 1999 r. ISI wstępnie stwierdził, że spółka Umicore jest zobowiązana do zapłaty podatku na rzecz państwa belgijskiego za lata 1997–1998 w następujących kwotach:

— z tytułu VAT: 274 966 597, tj. około 6 816 243 EUR,

— z tytułu zmniejszonej grzywny podatkowej (tabela G załączona do AR nr 41): 27 496 000 BEF, tj. około 681 608 EUR,

— z tytułu wymagalnych odsetek: w kwocie odpowiadającej 0,8 % za miesiąc zwłoki, licząc od dnia 21 stycznia 1999 r., od należnej kwoty VAT.

(68) W sumie kwota VAT, do zapłaty której wezwano spółkę Umicore w następstwie not rozliczeniowych, wynosiła 24 372 358 EUR, a kwota grzywny podatkowej obliczonej w obu notach rozliczeniowych wynosiła 2 437 235 EUR.

(69) Pismami z dnia 11 czerwca i z dnia 18 czerwca 1999 r. oraz z dnia 31 marca 2000 r. Umicore stwierdziła, że nie zgadza się z obiema notami rozliczeniowymi. W szczególności Umicore twierdziła, że nie miała związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w stosunku do jej klientów i broniła się, przypominając, że jako hurtownik na rynku sproszonego srebra nie musiała znać tożsamości klientów swoich nabywców, biorąc pod uwagę fakt, że sprzedaż srebra prowadzono ex-works w celu uniknięcia ryzyka związanego z transportem. Ponadto Umicore stwierdziła, że wszyscy jej klienci posiadali numer identyfikacyjny VAT w innych państwach członkowskich w okresie, w którym dokonano transakcji, że w kwartalnych wykazach dostaw wewnątrzwspólnotowych Umicore zawsze uwzględniano wszystkie przedmiotowe dostawy zgodnie z belgijskim kodeksem podatkowym w zakresie VAT, że faktury Umicore zostały wystawione na odbiorców posiadających numer identyfikacyjny VAT zgodnie z uzgodnieniami dokonanymi przy zamówieniach, że przewóz został faktycznie zrealizowany przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa przewozowe oraz że towar faktycznie opuścił terytorium Belgii i faktycznie dotarł na terytorium Włoch. W związku z tym Umicore uznała, że słusznie zastosowała do przedmiotowych transakcji zwolnienie z VAT przewidziane w art. 39a CTVA.

- (70) Umicore zwróciła również uwagę, że niektóre państwa wymagają jedynie dowodu przewozu towarów do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym przewóz rozpoczęto, Belgia natomiast miałaby wymagać przedstawienia dowodu, że przewóz został zorganizowany przez sprzedawcę lub nabywcę danych towarów lub na ich rachunek, co byłoby niezgodne z prawem Unii i oznaczałoby poważne zakłócenia konkurencji ze szkodą dla Umicore oraz innych belgijskich przedsiębiorstw prowadzących tego rodzaju dostawy wewnątrzwspólnotowe. Umicore uznała więc, że nienaliczając VAT od spornych transakcji, działała w dobrej wierze.

II.5. Podstawa ugody z dnia 21 grudnia 2000 r.

- (71) Dnia 21 grudnia 2000 r. organ ISI przyjął propozycję zawarcia ugody przedstawioną przez Umicore w sprawie jej sytuacji dotyczącej VAT w latach 1995–1998. W propozycji ugody wskazano, że Umicore kwestionuje zasadność postawionych przez ISI żądań rozliczenia, zgadza się jednak na proponowane rozliczenie przez wzgląd na polubowne załatwienie sprawy.
- (72) Przedmiotowa ugoda przewiduje uiszczenie przez Umicore kwoty 423 000 000 BEF, tj. około 10 485 896 EUR, w ramach „definitywnego i ostatecznego rozliczenia sytuacji Umicore w zakresie VAT za lata 1995–1999 włącznie”. Ponadto w ugodzie wskazano, że sumy tej nie będzie można odliczyć od podatku od osób prawnych.
- (73) Jak wskazała Belgia na etapie dochodzenia wstępnego, poprzedzającego wszczęcie postępowania, organy administracji podatkowej uważają, że kwota określona w ramach ugody odpowiada grzywnie ustalonej zgodnie z art. 70 ust. 2 CTVA oraz zmniejszonej na podstawie art. 84 CTVA. W szczególności art. 70 ust. 2 stanowi, że zawarcie w fakturze sporządzonej przez podatnika niedokładnej informacji „dotyczącej numeru identyfikacyjnego, nazwy lub adresu zainteresowanych stron transakcji, rodzaju lub ilości dostarczonych towarów lub usług, ceny lub jej składników dodatkowych” skutkuje nałożeniem grzywny w wysokości podwójnej wartości podatku należnego z tytułu transakcji. Grzywnę zmniejszono jednak o 100 % należnego podatku zgodnie z art. 1 ust. 3 AR nr 41 (tabela C załączona do AR nr 41).
- (74) Belgia twierdzi również, że kwota określona w ramach ugody przez Umicore i ISI jest całkowicie uzasadniona i zgodna z prawem belgijskim. W szczególności wynika ona z następujących obliczeń:
- podatek należny co do zasady (rachunek teoretyczny) z tytułu przedmiotowych transakcji: 708 mln BEF,
 - ustawowa grzywna: $708 \text{ mln BEF} \times 200 \% = 1\,416 \text{ mln BEF}$ (zgodnie z art. 70 ust. 2 CTVA),
 - zmniejszenie o 100 %, zgodnie z dokumentem AR nr 41 (z tabelą C) określającym kwoty grzywien w zakresie VAT w odniesieniu do naruszeń, których nie dopuszczono się z zamiarem uniknięcia lub umożliwienia uniknięcia podatku: 708 mln BEF,

— uwzględnienie braku możliwości odliczenia grzywny w ramach kosztów prowadzenia działalności (708 - 40,17 % z 708): 423 mln BEF, tj. około 10 485 896 EUR.

- (75) Według władz belgijskich ugoda taka jest uzasadniona, ponieważ przedmiotowe noty rozliczeniowe są jedynie pierwszym etapem złożonego procesu administracyjnego, mającego na celu określenie należności podatkowej, którą musi zapłacić przedsiębiorstwo zobowiązane do zapłaty VAT. Szczegółowa analiza informacji i argumentów przytoczonych przez spółkę Umicore, która zawsze zaprzeczała, jakoby dopuściła się oszustwa, przekonała ISI, że w tym przypadku nie należy żądać żadnego podatku. ISI uważa, że wszystkie elementy, w szczególności dokumenty przekazane przez Umicore oraz przez włoskie organy administracji, umożliwiły stwierdzenie, że spełniono warunki zwolnienia z VAT, niezależnie od tego, co stwierdzono w notach rozliczeniowych. Ponieważ nie ustalono żadnej kwoty podatku, nie przyznano też żadnego zmniejszenia należności VAT.

III. PRZYCZYNY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (76) W swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, że zastosowanie zwolnienia z VAT do dostaw towarów będących przedmiotem not rozliczeniowych sporządzonych przez ISI wzbudza wątpliwości. Komisja uznała, że niewłaściwie zastosowane zwolnienia z VAT mogło skutkować podwyższeniem marży dostawcy uzyskiwanej na omawianej sprzedaży.
- (77) Komisja przypomniała, że w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, zasadniczo podlegającej opodatkowaniu w Belgii, można zastosować zwolnienie, jeżeli spełnione są obydwa następujące warunki:
- towary zostały wysłane lub przewiezione przez sprzedawcę, przez nabywcę lub na ich rachunek poza terytorium państwa członkowskiego wysyłki, ale wewnątrz terytorium Unii, oraz
 - dostawy towarów dokonano na rzecz innego podatnika działającego w takim charakterze w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie wysyłki lub rozpoczęcia przewozu.
- (78) Zgodnie z informacjami przekazanymi Komisji wydawało się, że spółka Umicore nie jest w stanie udowodnić podczas kontroli ISI, że spełnione są wyżej wymienione warunki zwolnienia z podatku. W związku z tym, zgodnie z przepisami dotyczącymi stosowania VAT do dostaw towarów realizowanych na terytorium Belgii, powstała należność podatkowa z tytułu dokonania przedmiotowych transakcji podlegających opodatkowaniu.
- (79) W związku z tym Komisja uznała, że przedmiotowa ugoda stanowi, jak się wydaje, dla Umicore korzyść polegającą na zmniejszeniu obciążenia podatkowego, które w normalnych warunkach spółka musiałaby ponieść.
- (80) Komisja wskazała również, że nałożenie proporcjonalnej grzywny z tytułu uniknięcia VAT bez żądania zapłaty samego VAT byłoby sprzeczne i nieuzasadnione.

- (81) Według Komisji domniemany brak zamiaru popełnienia oszustwa ze strony Umicore nie uzasadnia zastosowania proporcjonalnej grzywny zamiast samego podatku.
- (82) Ponadto Komisja wskazała, że kwota VAT uwzględniona w podstawie naliczenia proporcjonalnej grzywny (708 mln BEF) stanowiła jedynie część należności pierwotnie naliczonej w notach ISI (983 mln BEF). W informacjach przekazanych przez Belgię na temat obliczenia odnośnie do zawartej ugody nie uwzględniono najwyraźniej kwoty należności VAT Umicore za lata 1997–1998 zgodnie z notą rozliczeniową z dnia 30 kwietnia 1999 r.
- (83) Ponadto Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące legalności późniejszego zmniejszenia przedmiotowej kwoty zastosowanego w związku z brakiem możliwości odliczenia grzywny w ramach podatku od osób prawnych z tytułu kosztów działalności.
- (84) Ponadto Komisja wyraziła wątpliwości co do zasad, na których zawarto ugodę. W szczególności fakt, że w przedmiotowej ugodzie nie określono jej podstawy prawnej ani formalnego uzasadnienia z prawnego punktu widzenia stanowi według niej odejście od zwykłego przebiegu procedury określania i regulowania należności VAT mającej ogólne zastosowanie w Belgii. Zasadniczo w sytuacjach, w których organy administracji kwestionują prawo podatnika do zwolnienia z podatku, przekazują mu one notę rozliczeniową, której zazwyczaj towarzyszy grzywna. Jeżeli zainteresowana strona sprzeciwia się opodatkowaniu, na które powołują się organy administracji, oraz jeżeli zastrzeżenia te nie są przekonywujące dla danych służb, organy administracji powinny zasadniczo wystosować nakaz zapłaty wraz ze zwiększeniem grzywny o 50 %.
- (85) Jeżeli chodzi o selektywny charakter środka, Komisja przypomniała, że dyskrecjonalne praktyki organów administracji podatkowej mogą przynosić korzyści w rozumieniu z art. 107 ust. 1 Traktatu⁽²⁹⁾.
- (86) W związku z tym Komisja uznała, że zawarta polubownie ugoda, podobna do tej, której beneficjentem jest Umicore, w ramach której zmniejsza się kwotę należności VAT, grzywny i odsetek, zasadniczo nie jest dostępna dla wszystkich osób zobowiązanych do zapłaty podatku, nawet zakładając, że osoby te zakwestionowałyby zasadność zarzucanych im naruszeń, i w związku z tym Komisja uważa, że spełniono kryterium selektywności w niniejszym przypadku.
- (87) Według Komisji uznała, że do przedmiotowej pomocy nie można było zastosować żadnego spośród odstępstw przewidzianych w art. 107 Traktatu.

⁽²⁹⁾ Zob. w szczególności wyrok Sądu z dnia 26 września 1996 r. w sprawie C-241/94, Francja/Komisja, Rec. 1996, s. I-4551; wyrok Trybunału z dnia 6 marca 2002 r. w sprawach połączonych T-127/99, Diputación Foral de Álava, T-129/99, Comunidad Autónoma del País Vasco i Gasteizko Industria Lurra i T-148/99, Daewoo Electronics Manufacturing España, Rec. 2002 s. II-1275, pkt 151 i 154.

IV. UWAGI BELGII

Odnośnie do procedury

- (88) Belgia podkreśliła, że w kodeksie VAT nie określono szczegółowo formalnej procedury umożliwiającej dokonanie korekt na koszt osób zobowiązanych do zapłaty podatku. W tym zakresie powstała jednak praktyka polegająca przede wszystkim na tym, że osobę zobowiązaną do zapłaty podatku informuje się o korekcie przewidywanej przez organy administracji, wzywając ją do przedstawienia informacji, które przemawiałyby przeciw takiemu opodatkowaniu. Praktyka ta jest związana ze stosowaniem zasad dobrej administracji oraz prawa do obrony. W tym kontekście nota rozliczeniowa stanowi jedynie propozycję organów administracji mającą na celu rozpoczęcie dialogu z podatnikiem i nie ma skutków prawnych wobec podatnika ani nie powoduje powstania zadłużenia wobec państwa. W związku z tym nota rozliczeniowa przede wszystkim zapewnia osobie zobowiązanej do zapłaty podatku możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec wstępnego stanowiska organów administracji oraz przedstawienia informacji uzasadniających stanowisko tej osoby.
- (89) Według władz belgijskich po przeanalizowaniu argumentów przedstawionych przez osobę zobowiązaną do zapłaty podatku w odpowiedzi na notę rozliczeniową może zajść konieczność zmiany planowanej korekty lub całkowitego umorzenia opodatkowania.
- (90) Belgia wskazuje również, że skutkiem noty rozliczeniowej nie jest naliczenie należności. Jedynie nakaz objęty klauzulą wykonalności stanowiłby podstawę naliczenia przez państwo wierzytelności podatkowej w zakresie VAT⁽³⁰⁾. Ponieważ w ramach przedmiotowej sprawy nigdy nie przekazano Umicore żadnego nakazu zapłaty, według władz belgijskich określenie „zmniejszenie kwoty należności VAT” jest niedokładne.
- (91) W celu udowodnienia, że procedurę stosowaną przy rozpatrywaniu sprawy Umicore stosuje się także przy rozpatrywaniu spraw dotyczących innych osób zobowiązanych do zapłaty podatku, Belgia przekazuje kopię ugody zawartej w 2000 r. z podatnikiem na kwotę 6 mln BEF, mimo że protokołem sporządzonym w 1995 r. w odniesieniu do tych samych transakcji powiadomiono tego podatnika o obowiązku zapłaty kwoty 14 mln BEF.
- (92) Jeżeli chodzi o przebieg procedury stosowanej wobec podatnika, Belgia dodaje, że ugody podatkowe są podstawowymi narzędziami w zakresie VAT, szeroko potwierdzonymi zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, oraz wyraźnie przewidzianymi w art. 84 CTVA. Ugoda jako taka stanowi więc nieodłączną część samej procedury i wszystkie osoby zobowiązane do zapłaty podatku, bez wyjątku, mają możliwość jej zawarcia.
- (93) Jeżeli chodzi o fakt, że w ugodzie nie określono jej podstawy prawnej, Belgia wskazuje, że w art. 84 CTVA nie określono obowiązkowej formy ani treści uгод podatkowych w zakresie VAT. W związku z tym nie było obowiązku zawarcia w ugodzie jakiegokolwiek informacji o podstawie prawnej lub formalnego uzasadnienia.

⁽³⁰⁾ Artykuł 85, CTVA

Odniesienie do zasad dotyczących dowodu

- (94) Władze belgijskie przypominają, że Komisja skierowała do państwa belgijskiego w 1999 r. zapytanie dotyczące surowości, z jaką belgijskie organy administracji rozpatrywały dowody przedstawione przez osoby zobowiązane do zapłaty podatku w celu udowodnienia faktycznego charakteru dostaw wewnątrzwspólnotowych. W tym kontekście odwołują się do korespondencji między Komisją a belgijskim Ministrem Finansów dotyczącą wymaganego poziomu dowodu w celu uzyskania zwolnienia z podatku w odniesieniu do dostawy wewnątrzwspólnotowej ⁽³¹⁾.
- (95) Władze belgijskie przypominają również, że przepisy Unii ani przepisy prawa belgijskiego nie przewidują szczegółowo określonego sposobu, w jaki osoby zobowiązane do zapłaty podatku mogłyby i powinny w każdych okolicznościach udowodnić przysługujące im prawo do zwolnienia. Przeciwnie – cena w poszczególnych przypadkach, czy informacje mające na celu wykazanie, że spełniono wszystkie warunki zwolnienia, stanowią wystarczający dowód, należy do organów administracji, a następnie, w stosownych przypadkach, do sądziego. W tym kontekście Belgia przekazuje również kopie wielu wyroków i orzeczeń rozstrzygających taką kwestię w kierunku odwrotnym.

Zmiana oceny organów administracji

- (96) Jeżeli chodzi o pierwszą notę rozliczeniową dotyczącą lat 1995–1996 Belgia wskazała, że przy odstąpieniu z początkowo przewidywanego opodatkowania wzięto pod uwagę następujące czynniki:
- brak pomocnictwa Umicore w mechanizmie oszustwa,
 - fakt, że za towary zapłacono przed ich przejęciem przez zawodowych przewoźników posiadających upoważnienie nabywców,
 - fakt, że dostarczono dowód przewozu towarów na terytorium Włoch, mimo że nie pochodzi on zasadniczo od Umicore, ale od samych organów włoskich ⁽³²⁾.
- (97) Belgia wskazuje jednak, że ponieważ musiała stwierdzić uchybienia ze strony Umicore w związku z identyfikacją prawdziwych klientów, ISI uznał, że na podatnika należy nałożyć wysoką grzywnę. W tym kontekście organy administracji zgodziły się na ustępstwo jedynie w odniesieniu do kwoty grzywny, czego dowodem była

rejestracja w zapisach księgowych państwa płatności dokonanej przez osobę zobowiązaną do zapłaty podatku jako proporcjonalnej grzywny.

- (98) Jeżeli chodzi o drugą notę rozliczeniową dotyczącą lat 1997–1998, Belgia wskazuje, że odstąpienie przewidzianego opodatkowania jest uzasadnione, ponieważ okazało się, że faktycznie spełniono wszystkie warunki zwolnienia. Towary wysłano do innego państwa członkowskiego (do Włoch), a dostawę zorganizowano na rzecz podatnika, który posiada numer identyfikacyjny VAT w innym państwie członkowskim (w Wielkiej Brytanii) ⁽³³⁾.
- (99) Belgia wskazała również, że zmiana oceny wynika z faktu, że nie wszystkie stosowne dokumenty były dostępne już w latach 1998 i 1999. Gdy jednak dokumenty otrzymano, do organów administracji należała ocena na podstawie wszystkich informacji, którymi dysponowały, czy mogą odmówić zwolnienia i czy są w stanie obronić decyzję odmowną przed organami wymiaru sprawiedliwości. Belgia dodaje, że na podstawie oceny ryzyka podobnej do tej, którą przeprowadza się w odniesieniu do każdego wierzyciela prywatnego ISI wolałby uzyskać wynik natychmiastowy, faktyczny i niepodważalny niż wchodzić w długi i kosztowny spór, którego wynik byłby co najmniej niepewny.

Zastosowanie grzywny

- (100) Belgia wskazuje, że przy sporządzaniu not rozliczeniowych urzędnicy automatycznie stosują przepisy prawa dotyczące przewidzianego opodatkowania. W odniesieniu do niewłaściwie zastosowanego zwolnienia bez zamiaru popełnienia oszustwa art. 70 ust. 1 CTVA oraz tabela G (pkt VIII, 2, A) AR nr 41 przewidują nałożenie grzywny w wysokości 10 % należnego podatku. W tym kontekście władze belgijskie podkreślają, że w ten sposób urzędnicy administracji musieli uznać, że nie mają możliwości stwierdzenia jakiegokolwiek zamiaru popełnienia oszustwa w przypadku Umicore.
- (101) Według władz belgijskich podstawa nałożenia grzywny przyjętej w ugodzie z dnia 21 grudnia 2000 r. w radykalny sposób różni się od podstawy nałożenia grzywny przewidzianej w notach rozliczeniowych. Z uwagi na to, że fakty dotyczące dostaw wewnątrzwspólnotowych ustalono w sposób wymagany prawnie, Belgia podkreśla, że nałożenie grzywny na podstawie art. 70 ust. 1 CTVA byłoby wewnętrznie sprzeczne, ponieważ powołanie się na zwolnienie określone w art. 39a CTVA było niewłaściwie.
- (102) Dalej Belgia zwraca jednak uwagę, że nawet jeżeli ustalono faktyczny charakter dostaw wewnątrzwspólnotowych, nie oznacza to, że faktury wystawione przez Umicore nie świadczyły o rażącym niedbalstwie, jeżeli chodzi o identyfikację faktycznych włoskich nabywców dostarczonego srebra. Stopień tego niedbalstwa miał zostać poddany ocenie z uwzględnieniem faktu, że Umicore jest dużym podmiotem gospodarczym obecnym przede wszystkim i stale na rynku międzynarodowym i, w związku z tym, również europejskim. W drodze

⁽³¹⁾ W piśmie (SG(99) 3364) z dnia 10 maja 1999 r. Komisja wskazuje, że mimo iż przepisy belgijskie wydają się umiarkowane i proporcjonalne, do Komisji wpłynęło wiele skarg, z których wynika, że, w szczególności jeżeli nabywca sam przewozi nabyty towar, organy administracji wymagają dokumentów, których sprzedawca nie może sporządzić, w szczególności dokumentów przewozowych.

⁽³²⁾ W tym względzie Belgia powołuje się na orzecznictwo belgijskie, zgodnie z którym podatek należy ustalać w oparciu o faktyczny stan rzeczy oraz o zasadę dobrej administracji. Zgodnie z tymi zasadami organy administracji uznają, że przy przyznawaniu zwolnienia z VAT w odniesieniu do dostaw wewnątrzwspólnotowych muszą brać pod uwagę dowody dostarczone przez organy innego państwa.

⁽³³⁾ W danym przypadku spółka szwajcarska, która nabyła towary, wyznaczyła przedstawiciela odpowiedzialnego na terytorium Wielkiej Brytanii, który sam uzyskał identyfikację dla celów VAT i realizował zobowiązania podatkowe w tym państwie.

domniemania stwierdzono, że kierownictwo spółki nie mogło nie wiedzieć o tym, że w fakturach były braki, jeżeli chodzi o identyfikację klientów, oraz że faktury te nie były całkowicie zgodne z belgijskimi wymogami prawnymi. Wobec braku innych informacji domniemanie to nie było jednak wystarczające do ustalenia, czy Umicore zamierzało popełnić oszustwo.

- (103) Władze belgijskie przypominają, w jaki sposób ustalono kwotę grzywny w ramach ugody i wskazuje, że nałożenie proporcjonalnej grzywny bez wymogu uiszczenia VAT nie jest niezgodne z mającym zastosowanie prawodawstwem. Jeżeli transakcja co do zasady podlega opodatkowaniu⁽³⁴⁾, przepisy kodeksu zwalniają następnie – ale dopiero następnie – niektóre transakcje, takie jak dostawy wewnątrzwspólnotowe, z podatku na terytorium Belgii. W związku z tym można nałożyć proporcjonalną grzywnę w odniesieniu do kwoty podatku pierwotnie należnej z tytułu danych transakcji, mimo że transakcje te podlegają następnie zwolnieniu⁽³⁵⁾.
- (104) Belgia stwierdza, że grzywna, o której mowa w art. 70 ust. 2 CTVA, stanowi sankcję z tytułu zamieszczania niedokładnych informacji w fakturach i nie ma związku z systemem VAT stosowanym w odniesieniu do danych transakcji. W związku z tym zastosowanie grzywny nie byłoby możliwe jedynie w przypadku, w którym transakcja nie podlegałaby opodatkowaniu zgodnie z art. 2 CTVA. Ponadto grzywna przewidziana w art. 70 ust. 2 CTVA nie stanowiłaby sankcji z tytułu nieuiszczenia podatku – sankcje z tego tytułu przewidziano w art. 70 ust. 1 CTVA – tylko z tytułu umożliwienia uniknięcia zapłaty należnego podatku na kolejnych etapach procesu wprowadzania towarów do obrotu. Ukrywając prawdziwą tożsamość odbiorcy towarów, państwo straciłoby możliwość ich odnalezienia i nie mogłoby ani pobierać VAT, ani nawet podatków bezpośrednich należnych z tytułu następnych transakcji, których przedmiotem byłyby dostarczone towary. Komentarz organów administracji do kodeksu podatkowego w zakresie VAT jest jasny w odniesieniu do tej kwestii⁽³⁶⁾.
- (105) Jeżeli chodzi o ustalanie kwoty proporcjonalnej grzywny Belgia wskazuje, że zmniejszenie z 200 % – jak przewidziano w art. 70 ust. 2 CTVA – do 100 % jest całkowicie zgodne z prawem, ponieważ takie zmniejszenie jest zgodne z kwotą grzywien przewidzianych w tabeli C zawartej w AR nr 41 w odniesieniu do przypadków, w których nie występuje zamiar popełnienia oszustwa.
- (106) Ponadto Belgia podkreśla, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Kasacyjnego proporcjonalne

grzywny w zakresie VAT podlegają odliczeniu od podstawy opodatkowania w ramach podatku od osób prawnych⁽³⁷⁾. Biorąc pod uwagę fakt, że spółka Umicore chciała w pewnym sensie antycypować takie odliczenie w celu całkowitego zamknięcia sporu z ISI przed końcem roku obrotowego 2000, organy administracji wyraziły więc zgodę, aby uwzględnić tę antycypację w ugodzie z dnia 21 grudnia 2000 r. Następnie Belgia wskazuje, że uwzględnienie tego wniosku stanowiło integralną część uprawnień ministra w zakresie zmniejszania lub umarzania grzywien. Podkreśla również, że spółka Umicore faktycznie uiszcza kwotę 423 mln BEF przed dniem 31 grudnia 2000 r. zgodnie z podjętym przez nią zobowiązaniem.

Istnienie pomocy państwa

- (107) Belgia zaprzecza, jakoby kiedykolwiek przyznała pomoc na rzecz Umicore. Władze belgijskie podkreślają również, że badana uгода nie miała dla Umicore żadnego szczególnego charakteru ani nie była dla niej korzystna, w żaden sposób nie wzmocniła też pozycji przedsiębiorstwa w stosunku do innych konkurentów w ramach wymiany handlowej między państwami członkowskimi. Uważają one, że Umicore nie była przedmiotem żadnego specjalnego traktowania, chodziło natomiast o konkretne zastosowanie podstawowego, bardzo szeroko stosowanego, instrumentu w odniesieniu do szczególnego przypadku.
- (108) Według władz belgijskich takie ugody są powszechnie stosowane nie tylko w tym kraju, lecz z oczywistych powodów (a mianowicie w celu zapobiegania długim, kosztowym sporom o niepewnym rozstrzygnięciu) również przez administracje wielu państw członkowskich. Belgia zauważa, w tym względzie, że Komisja sama zawarła ugodę z przedsiębiorstwem Philip Morris International w przypadku związanym z utratą należności celnych i VAT, które powinny zostać uiszczone w razie zgodnego z prawem przywozu⁽³⁸⁾.
- (109) Belgia dodaje, że przy założeniu, że VAT zostałby nałożony na sporne transakcje, organy administracji podatkowej musiałyby go zwrócić klientom Umicore, gdyż mogliby oni skorzystać z prawa odliczenia VAT jako podatnicy VAT. W rezultacie belgijski skarb państwa przeprowadziłby „zerową” transakcję, bez żadnego transferu środków państwowych.
- (110) Jeżeli chodzi o kryterium szczególnego charakteru, Belgia wskazuje, że w przeciwieństwie do argumentu wysuwanego przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania, sam fakt, że uгода dotyczy wyłącznie spółki Umicore, nie pozwala stwierdzić, że spełnione zostało kryterium selektywności⁽³⁹⁾. Aby ustalić, czy występuje specjalna korzyść, należy ocenić środek w odniesieniu do traktowania zastosowanego wobec przedsiębiorstw znajdujących się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej co rzekomo faworyzowana spółka⁽⁴⁰⁾.

⁽³⁴⁾ Zgodnie z art. 2 CTVA dostawa towarów i świadczenie usług dokonywane odpłatnie podlegają opodatkowaniu, jeżeli mają miejsce na terytorium Belgii. Artykuł 53 ust. 2 CTVA przewiduje obowiązek dostarczenia faktury dotyczącej wszystkich dostaw lub usług, niezależnie od tego, czy faktycznie podlegają opodatkowaniu na terytorium Belgii.

⁽³⁵⁾ Ponadto art. 70 ust. 2 CTVA miałby zastosowanie w przypadku, w którym faktur, których dostarczenie przewidują art. 53, 53 g i 54 CTVA, nie sporządzono lub sporządzono je niepoprawnie.

⁽³⁶⁾ Zob. komentarze w sprawie VAT nr 70/60–70/62.

⁽³⁷⁾ Zob. komentarz w sprawie podatku dochodowego nr 53/97 i nr 53/97.1.

⁽³⁸⁾ Zob. komunikat prasowy z dnia 9 lipca 2004 r., IP/04/882.

⁽³⁹⁾ Zob. motyw 55 decyzji o wszczęciu postępowania.

⁽⁴⁰⁾ Zob. opinia rzecznika generalnego w sprawie C-353/95 P, Rec. 1997, s. I-7007, pkt 30.

(111) Według władz belgijskich, jeżeli – jak w omawianym przypadku – każdy podatnik VAT ma możliwość zakwestionowania noty rozliczeniowej, przedstawienia organom własnych argumentów i zawarcia ugody z administracją w sprawie swojego konkretnego przypadku, a ugoda ta nie zawiera żadnego odstępstwa od przepisów prawa i ogranicza się – na podstawie przedstawionych dowodów – do zatwierdzenia zasadności okoliczności faktycznych przedstawionych przez podatnika, środek ma charakter ogólny i nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 Traktatu. Według władz belgijskich procedura mająca zastosowanie wobec Umicore jest otwarta dla innych przedsiębiorstw i jest stosowana w podobny sposób we wszystkich spornych przypadkach.

(112) W tym względzie Belgia podkreśla, że administracja nie posiadała ani nie zastosowała jakiegokolwiek swobody uznania lub arbitralności w stosowaniu prawa podatkowego dotyczącego VAT.

(113) Według władz belgijskich badany środek znajdował uzasadnienie w charakterze i strukturze belgijskiego systemu podatkowego. Logika każdej procedury administracyjnej nakazuje bowiem jak najszybsze osiągnięcie prawidłowego wyniku, który służy pewności prawa w ścisłym przestrzeganiu ekonomii procesowej, przy jednoczesnym zapewnieniu skuteczności w ściąganiu podatku. Celem ugod zawieranych z podatnikami takimi jak Umicore jest ostatecznie uniknięcie ryzyka przedłużających się sporów sądowych o niepewnym rozstrzygnięciu.

(114) Belgia wskazuje, że zgodnie z jej wiedzą europejscy konkurenci Umicore dostarczali srebro wysokiej próby tym samym klientom włoskim co Umicore oraz na takich samych warunkach, a sytuacja podatkowa, jeżeli chodzi o VAT, tych producentów nie była przedmiotem żadnej korekty ze strony ich organów krajowych ze wskazaniem jako powodu nadużycia popełnionego nie u producentów, lecz we Włoszech. Akceptując zapłacenie wysokiej grzywny, podczas gdy konkurenci nie płacili ani VAT, ani grzywny administracyjnej, Umicore, nie tylko nie otrzymała pomocy, lecz doznała uszczerbku swojej pozycji konkurencyjnej na przedmiotowym rynku, a jeżeli miałyby miejsce wpływ na wymianę handlową, byłby to wpływ na jej niekorzyść.

(115) Belgia uważa zatem, że środek nie spełnia żadnego z warunków wymaganych w celu stwierdzenia istnienia pomocy państwa zgodnie z Traktatem. W omawianym przypadku nie występował bowiem ani transfer zasobów, ani korzyść, ani selektywność, ani naruszenie konkurencji, ani naruszenie wymiany handlowej między państwami członkowskimi.

Uwagi ogólne na temat zastosowania art. 107 Traktatu w odniesieniu do ugod podatkowych

(116) Ponadto Belgia stwierdziła, że jeżeli Komisja zamierza zająć się samym mechanizmem ugod podatkowych, który jest powszechnie stosowany i ma zasadnicze

znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania poboru podatku przez każdy organ administracji podatkowej, będzie musiała, aby ocenić materialne stosowanie prawa, wejść w każdym przypadku w rolę sądu krajowego i działać w pewnym sensie jako *sąd apelacyjny* w odniesieniu do decyzji administracji krajowej.

V. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

V.1. Umicore

Przypomnienie kontekstu ogólnego

(117) Umicore przypomina w pierwszej kolejności, że zgodnie z powszechną praktyką stosowaną w sektorze handlu międzynarodowego metalami szlachetnymi, dostawa odbywa się w zakładzie („ex-works”), co oznacza, że nabywca zajmuje się przewozem towaru. Ten typ sprzedaży okazuje się bardzo ryzykowny w nowym systemie VAT stosowanym w odniesieniu do dostaw wewnątrzspółnotowych. W istocie to sprzedawca powinien udowodnić, że przewóz miał miejsce, podczas gdy to nabywca, który w tym przypadku posiada dokumenty potwierdzające przewóz (mając na uwadze, że od 1993 r. dowód przewozu jako taki, tj. pieczęć organu celnego na dokumencie wywozowym, nie istnieje w przypadku dostaw wewnątrzspółnotowych).

(118) Jeżeli chodzi w szczególności o dowód przewozu towarów, Umicore podkreśla, że przekazała ISI bardzo szczegółową dokumentację potwierdzającą taki przewóz.

(119) Umicore powołuje się ponadto na swoją dobrą wiarę, jeżeli chodzi o sporne transakcje, która miała przejawiać się w zapisie o grzywnie w wysokości 10 % w notach rozliczeniowych, zarezerwowanej dla przypadków, w których podatnik wykazuje dobrą wiarę. W tym kontekście Umicore wskazuje również, że współpracowała z własnej woli z włoskim wymiarem sprawiedliwości, który w przekonaniu o jej dobrej wierze nie podjął wobec niej ścigania.

(120) Umicore podkreśla również, że w jej opinii Włochy ponoszą odpowiedzialność w tej sprawie, ponieważ nie wycofały numeru VAT fikcyjnych spółek włoskich po wykryciu poważnych nieprawidłowości przez organy podatkowe.

(121) Twierdzi ponadto, że inni konkurencyjni producenci srebra, mający siedzibę w innych państwach członkowskich, dostarczali towar tym samym pośrednikom szwajcarskim i włoskim w tych samych okolicznościach i na identycznych warunkach co Umicore, a dostawy te nie zostały zakwestionowane przez ich organy podatkowe. Należy zatem uznać za niedopuszczalne uznanie Umicore, która zapłaciła kwotę 423 mln BEF (10 485 896 EUR), za przedsiębiorstwo, które uzyskało pomoc państwa, podczas gdy inne konkurencyjne przedsiębiorstwa nie są objęte żadnym dochodzeniem.

(122) Ponadto Umicore przyłącza się do uwag Belgii, że nota rozliczeniowa – w przeciwieństwie do nakazu – nie skutkuje powstaniem należności VAT w prawie belgijskim.

Postępowanie przeprowadzone przez ISI

(123) Umicore przytacza argumenty podobne do argumentów przedstawionych przez Belgię w kwestii zgodności z prawem i ważności uгод zawieranych między administracją a podatnikami w dziedzinie VAT. Zainteresowana strona przypomina, że takie ugody mogą dotyczyć wyłącznie kwestii faktycznych, takich jak dowód przewozu w obszarze dostaw wewnątrzwspólnotowych (i wynikająca z tego podstawa opodatkowania). W tym kontekście Umicore wskazuje, że zawieranie takich uгод jest bardzo powszechne, również przez służby ISI⁽⁴¹⁾.

(124) Zainteresowana strona wskazuje również, że ważność i zgodność z prawem zmniejszenia grzywien administracyjnych w zamian za zaakceptowanie przez podatnika określonej kwoty znajduje potwierdzenie w orzecznictwie⁽⁴²⁾.

(125) Wreszcie, jeżeli chodzi o uwzględnienie możliwości odliczenia podatkowego kwoty do zapłaty, Umicore podkreśla, że:

— ISI nie tylko jest organem właściwym w dziedzinie VAT, lecz również w dziedzinie podatków dochodowych,

— ISI, zamiast wymagać od Umicore płatności kwoty brutto przed podatkiem dochodowym, która byłaby możliwa do odliczenia podatkowego, zaakceptował kwotę netto, po opodatkowaniu, oczywiście pod warunkiem że nie będzie ona (kwota netto) podlegać odliczeniu podatkowemu, co zostało wyrażone w ugodzie. W zamian za to Umicore zgodziła się zapłacić kwotę (netto) w bardzo krótkim terminie (jednego tygodnia), co nie naruszało żadnego przepisu ustawowego mającego zastosowanie w tej sprawie.

(126) Umicore uważa, że kwota 423 mln BEF stanowi kwotę VAT należną za lata 1995–1996 oraz że ISI zwolnił Umicore z płatności odsetek za zwłokę na mocy art. 84a CTVA i z proporcjonalnej grzywiny (10 %) na mocy art. 9 rozporządzenia regenta.

(127) Jeżeli chodzi o zmniejszenie należnej kwoty VAT z 708 mln BEF do 423 mln BEF, Umicore podkreśla, że

takie zmniejszenie znajdowało uzasadnienie w fakcie, że wiarytelność VAT wynikająca z faktur VAT wystawionych przez Umicore nabywcom z Włoch i Szwajcarii pozostawała niezapłacone i w związku z tym podlegała możliwości odliczenia podatkowego.

(128) Jeżeli chodzi o lata 1997–1998, Umicore wskazuje, że nota rozliczeniowa z dnia 30 kwietnia 1999 r. nie miała następstw, ponieważ podatnik należycie dowiódł, że przedmiotowa sprzedaż mogła być zwolniona z VAT na podstawie art. 39a CTVA.

Występowanie korzyści

(129) W opinii Umicore uгода podatkowa, taka jak przedmiotowa uгода, nie stanowi korzyści w rozumieniu TFUE, a zatem nie wchodzi w zakres pojęcia pomocy państwa. Umicore kwestionuje w szczególności stwierdzenie Komisji, że dzięki przedmiotowej ugodzie podatkowej spółka znalazła się w korzystniejszej sytuacji finansowej niż pozostali podatnicy.

(130) Po pierwsze, Umicore wskazuje, że w rzeczywistości to ISI ocenił, że uгода podatkowa będzie korzystniejsza dla skarbu państwa niż wszczynanie postępowania, którego końcowy wynik mógłby być ostatecznie mniej korzystny.

(131) Po drugie, możliwość zawarcia ugody podatkowej i wzajemnych ustępstw nie jest, sama w sobie, szczególnie korzystna dla Umicore, gdyż tego rodzaju ugodę są zazwyczaj dostępne dla wszystkich podatników i stanowią powszechną i normalną praktykę w dziedzinie VAT.

(132) Po trzecie, uгода – ze względu na swój charakter – nie wiąże się z korzyścią, która mogłaby podlegać zasadom dotyczącym pomocy państwa. Zgodnie z definicją, każda decyzja w sprawie ugody zawiera ocenę ryzyka ponoszonego przez każdą ze stron w przypadku pewnej i bezzwłocznej płatności z jednej strony, a zakładanym i możliwym rozstrzygnięciem sporu z drugiej strony.

(133) Według Umicore za nieprawdziwe należy zatem uznać określenie warunków ugody mianem „korzyści”, z wyjątkiem sytuacji wyjątkowych, w których jedna strona osiągnęłaby w ramach ugody wynik zdecydowanie lepszy od tego, co mogłaby zamierzać osiągnąć w ramach sporu.

(134) Zdaniem Umicore Komisja zakłada, że jeżeli spór podatkowy miałyby rozstrzygnąć sądy belgijskie w następstwie odwołania od decyzji administracyjnej, sąd niewątpliwie skazałby spółkę na płatność kwoty wyższej niż ta, która

⁽⁴¹⁾ Umicore przywołuje statystyki ISI, z których wynika, że 22 % dodatkowych kwot VAT należnych z tytułu zwiększenia obrotów w latach 2000–2002 zostało ustalonych w wyniku ugody z podatnikiem.

⁽⁴²⁾ Trib. Namur, 10.01.91, F.J.F. 91/204: „Administracja podatkowa i podatnik mogą poszukiwać ugody w sprawie podstawy VAT. Mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze przewidują, że wyrażając zgodę na ugodę dotyczącą podstawy opodatkowania, podatnik wnioskuję również o zmniejszenie grzywiny. Ze względu na sam swój charakter operacja ta odpowiada definicji ugody, której zasadniczą cechą jest występowanie wzajemnych ustępstw zainteresowanych stron. Ustępstwo podatnika polega w danym przypadku na wyrażeniu zgody na podstawę opodatkowania wynikającą ze skontrolowanej noty rozliczeniowej. Ustępstwo administracji podatkowej polega na zmniejszeniu ustawowych grzywien związanych z ugodą w sprawie ustalenia podstawy opodatkowania”.

wynikała z ugody między ISI a Umicore. Aby dojść do takiego wniosku, Komisja powinna jednak zastąpić swoją oceną ocenę administracji krajowej, a nawet, w stosownym przypadku, ocenę sądu krajowego.

- (135) Po czwarte, Umicore odwołuje się do sprawy *Déménagements-Manutention Transport SA* ⁽⁴³⁾ („DMT”), w której Trybunał Sprawiedliwości uznał, że przyznając danemu przedsiębiorstwu ułatwienia w zakresie płatności, ONSS ⁽⁴⁴⁾ wystąpił w roli wierzyciela publicznego, który – w przeciwieństwie do wierzyciela prywatnego – stara się otrzymać należne kwoty od dłużnika znajdującego się w trudnej sytuacji finansowej. Trybunał orzekł następnie, że do sądu krajowego należy ustalenie, czy ułatwienia w płatności były wyraźnie większe niż te, które przyznałby tej spółce wierzyciel prywatny.

- (136) Stosując rozumowanie Trybunału, Umicore uważa, że w omawianej sprawie ISI, tak jak wierzyciel publiczny, który – podobnie jak wierzyciel prywatny – stara się odzyskać należne kwoty, wybrał rozwiązanie polegające na natychmiastowej zapłacie kwoty netto zamiast kwoty brutto, dzięki czemu doprowadził do pewnego i niezwykle szybkiego zwrotu należności. Takie zachowanie byłoby zatem ekonomicznie racjonalne i ostrożne, w porównaniu z hipotetycznym zachowaniem wierzyciela prywatnego znajdującego się w takiej samej sytuacji.

Selektywność

- (137) Umicore uważa, że kryterium selektywności nie ma zastosowania w omawianej sprawie, ponieważ przedmiotowa uгода podatkowa stanowi jedynie szczególne zastosowanie wobec podatnika ogólnego systemu dostępnego dla wszystkich podatników znajdujących się w takiej samej sytuacji, a ISI, zawierając ugodę, nie działa w sposób uznaniowy.
- (138) Nawet przy założeniu, że przedmiotowy środek jest selektywny, znajdowałby on uzasadnienie w charakterze i strukturze systemu. W opinii Umicore należy bowiem uznać, że środek podatkowy, nawet selektywny, nie jest korzystny, jeżeli dowiedziono, że przyczynia się do

skutecznego odzyskania podatku ⁽⁴⁵⁾. Umicore uważa, że w przedmiotowym przypadku środek znajdował uzasadnienie w charakterze i strukturze systemu, ponieważ zawarta uгода przyczyniła się do skutecznego odzyskania podatku ⁽⁴⁶⁾.

Nadużycie władzy

- (139) Umicore uważa, że wykładnia pojęcia pomocy państwa, która obejmuje ugodę podatkową taką jak ta, która została zawarta z ISI, prowadzi nieuchronnie Komisję do przekroczenia jej uprawnień, w zakresie, w jakim przypisuje sobie ona kompetencję w dziedzinie odzyskiwania podatków pośrednich, której nie posiada, i do wkraczania w prerogatywy sądów krajowych, które jako jedyne są właściwe do rozstrzygania sporów podatkowych.

Brak zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową

- (140) Umicore wskazuje, że zapłaciła ISI znaczną kwotę, podczas gdy inni konkurencyjni producenci srebra mający siedzibę w innych państwach członkowskich nie zapłacili żadnego VAT, żadnej grzywny ani żadnych odsetek z tytułu dostaw zrealizowanych w identycznych okolicznościach i warunkach.
- (141) W tym kontekście Umicore uważa, że przedmiotowy środek w sposób oczywisty nie mógł wzmocnić jej pozycji konkurencyjnej na danym rynku, to jest na rynku handlu srebrem sprostakowanym. W związku z tym Umicore stwierdza, że uгода zawarta z ISI ani nie zakłóca konkurencji, ani nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi, co wyklucza zastosowanie art. 107 ust. 1 Traktatu w przedmiotowym przypadku.

V.2. Anonimowa osoba trzecia

- (142) Anonimowa osoba trzecia przekazała Komisji kopię pisma skierowanego do belgijskiego Ministra Finansów w dniu 15 lutego 2002 r. zawierającego analizę prawną przedmiotowej ugody z Umicore oraz przedmiotowych transakcji.
- (143) W piśmie anonimowa osoba trzecia informuje, że a) uгода między ISI a Umicore skutkowałą zmianą kwalifikacji należnej kwoty VAT na grzywnę z naruszeniem art. 10 i 172 konstytucji belgijskiej oraz art. 84 CTVA; b) uwzględnienie wpływu podatku od osób prawnych w celu ustalenia należnej kwoty VAT lub grzywny jest niezgodne z prawem; c) zastosowanie kary proporcjonalnej (do kwoty VAT) bez żądania zapłaty samego VAT jest nielogiczne.

⁽⁴³⁾ Wyrok z 29.6.1999 w sprawie C-256/97 *DM Transport*, Rec.1999, s. I - 3913. Przedsiębiorstwo *DM Transport* powinno między innymi zapłacić kwotę 18,1 mln BEF belgijskiemu Krajowemu Urzędowi Ubezpieczeń Społecznych (fr. *Office national de sécurité sociale belge* – ONSS) z tytułu składek pracowniczych i należności leżących po stronie pracodawcy. Na mocy prawa belgijskiego pracodawca, który nie płaci terminowo składek, jest objęty zwyczajami i podlega sankcjom karnym. ONSS może jednak wyznaczyć okresy prolongaty. Mając na uwadze, że ułatwienia dotyczące płatności umożliwiły niewypłacalnemu przedsiębiorstwu sztuczne podtrzymanie działalności, Sąd Gospodarczy w Brukseli (fr. *Tribunal de commerce de Bruxelles*), zwrócił się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, aby ustalić, czy takie ułatwienia w płatnościach mogą stanowić pomoc państwa.

⁽⁴⁴⁾ Krajowy Urząd Ubezpieczeń Społecznych w Belgii (fr. *Office national de sécurité sociale*)

⁽⁴⁵⁾ Wyrok z dnia 6 marca 2002 r. w sprawie T-127/99 *Diputación Foral de Álava i in.*, Rec. 2002, s. II - 1275, pkt 164-166.

⁽⁴⁶⁾ W tym względzie Umicore odnosi się do pkt 26 komunikatu Komisji w sprawie stosowania przepisów w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do środków dotyczących podatków bezpośrednich nakładanych na przedsiębiorstwa (Dz.U. C 384 z 10.12.1998), zgodnie z którym istotą systemu podatkowego jest „pobieranie środków przeznaczonych na finansowanie wydatków państwa”.

VI. ODPOWIEDŹ BELGII NA UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (144) Belgia uważa, że stanowisko Umicore potwierdza zasadniczo stanowisko Belgii dotyczące przedmiotowego postępowania, zwłaszcza jeżeli chodzi o brak formalnej procedury korekty w dziedzinie VAT, brak ważności prawnej noty rozliczeniowej niepodpisanej przez podatnika, zgodność z prawem uгод podatkowych i ich dostępność dla wszystkich podatników, a w ujęciu ogólnym – brak elementów stanowiących pomoc państwa.
- (145) Jeżeli chodzi o anonimowe pismo z dnia 1 października 2004 r., Belgia uważa, że nie zawiera ono żadnej konkretnej uwagi dotyczącej postępowania w sprawie pomocy państwa i w konsekwencji jest pozbawione znaczenia.

VII. DODATKOWE INFORMACJE PRZEKAZANE PRZEZ BELGIĘ

- (146) W wyniku zwrotu dokumentów zajętych przez organy sądowe Belgia przekazała Komisji szereg informacji dotyczących transakcji leżących u podstaw omawianego postępowania.
- (147) Jeżeli chodzi o sprzedaż na rzecz klientów mających siedzibę we Włoszech, Belgia przekazała dokumenty, na podstawie których podjęła decyzję o przyznaniu zwolnienia, o którym mowa w art. 39a CTVA. Przedmiotowe dokumenty zawierały w szczególności faktury wystawione przez Umicore, faktury przewozowe i różne dokumenty dotyczące operacji przewozu.
- (148) Jeżeli chodzi o dostawy dla klientów mających siedzibę w Szwajcarii, Belgia również przekazała szereg dokumentów potwierdzających bezpośredni przewóz towarów do Włoch. Według władz belgijskich rola spółek szwajcarskich ograniczała się do udziału finansowego w operacjach zakupu i przewozu.
- (149) Jeżeli chodzi o dostawy zrealizowane w latach 1997–1998, Belgia wskazała, że w pierwszym okresie rozliczeń przewidziane odnośnie do lat 1995–1996 zostało powtórzone w odniesieniu do lat kolejnych. Belgia dodała, że kontrolerzy ISI sami szybko odstąpili od korekty dotyczącej tego okresu. W związku z tym Belgia przekazała również kopię not wewnętrznych na dowód, że kontrolerzy rzeczywiście odstąpili od przewidzianego opodatkowania.

VIII. OCENA POMOCY

- (150) Artykuł 107 ust. 1 Traktatu przewiduje że „wszelka pomoc przyznawana przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- (151) Uznanie danego środka za pomoc państwa oznacza, że zostały spełnione łącznie następujące warunki: 1) przedmiotowy środek wiąże się z przyznaniem korzyści

z zasobów państwa; 2) wspomniana korzyść jest selektywna; 3) przedmiotowy środek zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem i może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

- (152) Należy również przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie pomocy obejmuje nie tylko świadczenia takie jak subsydia, lecz również interwencje, które w różnej postaci zmniejszają normalne obciążenia dla budżetu przedsiębiorstwa, takie jak zwolnienia i ulgi podatkowe ⁽⁴⁷⁾.

VIII.1. Uwagi wstępne

- (153) W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że ugody z podatnikami stanowią zwykłą praktykę belgijskich organów administracji podatkowej, a jeżeli chodzi o VAT, taką możliwość wyraźnie przewiduje art. 84 CTVA. Przydatność takich porozumień, które pozwalają uniknąć wielu sporów, nie jest zresztą kwestionowana w niniejszej decyzji.
- (154) Przypomina się, że belgijskie instrukcje administracyjne w tej dziedzinie, przewidują, że zawarcie ugody z podatnikiem wiąże się zazwyczaj z obustronnymi ustępstwami. Niemniej jednak, zgodnie z art. 84 CTVA, takie ugody są możliwe tylko w takim zakresie, w jakim nie wiążą się ze zwolnieniem z podatku lub jego obniżeniem. Zgodnie z tą zasadą ugoda nie może zatem dotyczyć kwoty podatku wynikającej z ustalonych okoliczności faktycznych, lecz samych kwestii faktycznych.
- (155) W tym kontekście Komisja uważa, że ugoda między podatnikiem VAT a belgijskimi organami administracji podatkowej może prowadzić do powstania korzyści ekonomicznej tylko w następujących okolicznościach:
- jeżeli ustępstwa ze strony administracji są wyraźnie nieproporcjonalne w stosunku do ustępstw ze strony podatnika, mając na uwadze okoliczności sprawy, oraz jeżeli administracja wyraźnie nie stosuje tego samego korzystnego traktowania wobec innych podatników znajdujących się w podobnej sytuacji,
 - jeżeli zgodność z prawem ugody musi zostać podana w wątpliwość, na przykład jeżeli kwota należnego podatku została zmniejszona niezgodnie z art. 84 CTVA (zwolnienie lub zmniejszenie podatku związane z kwestią prawną).

- (156) W związku z tym należy zbadać, czy ugoda zawarta między ISI a Umicore spełnia wymienione powyżej warunki.

⁽⁴⁷⁾ Zob. w szczególności wyroki Trybunału: z dnia 15 marca 1994 r. w sprawie C-387/92 Banco Exterior de España, Rec. 1994 s. I-877, pkt 13; z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie C-143/99 Adria Wien Pipeline GmbH, Rec. 2001, s. I-8365, pkt 38; z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-53/00 Ferring, Rec. 2001, s. I-9067, pkt 15; z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie C-172/03 Heiser, Rec. 2005, s. I-1627, pkt 36; z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Forum 187 ASBL, Rec. 2003, s. I-6887, pkt 86.

VIII.2. Występowanie korzyści

- (157) W pierwszej kolejności należy sprawdzić, czy środek zapewnia beneficjentowi korzyść, która zmniejsza obciążenia, które normalnie obciążają jego budżet⁽⁴⁸⁾. W omawianym przypadku należy ustalić, czy sporna ugoda nie została zawarta w sposób niezgodny z prawem lub na podstawie nieproporcjonalnych ustępstw ze strony administracji podatkowej.

VIII.2.1. Prawidłowość procedury

- (158) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła, że procedura zastosowana przez organy podatkowe mogła stanowić odejście od zwykłego przebiegu procedury określania i regulowania należności VAT, ponieważ ugoda nie określa podstawy prawnej i ponieważ wobec braku zgody podatnika administracja byłaby zmuszona wystosować nakaz zapłaty wraz ze zwiększeniem grzywny o 50 %.
- (159) Jak stwierdzono w motywie 39, wysłanie noty rozliczeniowej stanowi zwykłą praktykę belgijskich organów podatkowych w dziedzinie VAT w celu zapewnienia przestrzegania podstawowych zasad, takich jak prawo do obrony. W związku z tym dwie noty rozliczeniowe skierowane przez ISI do spółki Umicore należy faktycznie uznać za wstępne zawiadomienia ze strony organów podatkowych, a nie jako fakt powodujący wymagalność VAT.
- (160) Ponadto możliwość zawarcia ugody z podatnikami wyraźnie przewiduje belgijski CTVA. Należy ją zatem uznać za zwykłą praktykę belgijskich organów podatkowych. Muszą one jednak przestrzegać zasady, zgodnie z którą ugody takie nie mogą prowadzić ani do zwolnienia z należnego podatku, ani do jego zmniejszenia. Dochodzi do nich zatem zasadniczo w sytuacjach, gdy organy podatkowe chcą uniknąć sporu z podatnikiem w przedmiocie okoliczności faktycznych, które nie są wyraźnie ustalone.
- (161) Ponadto należy stwierdzić, że organy podatkowe nie mają obowiązku skierować nakaz zapłaty w przypadkach, gdy organom administracji nie udało się uzyskać zgody podatnika na podatek proponowany w nocie rozliczeniowej. Natomiast w razie wątpliwości

co do przedmiotowych okoliczności faktycznych, właściwe organy zawsze mogą podjąć próbę zawarcia ugody z podatnikiem.

- (162) Ponadto z analizy przepisów prawnych wynika również, że żaden przepis nie nakłada na belgijskie organy podatkowe obowiązku podawania wyraźnej podstawy prawnej we wspomnianych ugodach.
- (163) Na podstawie kontekstu prawnego opisanego w niniejszej decyzji Komisja musi zatem stwierdzić, że procedura zastosowana przez organy podatkowe wobec Umicore przebiegała zgodnie z obowiązującymi zasadami i praktykami i nie stanowił odejścia od zwykłego przebiegu procedury.
- (164) Następnie należy zbadać przedmiotowe transakcje w świetle poczynionych uwag wstępnych, aby ustalić ewentualne istnienie korzyści. Poniższa argumentacja opiera się na analizie dwóch odrębnych okresów: pierwszy z nich odnosi się do lat 1995 i 1996, którego dotyczy rozliczenie przeprowadzone przez organy podatkowe, a drugi odnosi się do lat 1997 i 1998, w odniesieniu do których całkowicie odstąpiono od opodatkowania.

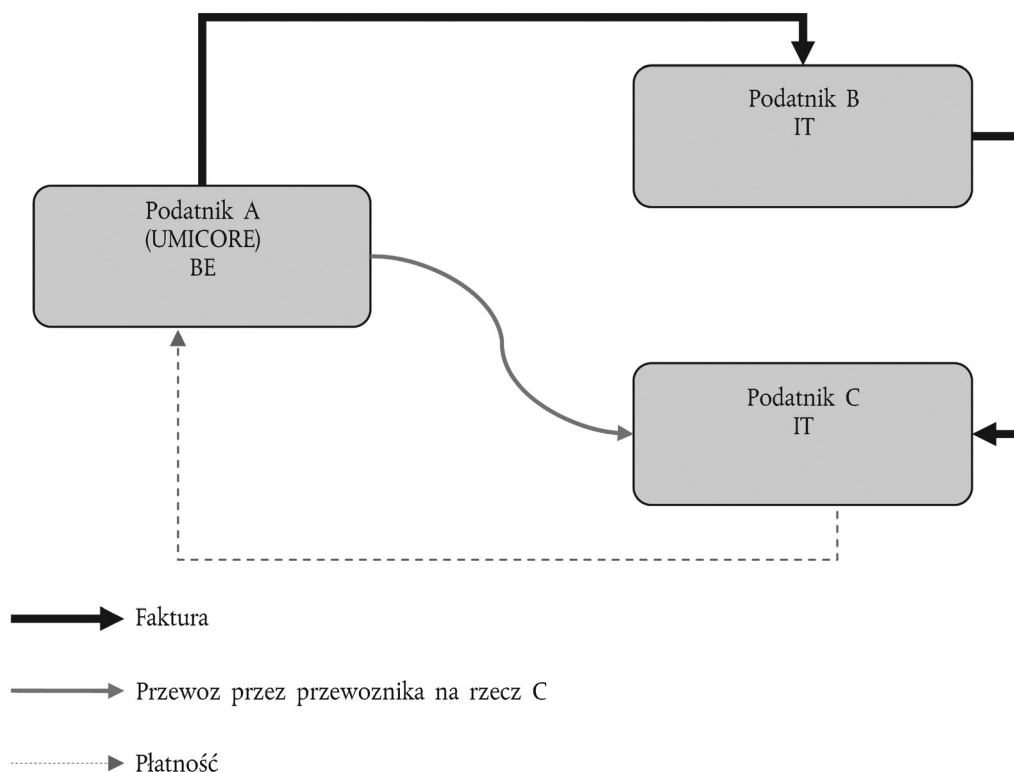
VIII.2.2. Lata 1995–1996

- (165) Jeżeli chodzi o lata 1995–1996, aby stwierdzić występowanie ewentualnej korzyści, należy przeanalizować trzy rodzaje różnych transakcji, które uwzględniono w projekcie korekty przekazanym Umicore dnia 30 listopada 1998 r. W przypadku każdego rodzaju transakcji niniejsza analiza ma na celu określenie minimalnych kwot VAT, grzywien i odsetek za zwłokę, które powinny być naliczone przez belgijskie organy podatkowe na podstawie racjonalnej interpretacji okoliczności faktycznych, bez nadmiernych ustępstw z ich strony i bez nieprawidłowego stosowania przepisów w dziedzinie VAT.

1. Dostawy towarów dla klientów mających siedzibę we Włoszech

- (166) W pierwszym przypadku transakcje dotyczyły dostaw czystego srebra *ex-works* zrealizowanych między lutym 1995 r. a lutym 1996 r. zgodnie z następującym schematem:

⁽⁴⁸⁾ Zob. pkt 9 komunikatu z 1998 r., o którym mowa w przypisie 46.

(167) Umicore zafakturowała towary spółce B⁽⁴⁹⁾ mającej siedzibę we Włoszech i posiadającej numer identyfikacyjny VAT w tym państwie członkowskim. Ta ostatnia spółka refakturowała towary klientowi C będącemu podatnikiem VAT również mającym siedzibę we Włoszech. Towary zostały przewiezione na zlecenie podatnika C bezpośrednio z miejsca produkcji w Belgii do Włoch. Największa część faktur wystawionych przez Umicore klientowi B została zapłacona przez podatnika C.

(168) Faktury wystawione przez Umicore podatnikowi B zostały sporządzone z uwzględnieniem zwolnienia przewidzianego w art. 39a CTVA. Z analizy faktur pro forma otrzymanych w ramach współpracy administracyjnej z włoskimi organami podatkowymi wynika, że podatnik C był odbiorcą towarów.

(169) W nocie rozliczeniowej z dnia 30 listopada 1998 r. ISI uznał pierwotnie, że kryterium zwolnienia dostaw wewnątrzwspólnotowych w odniesieniu do przewozu nie zostało spełnione, ponieważ przewóz odbywał się na rzecz kolejnego klienta (nie był realizowany przez sprzedającego lub nabywcę ani na ich rzecz zgodnie z art. 39a CTVA). Na tej podstawie administracja stwierdziła, że transakcja między Umicore a klientem B stanowiła dostawę towarów bez przewozu, nie mogła być zatem objęta zwolnieniem na podstawie art. 39a CTVA.

(170) Wydaje się jednak, że z informacji przekazanych Komisji przez Belgię i Umicore wynika, że faktyczny charakter transakcji między Umicore a spółką B mogła zostać racjonalnie zakwestionowana przez belgijskie organy podatkowe. Zauważa się bowiem, że:

— informacje przekazane przez włoskie organy podatkowe wskazują, że spółkę B można uznać za „znikający podmiot gospodarczy” (*missing trader*), którego rola ograniczała się do wystawienia faktur z uwzględnieniem VAT, aby następnie zniknąć bez dopełnienia obowiązków podatkowych, w tym zapłaty VAT włoskiemu organowi podatkowemu,

— z informacji przekazanych przez te same włoskie organy podatkowe wynika również, że jedyna osoba zarządzająca spółką B nie figurowała w rejestrach policyjnych,

— z dwóch wniosków o informacje skierowanych przez belgijskie organy podatkowe do ich włoskich odpowiedników odpowiednio dnia 26 sierpnia 1998 r. i dnia 1 kwietnia 1999 r. wynika również, że belgijskie organy administracji podatkowej miały poważne wątpliwości co do faktycznego istnienia spółki B przed zawarciem ugody,

— towary zostały przewiezione do Włoch na rzecz podatnika C,

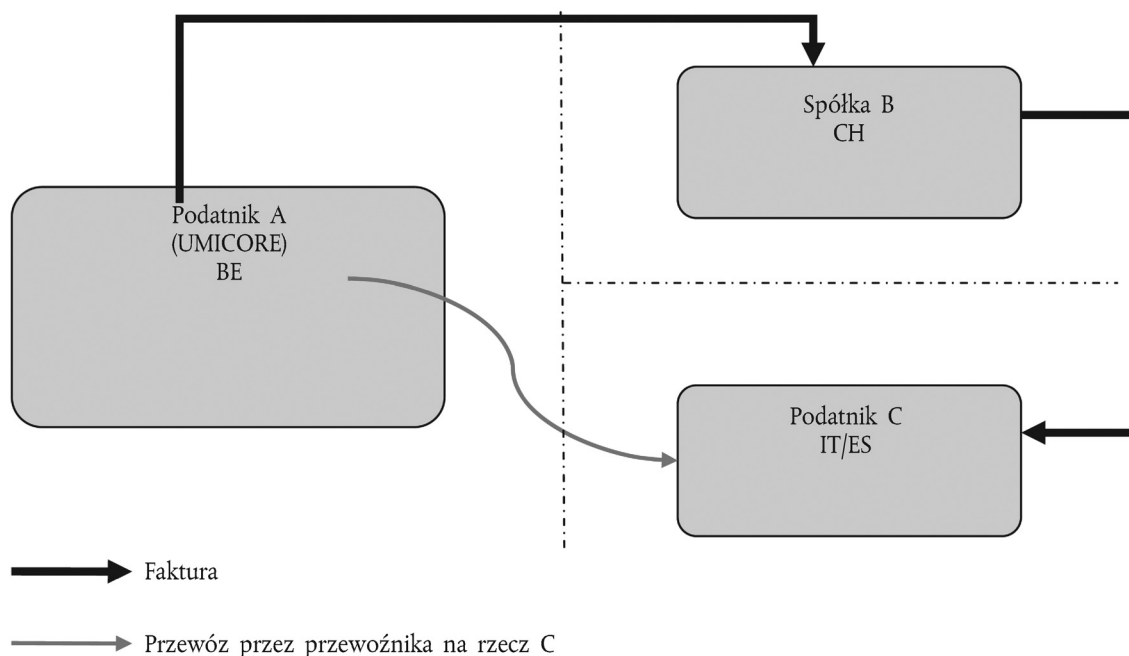
⁽⁴⁹⁾ W rzeczywistości B odnosi się do dwóch odrębnych spółek włoskich.

- towary zostały przewiezione bezpośrednio z zakładu produkcyjnego w Belgii do magazynu we Włoszech, gdzie zostały udostępnione C,
 - zdecydowana większość faktur wystawionych przez Umicore spółce B została zapłacona przez spółkę C,
 - na podstawie oświadczeń kierownictwa Umicore uwzględnionych w protokole, których część została powtórzona w nocie rozliczeniowej, można zresztą stwierdzić, że nie istniała żadna umowa ramowa między Umicore a spółką B,
 - natomiast faktyczne istnienie spółki C nie zostało zakwestionowane przez włoskie organy podatkowe, które w ramach kontroli miały pełny dostęp do dokumentów księgowych tej spółki.
- (171) Każde z tych stwierdzeń oddzielnie nie wystarczy prawdopodobnie, aby wykazać fikcyjny charakter sprzedaży między Umicore a spółką B. Jednak te same stwierdzenia wzięte razem mogą z pewnością zrodzić wątpliwość co do faktycznego charakteru sprzedaży między Umicore a spółką B. Belgijskie organy podatkowe, które zostały powiadomione o podejrzeniach dotyczących faktycznego charakteru działalności podmiotu gospodarczego B przed zawarciem ugody ze spółką Umicore dnia 21 grudnia 2000 r., posiadały zatem duży margines oceny, jeżeli chodzi o faktyczny charakter transakcji i ewentualną zmianę kwalifikacji.
- (172) W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Kasacyjnego w Belgii podatek musi opierać się na faktycznym stanie rzeczy⁽⁵⁰⁾. Belgijskie organy administracji podatkowej mają zatem zasadniczo obowiązek ustalać podatek nie na podstawie transakcji pozornych przedstawionych przez podatnika, aby uzasadnić ewentualne zwolnienie, lecz na podstawie faktycznych transakcji, które wynikają z rzeczywistego zamiaru stron.
- (173) Jeżeli z informacji, którymi dysponują belgijskie organy podatkowe, wynika, że sprzedaż między A a B jest sprzedażą fikcyjną, a faktyczna sprzedaż (obejmująca przeniesienie prawa do dysponowania towarem) nastąpiła w ramach relacji między A a C, organy te miały zatem prawo zmienić kwalifikację dostawy towaru między A a B na dostawę towaru między A a C i zastosować przepisy w dziedzinie VAT w odniesieniu do takiej transakcji o zmienionej kwalifikacji.
- (174) Okoliczność, że oszustwo nastąpiło we Włoszech w wyniku podstawienia znikającego podmiotu gospodarczego, nie pozwala zakwestionować prawa do zwolnienia, z którego mogła skorzystać Umicore w zakresie, w jakim dobra wiara tej ostatniej nie została podana w wątpliwość przez administrację belgijską.
- (175) Z powyższych uwag wynika zatem, że belgijskie organy podatkowe mogły zgodnie z prawem zmienić kwalifikację przedmiotowych transakcji, uznając je za dostawy wewnątrzwspólnotowe między Umicore a spółką C, przy czym taka zmiana kwalifikacji nie stanowiłaby nieproporcjonalnego ustępstwa ze strony organów administracji lub nieprawidłowego stosowania przepisów dotyczących VAT. Ponadto organy te mogły objąć zwolnieniem z VAT transakcje o zmienionej kwalifikacji, ponieważ wszystkie warunki zwolnienia zostały spełnione (w tym przewóz realizowany przez nabywcę lub na jego rzecz).
- (176) Należy zatem zbadać, (i) czy belgijskie organy podatkowe miały prawo zastosować grzywnę na podstawie art. 70 ust. 2 CTVA z powodu niedokładnych informacji na fakturach, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej; (ii) jaka powinna być kwota tej grzywny; i (iii) czy Umicore skorzystała na nieproporcjonalnych ustępstwach lub nieprawidłowym stosowaniu prawa przez organy administracji podatkowej.
- (177) W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w razie niedokładności informacji na fakturze dotyczącej dostawy wewnątrzwspólnotowej, AR nr 41 przewiduje grzywnę w wysokości 100 % podatku należnego z tytułu przedmiotowych transakcji. Niemniej jednak, jak wyjaśniono w motywach 45 i 46, zastosowanie grzywny administracyjnej podlega zasadzie proporcjonalności, a organy administracji mają możliwość – na mocy art. 9 rozporządzenia regenta z dnia 18 marca 1831 r. – do odejścia od wymiaru grzywien przewidzianego w AR nr 41.
- (178) W przedmiotowym przypadku nie jest wykluczone, że grzywna w wysokości 100 % byłaby nieproporcjonalna, mając na uwadze dobrą wiarę podatnika, której administracja nie zakwestionowała. Nie jest również wykluczone, że – w ramach sporu z Umicore – belgijskie organy administracji podatkowej próbowałyby osiągnąć maksymalne dochody, podobnie jak wierzyciel próbuje zoptymalizować odzyskanie należności. W tym względzie należy przypomnieć, że taka praktyka nie może podlegać art. 107 Traktatu, o ile nie prowadzi do nieproporcjonalnych lub niezgodnych z prawem ustępstw ze strony administracji.
- (179) Mając na uwadze margines oceny, którym dysponuje administracja w tym kontekście, można racjonalnie uznać, że w ramach ugody administracja mogła wyznaczyć kwotę grzywny w przedziale 10–50 %. Po pierwsze, stawkę wynoszącą 10 % można uznać za dopuszczalną w odniesieniu do stawki 10 % przewidzianej w tabeli G w załączniku do AR nr 41 w przypadku naruszeń określonych w art. 70 ust. 1 CTVA, a także w odniesieniu do grzywny w wysokości 10 %, o której mowa w nocie rozliczeniowej z dnia 30 listopada 1998 r. Po drugie, stawkę wynoszącą 50 % można

⁽⁵⁰⁾ Zob. na ten temat sekcja II.2.

uznać za stawkę maksymalną stosowaną z uwzględnieniem zasady proporcjonalności i kontekstu ugody. Wydaje się zresztą, że zastosowanie stawki 50 % zostało usankcjonowane przez niedawne orzeczenie belgijskiego Sądu Kasacyjnego⁽⁵¹⁾. Mając na uwadze fakt, że ten ostatni wyrok odnosi się do sprawy karnej, można uznać, że w przedmiotowym przypadku, w którym potwierdzono brak zamiaru popełnienia oszustwa przez Umicore, stawka 50 % stanowi maksymalny poziom grzywny.

- (180) Można zatem stwierdzić, że w świetle okoliczności przedmiotowego przypadku, grzywna mogłaby zostać racjonalnie wyznaczona na poziomie między 33 238 698 BEF (10 % × 332 386 976) a 166 193 488 BEF (50 % × 332 386 976).

- (183) Między styczniem 1996 r. a październikiem 1996 r. Umicore fakturowała towary spółce B⁽⁵³⁾ mającej siedzibę w Szwajcarii, która nie posiadała numeru rejestracyjnego VAT w żadnym państwie członkowskim. Spółka szwajcarska refakturowała towary klientowi C będącemu podatnikiem VAT mającym siedzibę we Włoszech. Towary przewożono bezpośrednio z miejsca produkcji w Belgii do Włoch. Na podstawie dokumentów przekazanych przez Belgię wydaje się, że koszty przewozu pokrywała spółka C. Wydaje się ponadto, że w niektórych przypadkach spółka C płaćła należności za towary bezpośrednio Umicore, tymczasem w innych przypadkach to spółka B dokonywała płatności. Należy

- (181) Biorąc pod uwagę, że selektywna korzyść mogłaby wynikać wyłącznie z nieproporcjonalnych ustępstw ze strony administracji podatkowej, przy ustalaniu ewentualnej korzyści należy uwzględnić najniższą kwotę, tj. 33 238 698 BEF. Kwota ta podlega zasadniczo odliczeniu od podstawy podatku od osób prawnych⁽⁵²⁾.

2. Dostawy towarów dla klientów mających siedzibę w Szwajcarii

- (182) W drugim przypadku sekwencja spornych transakcji ze szwajcarskimi klientami miała zazwyczaj następujący przebieg:

również zauważyć, że C odnosi się w rzeczywistości do spółek uznawanych za fikcyjne przez włoskie i hiszpańskie organy podatkowe⁽⁵⁴⁾.

- (184) Faktury wystawiane przez Umicore szwajcarskiej spółce B między lutym 1996 r. a październikiem 1996 r. dotyczą sprzedaży czystego srebra *ex-works* Hoboken i zawierają następujące adnotacje: *Wydóz –Zwolnienie z VAT na mocy art. 39 kodeksu*.
- (185) Chociaż przedmiotowe dostawy realizowane przez Umicore były zwolnione z VAT na podstawie art. 39 CTVA, z informacji uzyskanych przez ISI od podatnika, a także od belgijskiej administracji celnej i akcyzowej wynika, że towary były przewożone do Włoch, przy czym nie dochodziło do wywozu.

⁽⁵¹⁾ Kasacja, ww. wyroki z 12.9.2009. Sąd potwierdził, że grzywna w wysokości 200 % była nieproporcjonalna w stosunku do okoliczności sprawy, a Sąd Apelacyjny słusznie zmienił jej stawkę na 50 %.

⁽⁵³⁾ W rzeczywistości B odnosi się do dwóch odrębnych spółek mających siedzibę w Szwajcarii.

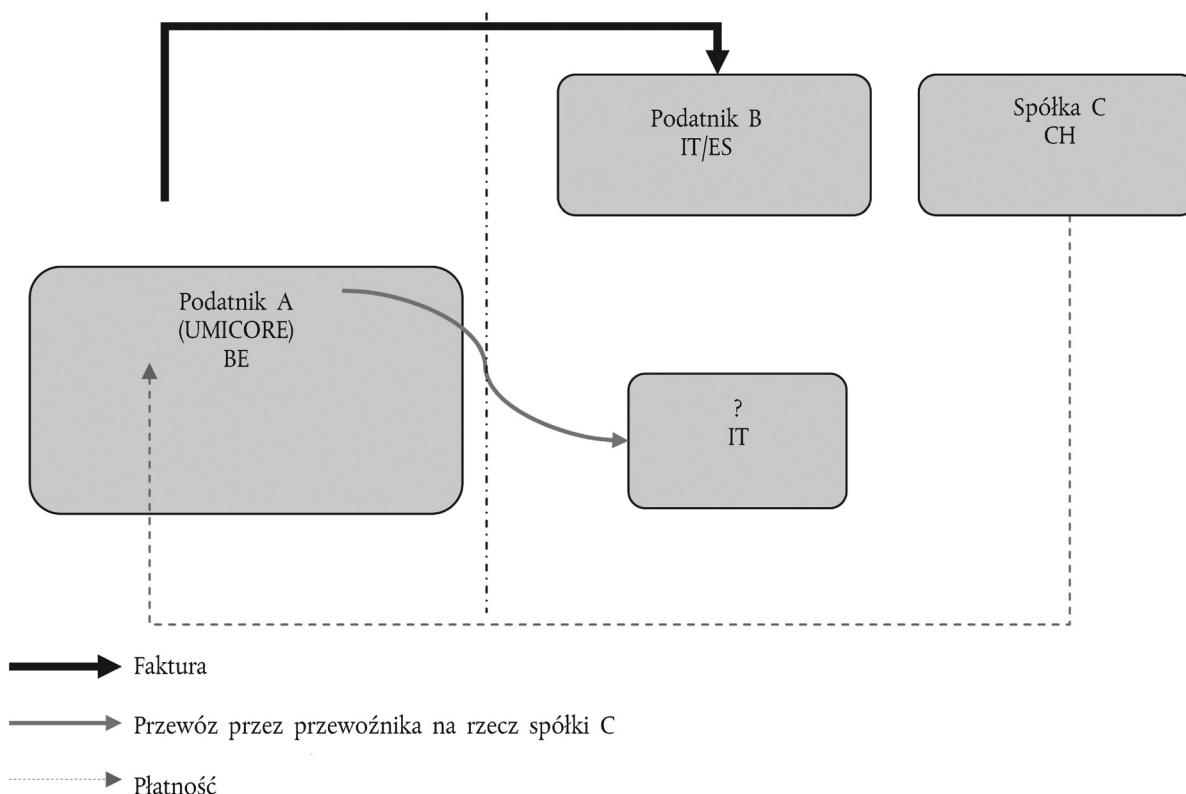
⁽⁵²⁾ Zob. na ten temat sekcja II.2.

⁽⁵⁴⁾ W rzeczywistości C odnosi się do tych samych spółek co B w trzecim przypadku opisanym w kolejnym motywie.

- (186) Z powodu braku wywozu, a zatem braku prawa do zwolnienia na podstawie art. 39 CTVA, należy ustalić, czy belgijskie organy podatkowe mogły stwierdzić, że transakcje między Umicore a spółką szwajcarską miały charakter fikcyjny, a prawdziwe transakcje występowały w relacji między Umicore a C i te transakcje mogły być objęte zwolnieniem przewidzianym w art. 39a CTVA.
- (187) W nocie rozliczeniowej z dnia 30 listopada 1998 r. ISI uznał, że kryteria zwolnienia na podstawie art. 39 CTVA (wywóz) nie zostały spełnione, ponieważ nie możliwe było przedstawienie żadnego dokumentu potwierdzającego faktyczny wywóz, w szczególności zgłoszenia celnego.
- (188) Na tej podstawie administracja stwierdziła, że transakcje między Umicore a spółkami szwajcarskimi nie mogą być objęte zwolnieniem na podstawie art. 39 CTVA i należy uznać, że miały one miejsce w Belgii zgodnie z art. 15 ust. 7 CTVA, a zatem podlegały belgijskiemu VAT zgodnie z art. 2 CTVA. Stwierdziła zatem, że Umicore powinna zapłacić VAT w kwocie 312 608 393 BEF⁽⁵⁵⁾ (7 749 359 EUR) oraz grzywnę w wysokości 10 % tej kwoty.
- (189) W dodatkowej odpowiedzi z dnia 30 marca 2000 r. na notę rozliczeniową Umicore stwierdziła, że „obecnie ustalono, że ustanowiony mechanizm miał charakter fikcyjny, który nie mógł być znany działowi handlowemu Umicore. Przywóz do Szwajcarii nigdy nie miał miejsca, należy zatem podkreślić, że w tej sprawie, jak i w pozostałych nie zakwestionowano faktycznego charakteru dostaw do Włoch”.
- (190) Na fakturach pro forma wystawionych przez Umicore szwajcarskim klientom spółki wyraźnie widnieje nazwa podatnika włoskiego będącego odbiorcą towarów, a jego tożsamość jest potwierdzona listami przewozowymi wystawionymi przez przewoźnika.
- (191) Z wymienionych poniżej powodów nie można zmienić kwalifikacji przedmiotowych transakcji na dostawy wewnątrzwspólnotowe między Umicore a podmiotem C:
- w momencie zawierania ugody administracja belgijska posiadała już informacje, że C to w rzeczywistości podmioty uznawane za spółki fikcyjne przez włoskie i hiszpańskie organy podatkowe,
 - rzeczywiste istnienie spółek szwajcarskich nigdy nie zostało zakwestionowane ani przez belgijskie lub włoskie organy podatkowe, ani przez Umicore,
 - spółka Umicore nie mogła nie wiedzieć, że nie było uprawniona do stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 39 CTVA (zwolnienie wywozu z VAT) wobec braku wywozu towarów.
- (192) Z powyższych uwag wynika, że przedmiotowe transakcje nie mogły zostać objęte zwolnieniem z VAT na podstawie art. 39 CTVA (z powodu braku wywozu) ani zwolnieniem z VAT w zastosowaniu art. 39a CTVA. Przedmiotowe transakcje należy w tym przypadku przeanalizować jako dostawy towarów bez przewozu, które nie mogą być objęte zwolnieniem z VAT. W wyniku zastosowania art. 15 ust. 2 i 7 CTVA oraz art. 2 CTVA Umicore powinna zapłacić VAT w kwocie 312 608 393 BEF (7 749 359 EUR). Ponadto grzywna w wysokości 10 %, tj. 31 260 839 BEF, powinna również zostać zastosowana w odniesieniu do tej kwoty na podstawie art. 70 ust. 1 CTVA i art. 1 ust. 1 AR nr 41. Żaden element dokumentacji nie pozwala Komisji stwierdzić, że stawka 10 % wiązałaby się z problemem w zakresie stosowania zasady proporcjonalności⁽⁵⁶⁾.
- (193) Zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami podatkowymi dodatkową kwotę VAT należną od podatnika i niezafakturowaną klientowi należy uznać za wydatek podlegający odliczeniu w celu ustalenia podstawy podatku od osób prawnych. Kwota grzywny administracyjnej również podlega odliczeniu od podatku od osób prawnych.
3. Dostawy towarów dla klientów mających siedzibę we Włoszech i w Hiszpanii
- (194) Między październikiem a grudniem 1996 r. sekwencja spornych transakcji z tymi klientami była następująca:

⁽⁵⁵⁾ $1\,488\,611\,396\text{ BEF} \times 21\% = 312\,608\,393\text{ BEF}$

⁽⁵⁶⁾ W przypadkach stosowania art. 70 ust. 1 stawka 10 % stanowi minimum stosowane przez organy podatkowe.

(195) Spółka Umicore fakturowała towary spółkom B mającym siedzibę we Włoszech lub w Hiszpanii, które posiadały tam numer rejestracyjny VAT. Przedmiotowe faktury dotyczyły sprzedaży czystego srebra *ex-works* i zostały sporządzone z zastosowaniem zwolnienia przewidzianego w art. 39 CTVA (wywóz) lub zwolnienia przewidzianego w art. 39a CTVA (dostawy wewnątrzwspólnotowe). Towary przewożono bezpośrednio z miejsca produkcji w Belgii do Włoch. W większości przypadków płatności faktur dokonywała szwajcarska spółka C⁽⁵⁷⁾, która występuje również jako faktyczny zleceniodawca przewozu⁽⁵⁸⁾.

(196) Wreszcie, z informacji przekazanych przez włoskie i hiszpańskie organy podatkowe administracji belgijskiej przed zawarciem ugody wynika, że spółki B miały charakter fikcyjny.

(197) W nocie rozliczeniowej z dnia 30 listopada 1998 r. belgijska administracja podatkowa uznała, że określenie nabywców na fakturach sprzedażowych było nieprawidłowe, a spółki szwajcarskie C były faktycznymi nabywcami towarów. Wobec braku wywozu poza terytorium Unii administracja belgijska wskazała w nocie rozlicze-

niowej, że zwolnienie na mocy art. 39 CTVA nie miało zastosowania i że należy zmienić kwalifikację przedmiotowych przypadków sprzedaży na dostawy towarów podlegające belgijskiemu podatkowi VAT w zastosowaniu art. 15 ust. 2 i 7 CTVA i art. 2 CTVA. Administracja stwierdziła zatem, że Umicore powinien zapłacić VAT w kwocie 63 216 555 BEF⁽⁵⁹⁾ (1 567 097,46 EUR) oraz grzywnę administracyjną w wysokości 10 % tej kwoty.

(198) W ramach wymiany korespondencji z ISI Umicore poinformowała, że spółki szwajcarskie zostały upoważnione przez spółki B do zorganizowania przewozu towarów, a ponadto działały jako agent finansowy tych spółek.

(199) W tym względzie należy zauważyć, że żadne elementy dokumentacji nie pozwalają stwierdzić, że spółki szwajcarskie działały w charakterze przedstawicieli przewoźnych spółek włoskich i hiszpańskich. Przeciwnie, ze wszystkich dokumentów przekazanych Komisji zdaje się wynikać, że towary były przewożone na rzecz spółek szwajcarskich, a te ostatnie były beneficjentami i faktycznymi właścicielami przedmiotowych towarów.

⁽⁵⁷⁾ W rzeczywistości C odnosi się do tych samych spółek szwajcarskich, które występowały w drugim przypadku.

⁽⁵⁸⁾ Faktury proforma sporządzone przez Umicore zawierały w opisie towarów nazwę spółki C występującej jako „właściciel”. Jeżeli chodzi o dokumenty przewozowe, pierwotnie były adresowane do szwajcarskiej spółki C i zawierały zazwyczaj adnotację, że towary są wysyłane do Włoch na rzecz szwajcarskiej spółki C.

⁽⁵⁹⁾ 21 % od zafakturowanych kwot: (29 595 944 + 34 744 972 + 32 355 113 + 73 803 950 + 130 531 237) × 21 % = 63 216 555 BEF

(200) W związku z tym Komisja uważa, że belgijskie organy podatkowe słusznie zmieniły w nocie rozliczeniowej kwalifikację spornych transakcji na dostawy towarów dla spółek szwajcarskich. Takie dostawy powinny zatem podlegać belgijskiemu podatkowi VAT w zastosowaniu art. 15 ust. 2 i 7 CTVA oraz art. 2 CTVA bez możliwości zastosowania zwolnienia na podstawie art. 39 lub 39a CTVA.

(201) Nawet jeżeli organy podatkowe mogłyby w uzasadniony sposób uznać faktyczny charakter transakcji ze spółkami włoskimi i hiszpańskimi, zwolnienie na podstawie art. 39a CTVA nie mogłoby być zaakceptowane z powodu braku przewozu przez sprzedającego (Umicore) lub na jego rzecz albo przez nabywcę (b) lub na jego rzecz.

(202) Należy zatem stwierdzić, że Umicore powinna zapłacić VAT w kwocie 63 216 555 BEF (1 567 097,46 EUR), a także grzywnę administracyjną w kwocie 6 321 655 BEF (10 % należnego VAT) w zastosowaniu art. 70 ust. 1 CTVA i art. 1 ust. 1 AR nr 41.

(203) Kwota 63 216 555 BEF, a także kwota grzywny administracyjnej zasadniczo podlegają odliczeniu od podatku od osób prawnych.

4. Uwzględnienie braku możliwości odliczenia kwoty transakcji

(204) Praktyka mająca na celu uznanie, że grzywna administracyjna, którą zwykle można odliczyć od (podstawy) podatku od osób prawnych, nie może zostać odliczona oraz zmniejszenie kwoty tej grzywny, aby uwzględnić brak możliwości jej odliczenia (rekompensata lub *netting*), nie jest zgodna z przepisami ani praktyką administracyjną w tej dziedzinie⁽⁶⁰⁾. W związku z tym należy uwzględnić korzyść oraz stratę wynikające z tej praktyki w porównaniu z sytuacją, w której administracja nie zastosowałaby takiej rekompensaty.

(205) Podobne rozumowanie można zastosować w odniesieniu do kwot VAT, które co do zasady można odliczyć od podatku od osób prawnych i które byłyby objęte taką rekompensatą.

(206) Wśród kwot podanych w poprzednich motywach, następujące kwoty należy uznać za podlegające odliczeniu:

$$33\,238\,698 + 312\,608\,393 + 31\,260\,839 + 63\,216\,555 + 6\,321\,655 = 446\,646\,140 \text{ BEF}$$

(207) Negatywne skutki braku możliwości odliczenia tych kwot dla Umicore można zasadniczo oszacować w następujący sposób:

$$446\,646\,140 \times 40,17 \%^{(61)} = 179\,417\,754 \text{ BEF}$$

(208) Niemniej jednak, mając na uwadze fakt, że Umicore wykazała stratę podatkową w przypadku dochodów podlegających opodatkowaniu w roku 2000, brak możliwości odliczenia przedmiotowych kwot miał w istocie negatywny wpływ wyłącznie w odniesieniu do następnego okresu rozliczeniowego (dochody z 2001 r.), w trakcie którego Umicore faktycznie wykorzystała całą stratę podatkową podlegającą przeniesieniu. W związku z tym mechanizm rekompensaty zastosowany przez administrację belgijską skutkował przeniesieniem płatności podatku lub grzywny na następny okres rozliczeniowy.

(209) Ponadto biorąc pod uwagę, że belgijski podatek od osób prawnych jest zasadniczo pobierany z góry za pomocą płatności dokonywanych przez podatnika w ciągu roku rozliczeniowego, aby uniknąć zwiększenia podatku⁽⁶²⁾, można racjonalnie stwierdzić, że wobec braku rekompensaty Umicore musiałaby dokonać przedmiotowych płatności w połowie 2001 r., co w praktyce oznacza, że Umicore skorzystała z możliwości odroczenia płatności kwoty 179 417 754 BEF o sześć miesięcy.

(210) Pozytywny wpływ braku możliwości odliczenia na Umicore można zatem obliczyć w następujący sposób:

$$179\,417\,754 \text{ BEF} \times 0,8 \%^{(63)} \times 6 \text{ miesięcy} = 8\,612\,052 \text{ BEF}$$

5. Odsetki za zwłokę

(211) Odsetki za zwłokę należne co do zasady od kwot VAT obliczonych powyżej należy obliczać na podstawie miesięcznej stopy wynoszącej 0,8 % od dnia 21 stycznia 1997 r.⁽⁶⁴⁾ do momentu faktycznej płatności, która nastąpiła w grudniu 2000 r.:

$$37,6 \%^{(65)} \times (312\,608\,393 + 63\,216\,555) = 141\,310\,180 \text{ BEF}$$

6. Zestawienie kwot należnych za okres 1995–1996

(212) Minimalne kwoty należne przez Umicore za okres 1995–1996 zostały zestawione w tabeli poniżej:

(w BEF)

OPIS	NALEŻNE KWOTY
1) Pierwszy rodzaj transakcji	
Grzywna administracyjna	33 238 698
2) Drugi rodzaj transakcji	

⁽⁶⁰⁾ Zob. sekcja II.2.

⁽⁶¹⁾ Stopa podatku od przedsiębiorstw stosowana w momencie zawarcia porozumienia.

⁽⁶²⁾ Zob. art. 218 CIR92 w powiązaniu z art. 157–168 CIR92.

⁽⁶³⁾ Stopa stosowana przez belgijską administrację podatkową do obliczania odsetek za zwłokę.

⁽⁶⁴⁾ Data podana w nocie rozliczeniowej na podstawie zwykłej praktyki administracji podatkowej.

⁽⁶⁵⁾ $(3 \times 12 \text{ miesięcy}) + 11 \text{ miesięcy} = 47 \text{ miesięcy} \times 0,8 \% = 37,6 \%$

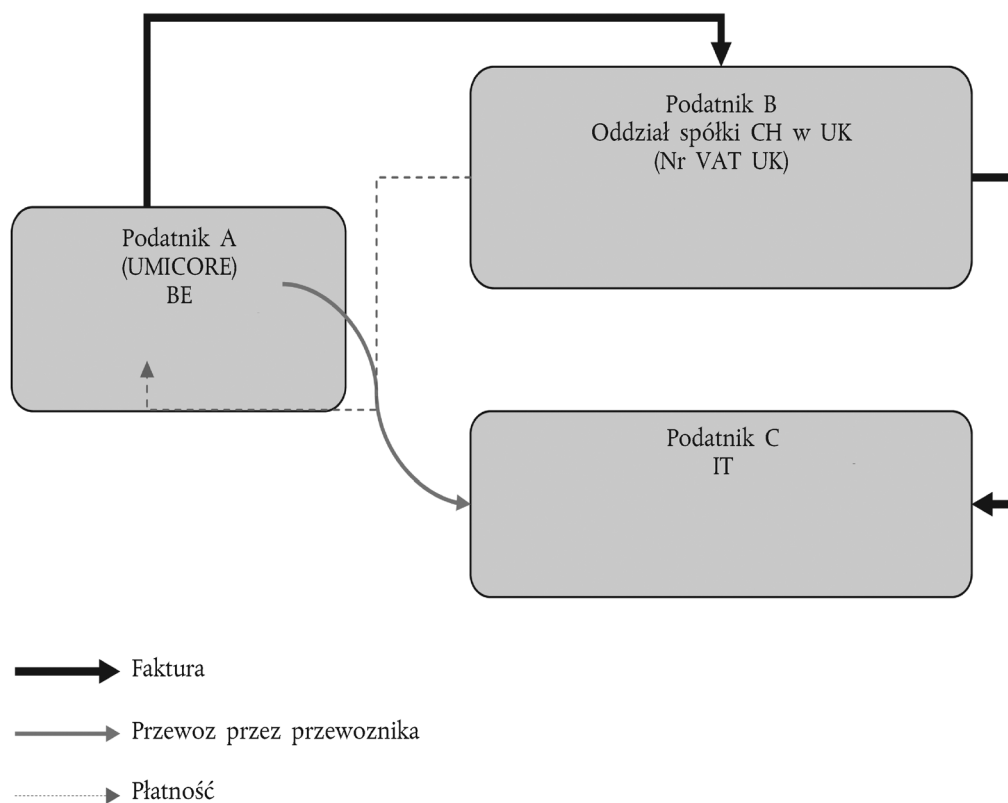
(w BEF)

OPIS	NALEŻNE KWOTY
Należny VAT	312 608 393
Grzywna administracyjna (10 %)	31 260 839
3) Trzeci rodzaj transakcji	
Należny VAT	63 216 555
Grzywna administracyjna (10 %)	6 321 655
Suma częściowa	446 646 140
4) Odsetki za zwłokę	141 310 180
Kwota należna co do zasady ogółem (VAT + odsetki)	587 956 320
5) Wpływ braku możliwości odliczenia:	
– negatywny wpływ braku możliwości odliczenia:	– 179 417 754
+ pozytywny wpływ odroczonej płatności	+ 8 612 052
OGÓŁEM	417 150 618

- (213) Na podstawie powyższego obliczenia należy stwierdzić, że minimalna kwota, którą spółka Umicore powinna była zapłacić za lata 1995 i 1996 w wyniku zawarcia ugody z administracją podatkową wynosi 587 956 320 BEF (14 575 056,46 EUR). Przed porównaniem tej kwoty z kwotą ustaloną w ramach ugody, należy jednak uwzględnić wpływ braku możliwości odliczenia, w wyniku czego kwota ta wynosi 417 150 618 BEF (10 340 893,71 EUR).

VIII.2.3. Lata 1997–1998

- (214) Jeżeli chodzi o lata 1997–1998, transakcje zakwestionowane w nocie rozliczeniowej z dnia 30 kwietnia 1999 r. przebiegały według następującego schematu:

- (215) W tym ostatnim scenariuszu klient Umicore jest mającym siedzibę w Wielkiej Brytanii oddziałem B spółki szwajcarskiej posiadającej numer identyfikacyjny VAT w Wielkiej Brytanii. Kolejnym klientem jest podatnik C mający siedzibę we Włoszech. Towary były przewożone bezpośrednio z miejsca produkcji w Belgii do Włoch. Faktury sprzedażowe wystawione przez Umicore zapłacił podatnik B.
- (216) W nocy rozliczeniowej z dnia 30 kwietnia 1999 r. administracja podatkowa uznała, że podatnik B nie miał prawa domagać się zwolnienia z VAT przewidzianego w art. 39a CTVA, ponieważ nie posiadał ważnego numeru identyfikacyjnego VAT we Włoszech. Dodatkowo administracja uznała, że chociaż można uznać, że podatnik B prowadzi faktyczną działalność gospodarczą nadającą mu charakter podatnika VAT, przedmiotowe przypadki sprzedaży należy poddać analizie jako trójstronne transakcje wewnątrzwspólnotowe. W takim przypadku pierwszą sprzedaż między Umicore a podatnikiem B należy zbadać jako sprzedaż krajową bez przewozu podlegającą belgijskiemu podatkowi VAT bez możliwości zwolnienia, ponieważ przewóz odbywał się na rzecz klientów włoskich.
- (217) Tytułem wstępu należy zauważyć, że w przeciwieństwie do lat 1995–1996, kontrolerzy ISI sami później uznali, że nie było dostatecznej przesłanki do odmowy zwolnienia. Sytuacja ta wynika jasno z not wewnętrznych skierowanych przez kontrolerów do ich dyrektora przed zawarciem ugody, a także po jej zawarciu.
- (218) Po drugie, z dokumentów przekazanych Komisji przez Belgię pismem z dnia 6 sierpnia 2009 r. wynika, że towary zostały przewiezione na rzecz podatnika B (a nie na rzecz ewentualnego kolejnego klienta). Wydaje się, że fakt ten można potwierdzić na podstawie kopii dokumentów przekazanych ISI przez Umicore w piśmie z dnia 11 czerwca 1999, z którego wynika, że w odniesieniu do każdej sprzedaży podatnik B wysyłał spółce Umicore faks zawierający informacje o nazwie przedsiębiorstwa przewozowego, nazwisku kierowcy i numerze tablicy rejestracyjnej pojazdu ciężarowego.
- (219) Ponadto fakt, że podatnik B nie miał ważnego numeru VAT we Włoszech, co stwierdziła administracja belgijska w nocy rozliczeniowej z dnia 30 kwietnia 1999 r., wydaje się bez znaczenia wobec braku obowiązku posiadania przez podatnika numeru identyfikacyjnego VAT w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane. Ponadto należy stwierdzić, że brytyjska administracja podatkowa, która przekazała informacje administracji belgijskiej na jej wniosek, nie zakwestionowała faktycznego charakteru działalności podatnika B w Wielkiej Brytanii.
- (220) Na koniec należy stwierdzić, że belgijska administracja podatkowa nie zakwestionowała faktu, że towary opuściły terytorium belgijskie i zostały przewiezione do innego państwa członkowskiego.
- (221) Wydaje się, że powyższe uwagi stanowią dostateczne potwierdzenie faktu, iż ISI nie miał podstaw, aby

odrzuć zwolnienie z VAT zastosowane przez Umicore. Należy zatem stwierdzić, że Umicore nie miała obowiązku zapłacić żadnej dodatkowej kwoty VAT, grzywny ani odsetek za lata 1997–1998.

VIII.2.4. Wnioski dotyczące występowania korzyści ekonomicznej

- (222) Na podstawie powyższej oceny należy stwierdzić, że minimalna kwota, którą Umicore powinna była zapłacić za lata 1995–1998 w wyniku zawarcia ugody z administracją podatkową wynosi ogółem 417 150 618 BEF (10 340 893,71 EUR).
- (223) Ponieważ kwota ta jest niższa od kwoty zapłaconej przez spółkę Umicore na podstawie ugody z dnia 21 grudnia 2000 r., nie można stwierdzić występowania nieproporcjonalnych ustępstw ze strony belgijskich organów podatkowych. Jedyny aspekt ugody, który stanowi odstępstwo od przepisów, a także od praktyki administracyjnej, dotyczy mechanizmu rekompensaty, za pomocą którego należna kwota została zmniejszona, aby uwzględnić brak możliwości odliczenia od podatku od osób prawnych. Wpływ gospodarczy wynikający z tej praktyki został jednak należycie uwzględniony w przedmiotowej ocenie.
- (224) W związku z tym Komisja uważa, że belgijskie organy podatkowe nie przyznały spółce Umicore korzyści ekonomicznej lub finansowej w ramach ugody zawartej dnia 21 grudnia 2000 r.

IX. WNIOSEK

- (225) Komisja stwierdza, że uгода zawarta 21 grudnia 2000 r. między belgijskimi organami podatkowymi a spółką Umicore nie zapewniła tej spółce korzyści, a zatem nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Uгода podatkowa zawarta dnia 21 grudnia 2000 r. między państwem belgijskim a spółką Umicore SA (dawniej Union Minière SA) dotycząca kwoty 423 mln BEF nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 maja 2010 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 10 maja 2011 r.

zmieniająca załącznik II do decyzji 93/52/EWG w odniesieniu do uznania niektórych regionów Włoch za oficjalnie wolne od brucelozy (*B. melitensis*) oraz zmieniająca załączniki do decyzji 2003/467/WE w odniesieniu do uznania niektórych regionów Włoch, Polski i Zjednoczonego Królestwa za oficjalnie wolne od gruźlicy bydła, brucelozy bydła i enzoootycznej białaczki bydła

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 3066)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/277/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną⁽¹⁾, w szczególności jej załącznik A sekcja I pkt 4, załącznik A sekcja II pkt 7 i załącznik D rozdział I pkt E,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami⁽²⁾, w szczególności jej załącznik A rozdział 1 sekcja II,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 91/68/EWG określono warunki dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel owcami i kozami w Unii. Ustalono w niej warunki, zgodnie z którymi państwa członkowskie lub ich regiony mogą być uznawane za oficjalnie wolne od brucelozy.
- (2) Załącznik II do decyzji Komisji 93/52/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. stwierdzającej stosowanie się państw członkowskich lub regionów do wymagań odnoszących się do brucelozy (*B. melitensis*) i przyznającej im status oficjalnie wolnych od choroby⁽³⁾ zawiera wykaz regionów państw członkowskich uznanych za oficjalnie wolne od brucelozy (*B. melitensis*) zgodnie z dyrektywą 91/68/EWG.
- (3) Włochy przedłożyły Komisji dokumentację, wykazującą – w odniesieniu do regionów Emilia-Romania i Valle d'Aosta – spełnienie warunków określonych w dyrektywie 91/68/EWG, w celu uznania tych regionów Włoch za oficjalnie wolne od brucelozy (*B. melitensis*).
- (4) W wyniku oceny dokumentacji przedłożonej przez Włochy należy uznać regiony Emilia-Romania i Valle d'Aosta za oficjalnie wolne od tej choroby. Należy zatem odpowiednio zmienić dotyczący Włoch wpis w załączniku II do decyzji 93/52/EWG.

- (5) Dyrektywa 64/432/EWG ma zastosowanie do handlu bydłem i trzodą chlewną w Unii. Określono w niej warunki, zgodnie z którymi państwo członkowskie lub jego region mogą być uznane za oficjalnie wolne od gruźlicy, brucelozy i enzoootycznej białaczki bydła w odniesieniu do stad bydła.
- (6) Wyspę Man, która jako posiadająca własny samorząd dependencja Korony Brytyjskiej nie należy do Unii, łączą z Unią specjalna, ograniczona relacja. Rozporządzenie (EWG) nr 706/73 Rady z dnia 12 marca 1973 r. dotyczące uzgodnień wspólnotowych mających zastosowanie do Wysp Normandzkich oraz wyspy Man w zakresie handlu produktami rolnymi⁽⁴⁾ stanowi, że w zakresie stosowania przepisów dotyczących między innymi prawodawstwa w dziedzinie zdrowia zwierząt Zjednoczone Królestwo i Wyspa Man traktowane są jako jedno państwo członkowskie.
- (7) Załączniki do decyzji Komisji 2003/467/WE z dnia 23 czerwca 2003 r. ustanawiającej status bydła oficjalnie wolnego od gruźlicy, brucelozy i enzoootycznej białaczki bydła dla stad w niektórych państwach członkowskich i regionach państw członkowskich⁽⁵⁾ zawierają wykazy państw członkowskich i ich regionów uznanych odpowiednio za oficjalnie wolne od gruźlicy, oficjalnie wolne od brucelozy i oficjalnie wolne od enzoootycznej białaczki bydła.
- (8) Włochy przedłożyły Komisji dokumentację wykazującą spełnienie określonych w dyrektywie 64/432/EWG warunków przyznania statusu oficjalnie wolnego od gruźlicy w przypadku prowincji Rieti i Viterbo w regionie Lacjum.
- (9) Po dokonaniu oceny dokumentacji przedłożonej przez Włochy prowincje Rieti i Viterbo w regionie Lacjum należy uznać za oficjalnie wolne od gruźlicy regiony Włoch.
- (10) Włochy i Zjednoczone Królestwo przedłożyły także Komisji dokumentację wykazującą spełnienie określonych w dyrektywie 64/432/EWG warunków przyznania statusu oficjalnie wolnego od brucelozy w przypadku prowincji Frosinone, Latina i Viterbo w regionie Lacjum we Włoszech oraz na Wyspie Man w Zjednoczonym Królestwie.

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977/64.⁽²⁾ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19.⁽³⁾ Dz.U. L 13 z 21.1.1993, s. 14.⁽⁴⁾ Dz.U. L 68 z 15.3.1973, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 74.

- (11) Po dokonaniu oceny dokumentacji przedłożonej przez Włochy i Zjednoczone Królestwo prowincje Frosinone, Latina i Viterbo w regionie Lacjum we Włoszech oraz Wyspę Man w Zjednoczonym Królestwie należy uznać za oficjalnie wolne od brucelozы regiony odpowiednio Włoch i Zjednoczonego Królestwa.
- (12) Włochy, Polska i Zjednoczone Królestwo przedłożyły także Komisji dokumentację wykazującą spełnienie odpowiednich warunków określonych w dyrektywie 64/432/EWG w odniesieniu do prowincji Viterbo w regionie Lacjum we Włoszech, czterdziestu czterech regionów administracyjnych (powiatów) w ramach nadrzędnych jednostek administracyjnych (województw) lubuskiego, kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego, podlaskiego, warmińsko-mazurskiego i wielkopolskiego w Polsce oraz Wyspy Man w Zjednoczonym Królestwie, w celu uznania tych regionów za regiony Włoch, Polski i Zjednoczonego Królestwa oficjalnie wolne od enzootycznej białaczki bydła.
- (13) Na podstawie oceny dokumentacji przedłożonej przez Włochy, Polskę i Zjednoczone Królestwo przedmiotowe regiony należy uznać za regiony odpowiednio Włoch, Polski i Zjednoczonego Królestwa oficjalnie wolne od enzootycznej białaczki bydła.
- (14) Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki do decyzji 2003/467/WE.

- (15) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku II do decyzji 93/52/EWG wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

W załącznikach do decyzji 2003/467/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 maja 2011 r.

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku II do decyzji 93/52/EWG wpis dotyczący Włoch otrzymuje brzmienie:

„We Włoszech:

- region Abruzja: prowincja Pescara,
 - prowincja Bolzano,
 - region Emilia-Romania,
 - region Friuli-Wenecja Julijska,
 - region Lacjum: prowincje Latina, Rieti, Rzym, Viterbo,
 - region Liguria: prowincja Savona,
 - region Lombardia,
 - region Marche,
 - region Molise,
 - region Piemont,
 - region Sardynia,
 - region Toskania,
 - prowincja Trydent,
 - region Umbria,
 - region Valle d'Aosta,
 - region Wenecja Euganejska.”.
-

ZAŁĄCZNIK II

W załącznikach I, II i III do decyzji 2003/467/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I rozdział 2 wpis dotyczący Włoch otrzymuje brzmienie:

„We Włoszech:

- region Abruzja: prowincja Pescara,
- prowincja Bolzano,
- region Emilia-Romania,
- region Friuli-Wenecja Julijska,
- region Lacjum: prowincje Rieti, Viterbo,
- region Lombardia,
- region Marche: prowincja Ascoli Piceno,
- region Piemont: prowincje Novara, Verbania, Vercelli,
- region Sardynia: prowincje Cagliari, Medio Campidano, Ogliastra, Olbia-Tempio, Oristano,
- region Toskania,
- prowincja Trydent,
- region Wenecja Euganejska.”;

2) w załączniku II rozdział 2:

a) wpis dotyczący Włoch otrzymuje brzmienie:

„We Włoszech:

- region Abruzja: prowincja Pescara,
- prowincja Bolzano,
- region Emilia-Romania,
- region Friuli-Wenecja Julijska,
- region Lacjum: prowincje Frosinone, Latina, Rieti, Viterbo,
- region Liguria: prowincje Imperia, Savona,
- region Lombardia,
- region Marche,
- region Molise: prowincja Campobasso,
- region Piemont,
- region Apulia: prowincja Brindisi,
- region Sardynia,
- region Toskania,
- prowincja Trydent,
- region Umbria,
- region Wenecja Euganejska.”;

b) wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa otrzymuje brzmienie:

„W Zjednoczonym Królestwie:

- Zjednoczone Królestwo: Anglia, Szkocja, Walia,
- wyspa Man.”;

3) w załączniku III rozdział 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) wpis dotyczący Włoch otrzymuje brzmienie:

„We Włoszech:

- region Abruzja: prowincja Pescara,
- prowincja Bolzano,
- region Kampania: prowincja Neapol,
- region Emilia-Romania,
- region Friuli-Wenecja Julijska,
- region Lacjum: prowincje Frosinone, Rieti, Viterbo,
- region Liguria: prowincje Imperia, Savona,
- region Lombardia,
- region Marche,
- region Molise,
- region Piemont,
- region Apulia: prowincja Brindisi,
- region Sardynia,
- region Sycylia: prowincje Agrigento, Caltanissetta, Syrakuzy, Trapani,
- region Toskania,
- prowincja Trydent,
- region Umbria,
- region Valle d'Aosta,
- region Wenecja Euganejska.”;

b) wpis dotyczący Polski otrzymuje brzmienie:

„W Polsce:

— województwo dolnośląskie

powiaty:	bolesławiecki, dzierzoniowski, głogowski, górowski, jaworski, jeleniogórski, Jelenia Góra, kamiennogórski, kłodzki, legnicki, Legnica, lubański, lubiński, lwówecki, milicki, oleśnicki, oławski, polkowicki, strzeliński, średzki, świdnicki, trzebnicki, wałbrzyski, Wałbrzych, wołowski, wrocławski, Wrocław, ząbkowicki, zgorzelecki, złotoryjski,
----------	--

— województwo lubelskie

powiaty:	bialski, Biała Podlaska, biłgorajski, chełmski, Chełm, hrubieszowski, janowski, krasnostawski, kraśnicki, lubartowski, lubelski, Lublin, łęczyński, łukowski, opolski, parczewski, puławski, radzyński, rycki, świdnicki, tomaszowski, włodawski, zamojski, Zamość,
----------	---

— województwo lubuskie

powiaty:	gorzowski, Gorzów Wielkopolski, krośnieńsko-odrzański, międzyrzecki, nowosolski, ślubicki, strzelecko-drezdenecki, sulęciński, świebodziński, Zielona Góra, zielonogórski, żagański, żarski, wschowski,
----------	---

— województwo kujawsko-pomorskie

powiaty:	aleksandrowski, brodnicki, bydgoski, Bydgoszcz, chełmiński, golubsko-dobrzyński, grudziądzki, inowrocławski, lipnowski, Grudziądz, radziejowski, rypiński, sępoleński, świecki, toruński, Toruń, tucholski, wąbrzeski, Włocławek, włocławski,
----------	---

— województwo łódzkie

powiaty:	bełchatowski, brzeziński, kutnowski, łaski, łęczycki, łowicki, łódzki, Łódź, opoczyński, pabianicki, pajęczański, piotrkowski, Piotrków Trybunalski, poddębicki, radomszczański, rawski, sieradzki, skierniewicki, Skierniewice, tomaszowski, wieluński, wieruszowski, zduńskowolski, zgierski,
----------	---

— województwo małopolskie

powiaty:	brzeski, bocheński, chrzanowski, dąbrowski, gorlicki, krakowski, Kraków, limanowski, miechowski, myślenicki, nowosądecki, nowotarski, Nowy Sącz, oświęcimski, olkusi, proszowicki, suski, tarnowski, Tarnów, tatrzański, wadowicki, wielicki,
----------	---

— województwo mazowieckie

powiaty:	białobrzeski, ciechanowski, garwoliński, grójecki, gostyniński, grodziski, kozienicki, legionowski, lipski, łosicki, makowski, miński, mławski, nowodworski, ostrołęcki, Ostrołęka, ostrowski, otwocki, piaseczyński, Płock, płocki, płoński, pruszkowski, przasnyski, przysuski, pułtowski, Radom, radomski, Siedlce, siedlecki, sierpecki, sochaczewski, sokołowski, szydłowiecki, Warszawa, warszawski zachodni, węgrowski, wołomiński, wyszkowski, zwoleniński, żuromiński, żyrardowski,
----------	--

— województwo opolskie

powiaty:	brzeski, głubczycki, kędzierzyńsko-kozielski, kluczborski, krapkowicki, namysłowski, nyski, oleski, opolski, Opole, prudnicki, strzelecki,
----------	--

— województwo podkarpackie

powiaty:	bieszczadzki, brzozowski, dębicki, jarosławski, jasielski, kolbuszowski, krośnieński, Krosno, leski, leżajski, lubaczowski, łańcucki, mielecki, niżański, przemyski, Przemyśl, przeworski, ropczycko-sędziszowski, rzeszowski, Rzeszów, sanocki, stalowowolski, strzyżowski, Tarnobrzeg, tarnobrzeki,
----------	---

— województwo podlaskie

powiaty:	augustowski, białostocki, Białystok, bielski, grajewski, hajnowski, kolneński, łomżyński, Łomża, moniecki, sejneński, siemiatycki, sokółski, suwalski, Suwałki, wysokomazowiecki, zambrowski,
----------	---

— województwo pomorskie

powiaty:	Gdańsk, gdański, Gdynia, lęborski, Sopot, wejherowski,
----------	--

— województwo śląskie

powiaty:	będziński, bielski, Bielsko-Biała, bieruńsko-lędziński, Bytom, Chorzów, cieszyński, częstochowski, Częstochowa, Dąbrowa Górnicza, gliwicki, Gliwice, Jastrzębie Zdrój, Jaworzno, Katowice, kłobucki, lubliniecki, mikołowski, Mysłowice, myszkowski, Piekary Śląskie, pszczyński, raciborski, Ruda Śląska, rybnicki, Rybnik, Siemianowice Śląskie, Sosnowiec, Świętochłowice, tarnogórski, Tychy, wodzisławski, Zabrze, zawierciański, Żory, żywiecki,
----------	--

— województwo świętokrzyskie

powiaty:	buski, jędrzejowski, kazimierski, kielecki, Kielce, konecki, opatowski, ostrowiecki, pińczowski, sandomierski, skarżyski, starachowicki, staszowski, włoszczowski,
----------	--

— województwo warmińsko-mazurskie

powiaty:	Elbląg, elbląski, ełcki, giżycki, gołdapski, kętrzyński, lidzbarski, olecki, piski, szczycieński, węgorzewski,
----------	--

— województwo wielkopolskie

powiaty:	jarociński, kaliski, Kalisz, kępiński, kolski, koniński, Konin, krotoszyński, międzychodzki, nowotomyski, ostrowski, ostrzeszowski, pleszewski, słupecki, średzki, śremski, turecki, wolsztyński, wrzesiński.”;
----------	---

c) dodaje się następujący wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa:

„W Zjednoczonym Królestwie:

— Wyspa Man”.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL